

edicija outlet

LUIZA
BARTON

OPČINJENI
MESEČINOM

„Spektakularno i opasno zavođljivo.“ - *Booklist*

Naziv originala:

Louisa Burton

BOUND IN MOONLIGHT

Kerolajn probudi škripa šarki na vratima. U početku, nije mogla da se seti gde je... a onda se setila. Ležala je na boku, pokušavajući da ne diše preglasno, dok je posmatrala visoku priliku muškarca osvetljenog mesečinom - vikonta Rekstona - kako otvara dupla staklena vrata. Pokreti su mu bili spori i obazrivi, ali ipak nespretni.

Prilično teturavo je izašao na balkon i skinuo se okrenut leđima, oslanjajući se na kamenu ogradu i ostavljajući odeću tamo gde je pala. Tako naga, njegova silueta je podseti na jednu gravuru Mikelandelovog *Davida* koju je videla - širokih ramena, vitkih bokova, dugih nogu.

Okrenuo se.

Kerolajn zatvori oči, ali ne pre nego što je pogledom preletela preko njegovih intimnih delova koji su se lelujali dok se kretao. Čula je slabašnu škripu parketa ispod tepiha dok je prilazio krevetu. Mirno je stajao - činilo joj se čitavu večnost - dok se Kerolajn pravila da spava, a srce joj treperilo.

Nešto je lagano povuče za ogrlicu i tada je shvatila da se on to naginje nad njom, dodiruje je i nešto petlja. Namirisala je džin u njegovom dahu. Bila joj je potrebna sva samokontrola da zadrži usporeno i pospano disanje dok je on otkopčavao i pažljivo izvlačio povodac.

Podučavanje

Pazite zato, oči moje, odsad
Da ne žurite pogledom u tu mrežu varljivu,
Jer ako ona igda vas zarobi,
Iz njenih niti ništa vas ne izbavi.
Naivno bilo bi slobodnom biću svakom,
Za okovima da čezne, pa makar i zlatnim.

Iz Soneta XXXVII zbirke „Amoretti”
Edmunda Spenserali

1.

Nikad za ove svoje dvadeset i četiri ušuškane i razmažene godine među povlašćenom njujorškom višom klasom, Emelin nije prisustvovala prizorima tako jezivog razvrata, niti pretpostavila da bi se pripadnici njene klase mogli spustiti toliko nisko da uživaju u njima.

Bila je odlučna u nameri da nade lorda Hardvika i smesta se udalji iz ovog sramnog zamka. Njen uvaženi i uglašeni verenik svakako nije posumnjao u bahana-lijsku prirodu ove kućne zabave kad je prihvatio poziv.

Takva behu njena razmišljanja dok je otvarala vrata na koja ju je uputila ona grofica pod kožnom maskom. Emelin još više umiri kad po ulasku u prostoriju otkri da je od poda do stropa i od zida do zida obložena policama knjiga. Nema sumnje daje njegovo gospodstvo provelo vikend zavaljeno u neki usamljeni ćošak sa nosom u nekom prašnjavom starom tomu.

Zamislite, dragi Čitaocē, zaprepaštenje naše junakinje kad joj pogled pade na Arčibalda Dikingsa, bar ona od Hardvika i zakonitog naslednika grofovije Apsvindž, na ispoliranom stolu za pisanje od mahagonija sa nosom, kao i ostatkom njegovog lica, udobno zaronjenim među butine jedne raskošne plavuše i njegovim nabreklih kopljem među butinama druge.

„Svršavam!”, vikala je ova druga dok sepropinjala sa svilenih gajtana koji su joj vezivali ruke i stopala za četiri noge od stola. „Oh, da! Bože, da! Oh! Oh!”

Kad je čuo Emelinin užasnuti krik, lord Hardvik podiže pogled i namignu joj. „Gospođice Vudbridž. Baš čudno što vas ovde srećem. Čak nisam ni znao da ste u Francuskoj.”

Iz prvog poglavlja knjige Emelinina emancipacija nepoznatog autora, prvi put objavljene 1903. u izdanju Saturnalija presa i od tada ponovo štampane u bezbroj izdanja širom sveta. Retko prvo izdanje iz originalnih osamsto primeraka prodah) je 2003. godine za 158 000 dolara u aukcijskoj kući Sadebi u Njujorku.

* * *

17. januar 1922.

Stimbout springs, Kolorado

Najdraži Remi,

Ne, ne i hiljadu puta ne, neću da se udam za tebe. Međutim, hoću da te jašem kao kaubojka čim te ponovo budem videla. Mislim, istog trenutka čim mi pogled padne na tebe, tako da ti predlažem da ne dočekuješ moj brod kad stigne, osim ako želiš da nas oboje uhapsu zbog nedoličnog ponašanja u javnosti. Ili u Francuskoj ne mare za takve stvari? Verovatno ne.

Bože, obožavam Francuze. Tebe, najviše od svih, *naturellement**.

Ne možeš ni da zamisliš šta meni, u mojoj sadašnjoj nesrećnoj situaciji, znači da mi se javiš (posebno kad mi saopštavaš jednu od onih tvojih zanosno prljavih malih fantazija, poput toga kako ćeš snimiti erotski film sa *moi** u glavnoj ulozi). Čitala sam tvoja pisma patetično redovno, poput neke sluđene šesnaestogodišnjakinje. Hvala bogu za avionsku poštu. Svakog jutra sednem u svoja invalidska kolica ispred ovog ogromnog francuskog prozora u sobi s prednje strane gostionice, ispružim moju jednu zdrobljenu nogu u gipsu na prozorsko odmoriste, i čekam poštu. Stiže po onom robusnom, rumenom, mladom Nilsu koji je dostavlja na skijama pošto je podigne u gradu, osim, naravno, kada vremenski uslovi ne dozvole avionu s poštom da sleti.

Nils, koji je poreklom iz Norveške, srebrnoplavi je div. Obično zurim u njega, jer se u Francuskoj prosto ne viđaju toliko visoki muškarci. Ti nadvisuješ većinu svojih zemljaka, a bar dva-tri centimetra ti nedostaju do metar i osamdeset. Negde sam čitala da je razlog što je većina Francuza oniska u tome što je Napoleon sve one visoke pretvorio u vojnike kad je pokušavao da osvoji svet, a, naravno, većina njih nije poživela da se razmnožava. Nije li bilo negde oko dvadeset i pet hiljada francuskih žrtava samo kod Vaterloa?

Eto o kakvim stvarima mozgam do u beskonačnost dok sedim ovde i zurim u sneg napolju, priželjkujući da sam opet u Parizu sa tobom. Svesna sam da ne prestajem da kukam o tome kako mi je dosadno, ali ti ne možeš da zamisliš kako je gledati ostale goste kako veselo stupaju napolje svako jutro, sa skijama preko ramena, dok ja ovde čamim sa svojom smrskanom nogom, naprslom rukom i odbaćenim dostojanstvom. Barem sam slomila levu ruku pa i dalje mogu da držim olovku. Doterujem (u stvari, predoterujem) onaj članak o Zimskom festivalu

* Franc. Naravno. (Prim. prev.)

**Franc. Ja, u ovom slučaju *mnom*(*Prim. Prev*)

u Stimbout Springsu zbog kojeg me je Herst i poslao ovamo. I, naravno, sastavljam epska pisma tebi.

Ne bi trebalo toliko da se žalim na to što se dosađujem. Kiti je divno društvo, kao i uvek, i barem više nisam talac u onoj jezivoj bolnici. Doktor Horni* (bože, koliko taj mora da je propatio jada u dečastvu) neće da promeni

pesmu bez obzira na moje preklinjanje i ulagivanje. Insistira da moram da čekam dok se ne skinu oba gipsa pre nego što budem mogla da putujem. Kiti kaže da neće ići sa mnom ako pokušam da odem pre nego što on ne iseče sav ovaj gips, a ja nikako ne bih mogla sama da putujem u ovom stanju, tako da ću najverovatnije zaglaviti ovde bar još četiri nedelje.

Tvoje poslednje pismo bilo je pravo zadovoljstvo, *mon amour***, osim one prilično zamorne besede o tome kako sam nepromišljena u potrazi za uzbuđenjima i kako sam dobila ono što sam i tražila. Znaš ti prokleta dobro da ja umem da se držim na skijama, ili bi barem trebalo da znaš, posle Monženevra. Ti si mi rekao da sam najbolja skijašica koju si ikada video - ili je to žvaka koju prodaješ svakoj novoj suknji koju upoznaš? U svakom slučaju, znaš da sam želela da se oprobam u skoku na skijama. Manje-više jedini razlog što sam prihvatila ovaj zadatak jeste mogućnost da učim skakanje od Karla Haulsena lično - i, naravno, da gledam najbolje skakače na svetu kako se takmiče. Za tvoju informaciju, obavila sam preko desetak uspešnih skokova pre tog nezgodnog ateriranja, koje se i desilo samo zato što sam bila iscrpljena.

Da se uozbiljim, što se tiče tvoje kampanje da od mene načiniš gospođu Remija Binea:

Koliko god da sam dirnuta tvojom dirljivom opservacijom da ja „izgledam i jebem se“ kao deset godina mlađa žena (ah, vi romantični žabari), oduzimanje jedne dekade dalo bi mi trideset i četiri, što je, moram li da te podsetim, I DALJE DVE GODINE VIŠE OD TEBE. Ali, to nije jedini razlog što neću da se udam za tebe. Poznajemo se tek godinu dana i, mada ne mogu da se sporim s tobom oko našeg „izvanrednog odnosa“ i „duboke povezanosti naših duša“, i dalje postoji mnogo toga što ne znaš o meni, kao na primer razlog što sam toliko ogorčena na instituciju braka.

Samo ću reći da je *Emelinina emancipacija* roman pomalo zasnovan na stvarnim ličnostima. Što će reći, događaji koje sam opisala u toj knjizi stvarno su se desili, više ili manje. Promenila sam imena svih koji su upleteni, naravno, i izmenila sam neke detalje kako bi roman bio zabavniji i da bi bilo teže otkriti da sam ja autor. Najveća izmena je bila mesto radnje. To se nije dogodilo u Škotskoj. Bilo je to u jednom zamku u Francuskoj po imenu *Chateau de la Grotte Cachée**.

Međutim, ja jesam naišla i zatekla svog verenika kako ga daje dvema ženama, mada je to bilo u trpezariji, a ne u biblioteci. Obe žene nisu bile plavuše,

*Engl. Horny – napaljen (i) prim . prev.)

** Franc. Ljubavi moja. (Prim. prev.)

doduše, samo ona koju je deljao (i koja je stvarno bila vezana za sto, ali običnim uzetom, a ne svilenim trakama). Držao se nad njom oslonjen na ruke i lizao jednu tamnokosu ženu u crnom korsetu, sa crnim rukavicama za operu i visokim čizmama koja je klečala ispred njega. Imala je jahaći bič i lupala ga je po guzici snažnim zamaskama ruke, režeći na njega instrukcije kako da jebe onu plavušu. „Napuni je! Zabij ga! Jače, bedni slabiću! Stisni je!" U knjizi, obe žene su slasni mladi zaljubljeni, ali u stvarnom životu, iako je ona tamnokosa bila lepuškasta, plavuša je bila malo... stvarnija. Bila je prilično bucmaste građe, čak i prema standardima onog vremena i sećam se da je imala stvarno gadnu modricu na butini.

Neverni verenik bio je Rendolf Liton, baron od Hiklija a sada osmi ertl od Kilberija, pošto je njegov starac izvrnuo papke u međuvremenu. Moram priznati, nije bio baš tako miran kad sam ga uhvatila kao njegov literarni dvojnik, Arci, ali nije izgledao ni posebno uznemireno. Iskreno, više nego išta drugo, delovao je zbunjeno.

Sve ostalo se velikim delom odigralo kao u knjizi i, da, stvarno je postojao šarmantni mladi satir sa oklagijom među nogama koji me je uzeo pod svoje, da tako kažem, ali ime mu nije bilo Tobajas. Zvao se Inigo. I kada kažem da je bio satir, nisam htela da kažem da je bio zavodnik. Htela sam da kažem, možda je stvarno bio satir.

Ne mogu da verujem da sam upravo prenela ove reči na papir.

Podrazumeva se da ovo pismo ne srne dopasti bilo kome drugom u ruke osim tebi. Jedini ljudi na svetu koji znaju da sam ja napisala *E. E.* jeste ti, Kiti i moj agent. Možeš li da zamisliš kakvu bi to štetu nanelo mojoj karijeri da javnost sazna da novelistkinja/novinarka/nepažljiva tragačica za uzbuđenjima Emily Taunsend jeste ili je nekad bila pritajena pornografinja? Francuzi bi na to samo odmahnu rukom, ali Amerikanci? To su ljudi koji su doneli zakonski amandman kako bi bilo protivzakonito da zalijete goveđi odrezak dobrim starim kaberneom. Ova zemlja nikada nije uspela da prevaziđe svoje puritanske korene, a bojim se da nikada i neće.

Kad sam već kod toga, iako veoma cenim tvoju ponudu da mi pošalješ gajbu *šato monroza* kako bi mi bilo toplo u toku ostatka moje robije ovde na zaleđenom američkom zapadu, Kiti je uspela da nađe izvor lokalne brije koja

stiže u velikim, grubim keramičkim kriglama i, tako mi bog pomogao, boljeg je ukusa nego išta što sam stavila u usta.

Osim one tvoje stvari, naravno.

Ostajem, *de tout mon coeur**,

Tvoja odana

I jedna.

Em

*Franc. Zamak pećinskog skloništa. (Prim. Prev.)

* Franc. Od sveg srca. (Prim. prev.)

Emelin je zurila zapanjeno kroz prozor kočije koja je bila parkirana pored njenog malog zelenog „benca“ u garaži zamka. U agoniji nekog grozničavog deliri-juma -jer koje bi drugo objašnjenje moglo da postoji za njegove divlje drhtaje i luđačko bulažnjenje? - mladi čovek je vikao: „Da! O, da! Polži vrh! Stisni jaja. Sad ga jako posisaj... jače... evo ga. Svršava!“

Urlao je kao lav, uvijao se u grčevima koji su Emelin ispunjavali neizrecivim strahom. Mora nešto da učini, i to brzo, dok ovaj jadni mladić ne podleigne toj groznoj bolesti koja gaje držala u šaci.

„Boga mi, Lavinija, ti si prava umetnica tim tvojim ustima“, rekao je on dok se glava neke žene podizala na videlo.

Blagi bože, pomisli Emelin. Nije valjda stvarno stavljala svoja usta na njegov... njegov...

Emelin zgađeno ustuknu dok je uviđala izopačenost onoga stoje upravo videla. Pogled joj se zamuti i ona se sruši u nesvest od užasa i neverice.

* * *

26. januar 1922.

Stimbout Springs, Kolorado

*Mon cheri** Remi,

Ne, ne i hiljadu puta ne, itd., itd., itd.

Ja imam četrdeset četiri godine. Ti imaš trideset i dve. Zašto uopšte moramo da raspravljamo o ovome? Remi, ti znaš staja osećam prema tebi. Ti si najsavršeniiji muškarac koga sam ikada upoznala, najbolji ljubavnik, najmiliji družbenik. I, oh, taj kontrast između tih širokih, mišićavih, seljačkih ramena i naočara i mozga... još uvek me nagoni da osetim slabost u kolenima.

Da postoji ikakav stvaran razlog da stanemo na ludi kamen, možda bih ga uzela u obzir, ali iskreno, ja prosto ne vidim svrhu. Sve je u redu, zar nije? Šta nam to nedostaje što brak može da nam obezbedi? Zajedno spavamo, zajedno putujemo, delimo iste prijatelje i ista interesovanja.

* Franc. Dragi moj. (Prim. prev.)

A opet imamo svako svoj dom tako da nismo stalno jedno drugom za vratom i imamo sporazum o spavanju s drugim ljudima koji bi bio neizvodiv da smo vezani u svetoj bračnoj zajednici. Stvarno, ovo je savršen aranžman. Ne mogu ni da zamislim zašto hoćeš da ga upropastiš.

Kad sam već kod spavanja s drugim ljudima, moram ti ispričati svoj sinoćni san o Nilsu, Vikingu. Pa, prvo bi trebalo da ti ispričam šta je poslužilo kao inspiracija za taj san.

Svakog jutra, nakon što donese poštu, Nils sedne u dnevni boravak da popije solju vrelog kakaoa pre nego što se opet dene na put. Juče je Kiti, koja se poprilično zatreskala u njega, pitala može li da mu se pridruži. Naravno, on je bio oduševljen. Ona je prava lutkica. Posle mi je rekla da ju je pitao je li joj ona lepa brineta polomljenih kostiju sestra. Rekla je da je bio preneražen kad mu je rekla da sam joj tetka i to dvadeset tri godine starija od nje.

Pa, taj kompliment mora da se stvarno ukorenio u mojoj podsvesti, jer sam se probudila usred noći iz najuzbudljivijeg vlažnog sna (da, i žene to imaju). U tom snu ja sam, a ne Kiti, ta koja pije kakao sa Nilsom u dnevnom boravku. Bio je tako stidljiv i nervozan i očigledno slab na mene. I bio je devica koja nikad nije ni dotalda ženu.

Ja sam rekla: „Možeš *mene* da dotakneš, ako hoćeš” i podigla sam suknju samo za nekih dva i po centimetra da mu pokažem na šta sam mislila.

On je primakao stolicu i vrlo pažljivo kliznuo šakom uz moju nogu - ne onu u gipsu, nego onu zdravu. Nosila sam svoje svilene podgaće boje kajsije, a naravno, one su toliko labave da nije imao nikakvih poteškoća da stigne do mete.

Dodirivao me je vrlo pažljivo, razdvajajući dlake na procepu svojim velikim nežnim prstima i istražujući male nabore i udubljenja među njima sve dok nisam počela da dahćem i stiskam naslon svojih kolica. Rekao je: „Postaje klizavo.” Sve što sam mogla bilo je da klimnem glavom.

Vrhom prsta mi je okrznuo klitoris i ja sam zadržala dah. Pomislio je da me je povredio pa je počeo da povlači ruku odatle, ali ja sam mu rekla da to baš prija. Rekao mi je da prija i njemu takođe, a videla sam da mu se digao kao drška od metle.

Gurnuo je prst u mene i smesta sam svršila. To ga je naelektrisalo. Raspomamljeno je počeo da otkopčava pantalone, ali ja sam ga odgurnula, rekavši da ne možemo da nastavimo, daje premlad za mene. (Znam, znam.) On je pokušavao da me nagovori. Moje nećkanje je postajalo sve neodlučnije. Dotle su moji gipsovi nestali, kao i moja odeća (snovi su vrlo zgodni, što se toga tiče). Bacio me na pod, pritisnuo mi ruke i jebao me kao mehanički malj.

Probudila sam se svršavajući, iako sam ležala na leđima i nisam imala o šta da se odgurnem. Obično kad svršim u snu ležim na stomaku i potiskujem krevet. Dovršila sam se rukom još nekoliko puta, samo da to izbacim iz sebe, a onda sam ponovo odlutala u san.

Za doručkom, Kiti me pitala zašto se tako smeškam pa sam joj ispričala taj san.

*Franc. Dragi moj. (Prim. prev.)

„Misliš daje on stvarno devica?" upitala je ona.

„Ti si u boljem položaju da to otkriješ nego ja."

I tako mu se ona i jutros pridružila na kakau, navela razgovor na žene i otvoreno ga pitala da li je ikad imao ijednu. Znaš Kiti, nema kod nje suptilnosti.

I, pogodi šta je bilo? Nije! Dvadeset godina ima, nordijski bog sa licem anđela, a devica. Zar to nije nešto najslađe što si ikada čuo? Pitala ga je da li je ikada dodirnuo ženu... tamo dole. Nije. Pitala ga je da li bi voleo. Oklevao je, nešto u vezi s nekom devojkom iz crkve za kojom pati, a ne može da stisne petlju da je pita da izađu. Na kraju je, doduše, ipak uzeo za reč i rekla je da je bilo vrlo slično mom snu - Nils je nežno mazio, njih dvoje su se svake sekunde sve više ložili. Ali taman kad je bila nadomak orgazma, odvojio se od nje uz očigledan napor, rekao joj da mu je previše draga da bi se prema njoj ophodio kao prema mački lutalici i otišao. To je bilo pre osam sati, a ona se još uvek mršti.

Da, dragi, znam da si nestrpljiv, pitaš se kad ću doći do „ispovrtanja svega" o onom zamku kao što si onako izričito zahtevao u svom pismu. Ubija me tvoja suluda radoznalost, kao i tvoj bes što ti nikad nisam ispričala za Hiklija i sve ostalo do sada. Ja nisam od onih koji žive u prošlosti - to znaš. Kad sam napisala „kraj" na poslednjoj stranici *Emelinine emancipacije*, završila sam s tim poglavljem svog života i bila spremna da počnem ispočetka.

Sad kad smo to razjasnili, svakako cenim tvoju poentu da te „vučem za polni organ" s onom malom trojkom u trpezariji i komentarom o satiru. Shvatam da želiš da čuješ celu priču, a tvoja poenta o tome kako nemam ništa osim vremena na raspolaganju u sledeće tri nedelje naišla je na razumevanje. Biće potrebno više od jednog pisma da se sve to ispriča, ali pokušaću kao da sam na koledžu.

Moram da te upozorim, doduše, da nisam sigurna koliko da verujem svome pamćenju što se tiče dešavanja u Grot Kašeu i to ne samo zato što se to događalo pre dvadeset godina. To je sumanuto mesto i osećala sam se nekako omamljeno samo zato što sam tamo, pogotovo na određenim područjima kao što je pećina.

Zamak je u Overnju, ušuškan duboko u dolini koju obrazuju šumoviti ugašeni vulkani, a u jednome od njih je smeštena pećina nalik na lavirint. Ulaz u ovu „skrivenu špilju", ili glavni ulaz nalazi se u rimskom kupatilu izgrađenom sa jedne strane te planine, a „rimsko" znači da zaista potiče iz rimske okupacije Galije. Šta god da ti utiče na misli kad si u Grot Kašeu kao da sve više i više jača što dublje ulaziš u pećinu. Ali ponekad to osećaš i u samom zamku, ili čak i u okolnim šumama koje su prostrane i prastare.

Sad kad se prisetim svega što se događalo tamo, svega što sam videla ili mislila da vidim... pa, dolazim u iskušenje da zaključim da sam prosto bila potpuno luda sve vreme. Bila je to stresna epizoda, ili je bar tako počela, a stres može to da ti uradi. Neki vojnici koje sam negovala u ratu imali su halucinacije, ali to je bio samo posttraumatski stres od bitke i oni su se oporavili kad su se izvukli iz borbe. Ali razlog što ne hitam da pripišem stresu ono što sam iskusila u Grot Kašeu leži u tome što sam u stvari bila prethodno upozorena da je to jedno

čudno mesto koje naseljavaju demoni i da ću verovatno biti izložena neobjašnjivim fenomenima.

Ali, trčim pred rudu. Da bi shvatio zašto sam išla tamo, prvo moraš saznati kako i zašto sam se uopšte verila sa Hiklijem.

Rekla sam ti da je moj otac bio bankar. On je, u stvari, posedovao banku i bio je partner u Vanderbiltovim železnicama. Sazidao je jedan granitni zamak na Petoj aveniji i jedan od belog mermera u Njuportu, po šablonu Apolonovog hrama, sa šest stubova od po dvanaest metara visine ispred. Oh, i imali smo veliku staru prostranu vikendicu na Long ajlandu koja je zaista bila nekako prijatna i nalik na dom i gde sam naučila da jašem. A majka je držala mali stan u Parizu za svoje odlaske u kupovinu.

Jesi li stekao predstavu, *cheri***. Bilo je novca na gomile, ali bilo je to prosto malo previše sjajno i novo, pošto je moj otac sve sam stekao. Astorovi i ostali iz te sorte prezrivo su gledali na nove bogataše, prilično dugo čak i Vanderbiltovi, ali moji roditelji su bili odlučni u nameri da se probiju u njihove redove. Tradicionalno prihvatljiv način da se to izvede bio je da čovek svoju kćer uda u cenjenu staru porodicu. Smatralo se da Englezi sa titulama obezbeđuju najrazmetljiviji i najsigurniji ulazak u društvo.

Moju drugaricu iz detinjstva, Konsuelo Vanderbilt, otrgnuli su od njenog voljenog Vintija Raderforda i udali za Saniju Čerčila, jednu ubledelu malu lasicu izbečenih očiju i izmanikiranih ruku kojem apsolutno ništa nije išlo u prilog osim što je bio deveti vojvoda od Marlboroa. Ja sam bila jedna od Konsuelinih de-veruša i prvi nagoveštaj da bi se Sani na kraju mogao pokazati kao razočarenje bio mi je kad je preskočio probu venčanja da bi umesto toga otišao u kupovinu. Tog popodneva kad je bilo venčanje, Konsueline oči bile su crvene i natečene od plakanja celog jutra u sobi, dok je ispred vrata bio postavljen čuvar za slučaj da ona pokuša da pobje. Sasvim sam ozbiljna. Naravno, taj brak je bio potpuni debakl. Sani se prema njoj ponašao kao prema prašini, jer se vezao brakom za dolarsku princezu samo da bi mogao da priušti restauraciju prave ljubavi svog života, onog veličanstvenog mauzoleja poznatog kao palata Blenhajm.

Eto kako su zvali nas, američke naslednice koje su se zaručivale sa siromašnim britanskim aristokratama kojima je bio potreban priliv gotovine u obliku miraza kako bi popravili domove predaka, igrali bakaru ili izdržavali pokojnu ljubavnicu. Uslove moje veridbe ugovorili su moj otac i Hikli za vreme Hiklijevog dolaska u Njujork, u potragu za ženom, marta 1902. godine. Njegov otac, sedmi eri od Kilberija, spiskao je ono što je ostalo od porodičnog bogatstva i ostavio ga u dugovima do guše i sa očajničkom potrebom za dva miliona dolara u gotovini i deonicama železnice koje bi dobio po našem venčanju u junu sledeće godine.

Zašto bi, pitaš se ti, jedna pametna, samopouzdana mala cica maca poput mene pristala na tako beživotan i pokvaren aranžman? Možda se prisećaš mog alter ega, Emelin, onako zaštićene i klasno svesne pre svog seksualnog buđenja

* Franc. Dragi. (Prim. prev.)

pa misliš kako mora da sam i ja bila isto takva devojka pre nego što sam se ispilila iz svog oklopa.

U stvari, Emelin je verovatno najizmišljeniji element u knjizi. Da bi njena transformacija bila dramatična, morala je da počne kao izuzetno naivna. U stvarnosti, ja sam bila ono što se u Americi zvalo „nova žena“. Igrale smo tenis i golf, pušile cigarete, vozile bicikle, vozile motorna vozila i obrazovale se mada ne bi verovao kakvo prenemaganje je bilo potrebno da ubedim roditelje da me pošalju u Brin Mor. Nosile smo bluze sa ogromnim puf rukavima i suknje koje su otkrivale zglob, mada bismo pre umrle nego što bismo ih podigle pred nekim muškarcem. Smatrale smo da imamo prava na karijere, a takođe i da ostanemo neudate ako to izaberemo.

Pa onda, zašto sam pustila roditelje da me predaju, zajedno sa dva miliona zelembaća, jednom pohlepnom engleskom baronu? Prvo, moraš da shvatiš da ja nisam imala nikakvu predstavu o Hiklijevom pravom karakteru, ili njegovom nedostatku, kad sam ga srela. Upoznao nas je zajednički poznanik po imenu Kit Arčer. Kit je bio Englez, ali živio je u Francuskoj, gde je bio u službi kao *administrateur** feudalnom *gospodaru*** Grot Kašea, četvrta generacija njegove porodice na tom mestu. Takođe je bio autor dve knjige iz klasične istorije, kao i romana o Atlantidi koji je prošao nezapaženo, ali je u stvari bio prilično dobar.

Upoznala sam Kita četiri godine ranije u salonu Berte Čalmer na jednoj od njenih polumesečnih književnih večeri, koje je on posećivao kad god je bio u Njujorku. Tada sam prvi put bila tamo i tresla sam se što sam u istoj prostoriji s ljudima poput Idit (to je bilo pre *Kuće radosti*, ali ja sam bila zadivljena njenim pričama i člancima). Kit je bio tako topao i pričljiv - zbog njega sam se osećala baš kao kod kuće (kao i Idit, naravno). On i ja smo se brzo sprijateljili i tako je ostalo sve do njegove smrti uoči rata, uprkos činjenici da sam ja imala dvadeset godina, a on bio gojazan, ćelav šezdesetogodišnjak koga muči giht i koji živi s druge strane Atlantika. I da ne bi zaključio kako je u našem odnosu bilo ičeg nastranog, Kit je imao ženu, četvoro dece i unuka i obožavao ih je sve redom.

U svakom slučaju, možda bih i preskočila salon gospođe Čalmer te noći, jer je Njujork bio zatrpan u jednoj od onih zagušujućih martovskih snežnih oluja, ali Kit je poslao poruku daje upravo stigao u grad i da će dovesti nekog mladog barona koga je upoznao u toku plovidbe, a koji je pročitao jedan od mojih članaka u magazinu i želeo da me upozna. Tako da sam otišla, delom da vidim Kita, a delom da upoznam tog engleskog plemića koji je čak znao ko sam ja! I želeo da me upozna!

Ispostavilo se da je Hikli zgodan i šarmantan, sa onom klasičnom britanskom staloženošću koju mi Amerikanci prebrzo pobrkamo sa inteligencijom i izgledao je kao da mu je savršeno prijatno u društvu moje nekonvencionalne družine sa leve obale. Rekao mi je da je pre dve godine veoma uživao u mom članku u *Scribneru* o takmičenju Merion Džouns Farkjuar na Vimbldonu. Bio je izuzetno

* Franc. administrator, upravnik, poverenik. (Prim. Prev.)

** Franc. seigneur. (Prim. Prev.) 24

pažljiv prema meni, što je bio popriličan novitet u to vreme i neću da te lažem. Udarilo mi je u glavu.

Nisam, niti sam ikad bila, najveća lepotica na balu. Obično sam bila devojka koja je o balu slušala narednog dana od svojih drugarica, kojih sam imala u izobilju. Momci su meni nedostajali - ozbiljni momci.

Jesu me povremeno pitali da izađemo, čak su me nekoliko puta i poljubili, ali od toga nikada ništa nije bilo. Glavni problem je bio u tome što sam bila neugledna - ne ružna, da znaš, ali ne ni lepa, ne prema ukusu tog vremena. Lice mi je bilo u redu - u stvari, prilično mi se dopadalo. Imalo je neku oštru prefinjenost koja možda i nije bila u modi onomad, ali koju sam ja smatrala estetski dopadljivom. Ali bila sam premršava, premalenihi grudi, previše atletske građe. Da sve bude još gore, nikad nisam savladala ulagivanje muškarcima, kikotanje njihovim neduhovitim šalama i izmišljanje razloga da ih veličam. Nije pomoglo ni što sam bila poluuspešna, pošto sam već započela spisateljsku karijeru, iako je ona još uvek bila beznačajna u to vreme. (Moja objavljena postignuća sastojala su se od dve kratke priče i šačice članaka i eseja, ali san mi je bio da napišem roman, a nikako nisam uspevala da ga započnem.)

Jedan od razloga što sam prigrlila tu ideju nove žene sa tolikim žarom bio je taj što je to bila savršena kamuflaža za neprivlačnu, malu balavicu sklonu sportu poput mene. U dvadeset i četvrtoj, pošto još nikad nisam imala nijednog ozbiljnog udvarača, počela sam da brinem da se nikada neću udati, ne zato što nisam želela, nego zato što me niko neće. Bez obzira na principe nove žene, gnušala sam se mogućnosti da skončam kao kisela usedelica poput moje pratetke Pembridž.

Nije da sam ja želela decu - kao što znaš, to meni nikada nije bilo prioritet. Da budem iskrena, moram uz popriličnu sramotu da priznam, da je moja glavna motivacija za udaju imala više veze sa društvenim očekivanjima nego sa mojim sopstvenim unutrašnjim željama. Uprkos mojim boemskim sklonostima i mojoj podršci ženskim pravima, vaspitavana sam u uverenju da je sudbina žene da bude supruga i da su neudate žene starije od trideset godina jadne i nepoželjne.

Kao da to već nije dovoljno loše, nije bilo nikakvog poštenog načina, u okvirima njujorškog društva, da nevenčana žena ima seksualne odnose. To što sam bila devica ne znači da sam želela zauvek to i da ostanem. Seks me je fascinirao, ali pošto žene iz izvesne klase nikad nisu pričale o tim stvarima, nisam o tome znala mnogo više od osnovne mehanike odnosa. Otkrila sam divote samozadovoljavan)a jednom dok sam se kupala kad sam imala četrnaest godina, tako da sam znala za orgazam iako dugo vremena nisam znala kako se to zove niti da to i drugi ljudi doživljavaju.

Hikli je sproveo naizgled iskreno, iako površno, udvaranje pre nego što me zaprosio (1. aprila - pomislio bi čovek da je to trebalo da mi nešto nagovesti). Delovao je iskreno zainteresovan za mene, pročitao sve moje priče i članke. Sad kad se osvrnem, prilično sam sigurna da me je izabrao u *Sirsovom katalogu dolarskih princeza* i da gaje neki od njegovih ulizica informisao o meni kako naš

susret ne bi izgledao baš tako proračunat kao što je bio. („Napisala je članak u *Skribneru* pre dve godine, moj gospodaru...“) Ne bi me iznenadilo ni da je odabrao isti brod kao i Kit zato što su mu rekli da smo prijatelji i da se uvek viđamo u Njujorku.

Iako ni izdaleka nije pokazivao emocije, jeste tvrdio da me „poštuje“ što sam ja shvatila kao njegov uštogljeni način da mi kaže kako će njegova osećanja prema meni sigurno prerasti u ljubav, kao što sam pretpostavljala da će i moja prema njemu. Znala sam za miraz, ali prosto sam mislila da se to tako radi u aristokratskim brakovima. Nijednog trenutka nisam svoju zajednicu sa Hildijem stavljala u istu kategoriju kao Konsuelinu sa Sanijem. Hikli i ja smo bili, ako ne baš pravi brak iz ljubavi, onda sigurno na putu da to postanemo. Novac je bio od drugorazrednog značaja.

Okej, dakle bila sam pomalo naivna. Kad se Hikli vratio u Englesku uz obećanje da će me posetiti jednom ili dvaput pre venčanja, imala sam prsten sa safirom i dijamantom na levoj ruci i uspomenu na čedni poljubac na rastanku koji je, u mojoj glavi, predstavljao ceo život telesnih blaženstava u kojima ću uživati kao ledi Hildi. Govorila sam sebi da bi me on sigurno poljubio strasnije da smo ikada bili nasamo. Možda bi se, mislila sam ja, odvažio na još intimnije slobode koje bih ja, iskreno, jedva dočekala pošto četrnaest meseci beše predugo da se čeka na ono gorepomenuto blaženstvo. Pošto sam znala da su mi devičanski dani odbrojani, jedva sam čekala da saznam šta sam propuštala. Samo sam na to mislila. Bila sam napaljena skoro dvadeset četiri časa na dan.

Pred kraj jula, Konsuelo mi je poslala telegram daje uspela da mi isposluje pozivnicu za krunisanje kralja Edvarda 9. avgusta, gde će ona učestvovati kao jedna od dvorkinja kraljice Aleksandre. Na insistiranje mojih roditelja, tetka Pembridž me pratila u London gde smo bile gošće kod Marlborovih u Spenser hausu, koji je Sani u to vreme iznajmljivao. Pomišljala sam da Hikliju pošaljem telegram pre nego što zaplovimo da mu javim da dolazim, ali onda sam zaključila da bi bilo mnogo zabavnije da ga iznenadim. Raspitala sam se za njega u Londonu, samo da bih saznala da on ostatak leta provodi na proputovanju kroz Francusku sa prijateljima, počevši od neke vrste produžene kućne zabave u zamku Grot Kaše.

Kad sam prebolela to svoje razočarenje, uvidela sam da ipak ne moram da se vraćam u Njujork, a da ga ne vidim. Nekoliko godina sam u torbici nosala malu podsetnicu koju mi je dao Kit Arčer kada mi je uputio trajni poziv da svratim u zamak ako se ikada zateknem u Overnju.

„Garantujem da će to biti jedinstveno iskustvo za vas“, rekao je. „Samo pokažite ovo čuvaru na kapiji.“

Ta podsetnica u maloj koverti na kojoj bese ugravirano LIČNO I POVERLJIVO, bila je od materijala boje slonovače sa pozlaćenim rubom i toliko kruta da se jedva mogla saviti. Na prednjoj strani bilo je odštampano, na francuskom i engleskom, PRAVO ULASKA SE DODELJUJE SLEDEĆEM. Ispod toga, Kit je perom napisao *Gospođici Emili Taunsend* i stavio svoje inicijale. Na poledini se nalazilo objašnjenje kako se dolazi do Grot Kašea iz obližnjeg grada

Klermon-Ferana, jedna neverovatno vijugava trasa po neobebeženim putevima. Pitala sam Kita šta bi njegov poslodavac pomislio da potpuni stranac dođe u njegov dom.

„Senjer dez Ombre* je previše zauzet negovanjem društvenih veza", rekao je on, „ali voli da ima goste u zamku tako da mi daje blanko podsetnice da pozovem koga god hoću. Moram da vas upozorim, Em, to je mesto razuzdane raskalašnosti. Verovatno ćete prisustvovati nekim vrlo nepristojnim dešavanjima, ali ne verujem da će vam to iskustvo škoditi - usuđujem se da kažem da će vam možda i koristiti."

Ubacila sam karticu u torbicu i zaboravila na nju. Sad mi je bilo drago što sam je sačuvala. Ubedila sam tetku Pembridž da bi trebalo usput da svratimo u Francusku pre povratka kući. Ipak, nisam imala nameru da sa sobom vučem pratilju u iznenadnu posetu muškarcu o kome sam gajila požudne maštarije četiri meseca.

Pogledala sam mapu i videla da je Klermon-Feran oko sto pedeset kilometara od Liona, gde je rođaka moje majke, Bidi, imala zamak. Bidino pravo ime, Obidijens* Blik, ne bi moglo da bude neprikladnije, s obzirom da su Blikovi bili ozloglašeni kao divlja grana porodice, a Bidi tipična lakomisljena Blikova. To je delimično i bio razlog što sam je oduvek obožavala. Znala sam da ona svako leto provodi u tom zamku pa sam joj poslala telegram, a ona nas je pozvala da dođemo u posetu.

Kad smo stigle tamo i ja joj rekla da mi je verenik u Grot Kašeu, prevrnula je očima i nasmejala se, pošto je, naravno, tačno znala zašto sam došla. Ponudila se da mi sutradan pozajmi svoj automobil i odelo za vožnju i rekla mi da ne moram da se žurim nazad - iako sam joj obećala da neću ostati duže od četiri dana i da ću se vratiti do nedelje, sedamnaestog.

Takođe je ubedila tetku Pembridž da bi trebalo da ostane u zamku i odmori se od tolikog putovanja pošto meni, tamo kuda idem, nije potrebna pratilja (zgodno je propustila da spomene da će Hikli biti tamo).

Bidi mi je rekla da nikad nije bila u Grot Kašeu, ali daje njena baka po ocu navodno tamo provela nedelju dana početkom prošlog stoleća. Nikada ni sa kim nije razgovarala o toj poseti, ali nakon što je umrla, Bidina majka je razvrstavala njene papire i naišla na nekoliko pisama uvijenih u crnu svilenu kravatu. Sadržaj ju je očigledno duboko prenerazio, sudeći po njenoj reakciji. Bidi je videla ta pisma samo nakratko pre nego što ih je njena majka bacila, ali uspela je da pročita prvi red jednog, i nikada ga neće zaboraviti:

Da li si ikada mislila da će ti nedostajati da nosiš okove oko vrata i budeš bičevana i prisiljavana da se pokoriš potpunom strancu tokom čitave jedne sedmice?

* Franc. Seigneur des Ombres - Gospodar senki (Prim. prev.)

Bidi je morala da mi objašnjava da ovo ima veze sa seksom, toliko sam bila neupućena. Ta pisma je napisala žena koja je bila najbliža poverenica njene bake još od vremena kad su pohađale Akademiju za devojke gospođice Koks u Njujorku - moju rođenu školu. Bidi je rekla da su se njih dve stalno smejale ludim poduhvatima iz svoje mladosti, i kako su „ekstravagantne“ bile (što u suštini znači: drolje). Iznad kamina u Bidinom salonu bio je portret njene bake koji je naslikao Ingres (!) oko 1830. godine, sudeći po haljini i frizuri. Bila je to slatka mala riđokosa, nestašnog osmeha i sa izvesnom oštrinom u očima. Bidi je rekla da je i njena drugarica bila riđokosa i da su u školi bile poznate kao „crvene lisice gospođice Koks“.

Bidina majka je spalila ta pisma i, do kraja svog života nije htela da govori o njima. S vremena na vreme, ipak, upozorila bi Bidi da nikada, dok letuje u Francuskoj, ne sme da prihvati pozivnicu u Grot Kaše.

„Nažalost“, rekla mi je Bidi, „takva pozivnica mi nikad nije ni upućena. Kako ti zavidim! Moraš mi sve ispričati.“

Sada dolazi onaj deo gde sam upozorena na demonske stanovnike i tajanstvena dešavanja u Grot Kašeu. Bidi je imala nekog mehaničara/majstora koji je radio za nju, čudnu staru ptičicu po imenu Ežen, koji je insistirao na tome da proverim moju sposobnost da rukujem njenim živahnim karmin crvenim „pežoom“ pre nego što mi ga poveri. Naterao me da se provozam s njim po lokalnim putevima, dok je on sedeo na mestu suvozača i raspredao, ne o vožnji nego o Grot Kašeu i o tome zašto bi trebalo da ga zaobiđem u širokom luku.

Postojale su neke sile u samoj zemlji, rekao je, u planinama koje se nadvijaju nad tom osamljenom malom dolinom i u drevnom kamenu od kojega je zamak sazidan, a koji je ispoljavao „*đavolski utkaj*“ na svako ljudsko biće koje je dovoljno nesmotreno da tamo kroči. Rekao je da je ta sila nalik na magnet, da različitom snagom vuče različite ljude, ali da niko nije sasvim imun. A bila su tu i neka bića (on ih je zvao „*Foleti*“) koja su tamo svila dom i vršila „*opscena dela*“ nad ljudima koji dođu u posetu. To su bili inkubi i sukube**, rekao je, nezasiti seksualni demoni na koje Crkva upozorava vernike već vekovima.

Pa, jedva sam održavala taj mali automobil na putu. Grizla sam se za usnu toliko jako da je stvarno bila otečena do kraja dana. Rekao mi je da je jedini način da se ubije većina demona bilo spaljivanje, pa su oni stoga bili bukvalno besmrtni i da ista četiri demona žive u toj dolini vekovima. Troje ih je bilo od onih što napadaju ljude i to na najpokvarenije moguće načine. Među njima, jedna ženska sukuba je opčinjavala muškarce kako bi im iscrpela životnu energiju kroz seks. Drugi je bio, kao što si možda pogodio iz mog poslednjeg pisma, satir. Treći je bio demon zvani duzije koji je mogao da se pretvara iz muškarca u ženu i

* Eng. obedience - poslušnost (Prim. prev.)

obrnuto kako bi ostvario „*transfer sperme*“ između posebno odabranog muškarca i žene i tako proizveo ljudsko potomstvo sa natprirodnim sposobnostima - iako je Ežen pažljivo istakao da dužiji obično zadržavaju muški oblik i napastvuju žene samo da bi ih napastvovali, zato što ih opseća požuda koja se vraća čim je utole. Četvrti je stanovao duboko u pećini kako bi izbegao kontakt s ljudima, jer ako bi dodirnuo ljudsko biće, bio bi primoran da ostvari njegove najdublje želje. Taj demon bi mogao, rekao je Ežen, da se pretvori u pticu ili mačku ili čak da postane nevidljiv.

Pitala sam ga otkud zna sve to, a on mi je rekao da je njegov brat, Alen, radio kao čuvar na kapiji zamka mnogo godina. Kao i svi zaposleni u Grot Kašeu, Alen se bio zavetovao na ćutanje o svemu što tamo vidi i čuje, a zauzvrat je primao sumanuto veliku platu i penziju. Alan nikada nije bio religiozan, ali kada je umirao, Ežen ga je vratio pravoj veri. Obliven novostečenom pobožnošću, Alen je sve ispričao bratu pre nego što je preminuo. Ežen je dogurao sve do biskupa u misiji da istera demone iz Grot Kašea, ali shvatili su ga kao ludog starog fanatika.

Zahvalila sam mu se za savete, ali rekla sam mu da je veoma važno da odem na taj put. Rekla sam da ću se pripaziti od tih demona. Rekao mi je da su oni lepši od običnih smrtnika, kako bi lakše očarali i zaveli ljudski plen. I preklinjao me da ne zaboravim, kad odem na spavanje, da zaključam ne samo vrata od svoje spavaće sobe nego i svaki prozor u prostoriji, pa makar bila i na vrhu neke od kula. Rekao je da je neutaživa požuda izluđivala te demone i davala im izuzetnu snagu i da bi se onaj dužije pogotovo popeo i uza zidove zamka da dođe do usnulih ljudi.

Uz izrovane prašnjave puteve, najveću brzinu od četrdeset pet kilometara na sat i horde gusaka i ovaca s kojima sam morala da se natežem, trebalo mi je više od pet sati da se dovezeni do Grot Kašea sledećeg dana. Sve to vreme sam se molila da kišni oblaci koji su mi se skupljali iznad glave sačekaju dok ja ne stignem tamo. Iako si ti PREMLAD DA BI SE SEĆAO, ti prvi automobili bili su bez vetrobrana i krova.

Na sreću, stigla sam taman kad sam osetila nekoliko sitnih uboda kišnih kapi. Zamak je bio toliko duboko u dolini bujne vegetacije i tako mračan (pošto je sagrađen, kasnije sam saznala, od vulkanskog kamena) da sam sumnjala da bi ga neko iz aviona mogao i primetiti. Bila je to tvrđava pravougaonog oblika sa dvorištem u sredini, okruglim kulama na svakom uglu i jednom nižom, četvrtastom kulom u sredini svakog zida, dok je ona na prednjem zidu bila ulazna kapija. Kad sam se zaustavila ispred nje, divovski čuvar je izašao napolje i prešao pokretni most preko dubokog, širokog šanca koji je verovatno svojevremeno bio odbrambeni rov.

„*Bonjour mademoiselle*“, rekao je kad je prišao kolima. „*Ete-vous perdu?****“

* Eng. Miss Cox's Red Foxes - dakle, ovo se i rimuje. (Prim. prev.)

** Eng. incubi, succubi - seksualni demoni koji spavaju sa usnulim muškarcima i ženama. (Prim. prev.)

*** Franc. Dobar dan, gospođice, izgubili ste se? (Prim. prev.)

Dodala sam mu onu malu karticu i rekla mu ne, nisam se izgubila, gospodin Arčer me je pozvao. On me je obavestio daje gospodin Arčer trenutno u Indiji i da će njihovi sadašnji gosti otputovati sutradan, ali da sam dobrodošla da ostanem u gostima do povratka gospodina Arčera. Rekao je da će mi madam Gauan, kućepaziteljka, pripremiti sobu i da će on pozvati vozača da odveze automobil u garažu za kočije. Ja, pak, nisam htela da ga ostavim na kiši pa sam mu rekla da ću ga sama odvesti, ali da bih bila zahvalna ako bi neko poneo moj prtljag.

Garaža za kočije, koja je bila ušuškana u šumi pored štale, beše najveća koju sam ikada videla - dugačka, uska kamena građevina (od lave, kao i zamak) sa nekih desetak mesta. Mesta su bila otvorena, a ne zagrađena svako pojedinačno, tako da sam, kad sam zaustavila kola na jednom praznom mestu, mogla da vidim ostale automobile i kočije parkirane sa strane.

Skinula sam naočare za vožnju i taman stavljala neuobičajeno šik crni šešir sa svilenim trakama i paunovim perjem koji sam kupila specijalno za svoj ponovni susret sa Hiklijem, kad mi je pažnju privuklo neko tiho mrdanje iz kočije udaljene nekih pet do šest mesta na desnu stranu. Bila je to sjajna kočija za dva konja sa dva staklena prozora na svakoj strani putničkog odeljka. Kroz prozor okrenut prema meni videla sam jednog mladića pomalo razbarušene smeđe kose kako sedi samo u košulji, zabačene glave i zatvorenih očiju. Možda bih pomislila da spava, ali grudi su mu se pomerale kao da se bori za dah. Izgledao je kao da ga nešto boli i pomislila sam da moram da mu pomognem, ali onda je on podigao glavu i rekao nešto, gledajući dole. Nisam mogla da čujem šta je govorio, ali uvidela sam da nije sam. Možda mu, pomislila sam, tamo neka žena leži u krilu - te kočije su prilično prostrane iznutra. (Prestani da se smeješ, Remi, ili neću nastaviti.)

Mladić je zabacio glavu unazad, mršteći se. Izvio je leđa i stresao se nekoliko dugih sekundi pre nego što se ponovo skljkao dole. Do tada sam otkrila da je zaista s njim tamo bila neka žena i da mora da ga je upravo zadovoljila rukom (rekoh ti da se ne smeješ!).

Ponovo je pogledao na dole, teških kapaka i zadovoljno se smešeći i rekao nešto drugo. Pojavila se glava plave kose.

Bio je to neki drugi mladić.

Zabola sam pribadaču šešira u prst.

Plavušan se nagnuo napred da se poljube, a potom se okrenuo da sedne na sedište i tad me je ugledao.

Rekao je nešto svom druženiku koji u panici pogleda u mom pravcu.

Usnama sam oblikovala jedno „Izvinite“ pa sam se iskobeljala iz automobila i pobegla iz garaže dok je kaput vijugao za mnom. Odmakla sam nekih pedesetak metara niz šljunkovitu stazu kad sam iza sebe začula glas kako više: „*Mademoiselle!*“

Onaj smeđokosi mladić je trčao prema meni, užurbano navlačeći kaput.

„Tako mi je žao“, rekla sam podižući ruke. „*Je suis desolee.*“

Kad je čuo moj akcenat, rekao je na engleskom, bez daha: „Vi ste Amerikanka?“

Klimnuh glavom. „Ja sam Emili Taunsend. Prijateljica gospodina Arčera. Pozvao me je ovamo, a on nije tu, ali ja znam nekog drugog ko je ovde i zato sam...“

„Molim vas, *Mademoiselle*“, rekao je i zahvalno prekinuo moje idiotsko blebetanje. Delovao mi je tako mlad i ranjiv, dok je tamo stajao bez šešira, na kiši, kose zalepljene za čelo. „Preklinjem vas, ono što ste videli...“ Pogledao je prema garaži za kočije gde je onaj plavušan stajao kod prvog mesta i gledao nas dok je palio cigaretu.

Rekla sam: „To se stvarno mene ne ti...“

„Kad bi moj otac saznao...“ počeo je on. „Ne srne da sazna. Molim vas, preklinjem vas da ne kažete ništa njemu - nikome.“

„Ko je vaš otac?“ pitala sam.

„Emil Morel, Gospodar senki. Ja sam Klod Morel. Kad bi on saznao...“ Neutešno je zavrteo glavom, a kišne kapi su mu se slivale niz lice kao suze.

Rekla sam: „Neću mu reći. Obećavam.“

Zamišljeno je klimnuo glavom. „Verujem vam. Vi zračite oko sebe kao safir.“

„Nikad nisam upoznala vašeg oca. Ovde sam na poziv gospodina Arčera.“

Delujući uzburjano, Klod reče: „Ni on ne srne da sazna.“

„Kit vas ne bi osuđivao.“ Bila su dva muškarca koja su posećivala salon gospode Čalmers, urednik *Harpers viklija* i jedan dramski pisac, za koje se znalo da su ljubavnici. A bila je i jedna pesnikinja koja je pušila lulu i oblačila mušku odeću. Niko, uključujući i Kita, izgleda nije mario za to, iako sam ja verovatno bila jedina koja nije shvatala da homoseksualci fizički izražavaju svoju ljubav. Prosto mi nikad nije palo na pamet da dvoje ljudi istog pola mogu biti potaknuti da se poljube, a kamo li vode ljubav.

„Možda me ne bi osuđivao, ali morao bi da kaže mom ocu jer ako ja ne obezbedim naslednika...“ Klod je sklonio mokru kosu sa očiju. „To je nezamislivo.“

Pitala sam ga koliko ima godina.

„Osamnaest.“

„Mladi ste“, rekla sam. „Možda ćete, dok budete stasali za ženidbu i decu, prerasti ovu, ovu privlačnost prema drugom...“

„Ne“, sumorno je rekao. „Neću.“

Uverila sam ga da ću čuvati njegovu tajnu, na to se on vratio u garažu, a ja sam nastavila prema zamku. Kiša je još jače padala kad sam stigla u dvorište, ali mogla sam da razaznam šestoro ili sedmoro golih ljudi kako se praćakaju u bazenu velike centralne fontane. Jedna od njih, mlada žena, plesala je ispruženih ruku i lica okrenutog prema nebu. Neki visoki muškarac klečao je iza jedne žene koja se sagnula preko ruba bazena, ruke su mu bile oko njenog struka. Njegova tamno-plava kosa bila je toliko dugačka da bih pomislila da je peder da nisam

videla kako mu se bokovi mrdaju i shvatila uz popriličan šok da oni bludniče - i to na način za koji sam mislila da priliči isključivo životinjama. Još čudnije je bilo što je on, dok je opštio sa jednom ženom, ljubio drugu, neku crnokosu koja je klečala u vodi pored njega i lagano ga milovala po leđima.

Muškarac tamne, kovrdžave kose stajao je na podnožju centralnog stuba fontane (koji je podržavao skulpturu para koji radi ono, usput budi rečeno), jednom rukom je držao flašu, a drugom glavu žene koja je stajala pred njim. Zbog kiše je bilo teško videti šta se tačno dešava, ali bilo je jasno da je njeno lice u nivou njegovih intimnih delova, a o tome šta to ima da znači ja nisam želela da razmišljam. Neki drugi muškarac stajao je iza nje i vrteo kukovima. Tamni predmet nalik na rep kao da mu je štrcao iz zadnjice. Bilo je teško razaznati šta je to, s obzirom na kišu i moju potpunu zabezeknutost. Znači, to su bila ta „nedolična dešavanja" na koja me je Kit upozoravao, mislila sam, čudeći se njegovom tipično britanskom smislu za ublažavanje.

Sve sam ovo sagledavala s nekim čudnim osećajem odvojenosti, skoro kao da je to jedan od onih snova gde znaš da sanjaš pa manje-više postaješ posmatrač nadrealnog. Bila sam u nekom pomalo neuravnoteženom stanju svesti još otkako sam parkirala kola. Sećam se da sam pomislila: *Možda je Ežen u pravu što se tiče magnetne sile u ovoj dolini.*

Onaj tamnokosi muškarac kod stuba ugledao me je kad je potegao iz boce i podario mi zanosan dečaćki osmeh, prvi od mnogih koje će mi uputiti, jer to bese Inigo. „*Ah, une beaute! Joinez-vous done a nous!*”

Uz panično odmahivanje glavom, okrenula sam se i odjurila u zamak kroz najbliža vrata dok mi je poziv da im se pridružim odzvanjao u glavi.

Našla sam se u velikom predvorju koje je izgledalo kao sa neke slike. Bilo je nalik na pećinu i raskošno, sa renesansnim tapiserijama koje su visile iznad izrezbarene hrastove lamperije. Takva predvorja obično deluju prilično preteče. Dokaz za to je Sanijev kraljevski Blenhajm Palas, nalik na karikaturu, ali u ovom se osećala neka toplina i bilo je privlačno. Možda je to bilo do udobnog modernog nameštaja, ali beše to prilično primamljiva prostorija - ili bi bila da nije bilo žene sa zapušenim ustima i povezom preko očiju koja je (gola, naravno) visila sa tavanice na lancima prikačenim za kožne kaiševe postavljene flisom oko njenih zglobova i članaka. Visila je licem nagore u visini stolića pored nje, širom raširenih nogu koje su otkrivale njen nauljeni procep. Na stolu je stajala debela nezapaljena sveca, neka crna mermerna statueta, šargarepa, bundeva... Shvataš već. Oko vrata joj je bio natpis JEBI ME ILI ME DRKAJ.

„Bože moj! Skinuvši joj povez sa očiju i krpu iz usta rekla sam: „Spustiću vas odatle.”

„Hoćeš đavola", rekla je ona prefinjenim britanskim naglaskom. „Shvataš li ti koliko im je trebalo da me popnu ovako?"

* Franc. Ah, kakva lepotica! Pridružite nam se! (Prim. prev.)

„Vi ovo želite?”

Zurila je u mene s nevericom. „Kakva *ti je* to glupost na glavi?”

Potapšala sam šešir i shvatila da mi je obod natopljen vodom i cedi se, a ofucana paunova pera mlitavo vise preko ivice.

„Hoćeš li ti da me drkaš ili ne?”, pitala je žena.

Uzmaknuvši korak unazad rekla sam: „Ovaj, možda neki drugi put. Tražim svog verenika.” „A to je...?”

„Rendolf Liton, baron od Hiklija.”

Razvedrivši se, ona reče: „Ti si Rendijeva Jenki Benki? Prokleta je sjajno što sam te upoznala. Ja sam Fransis Kedington, ali moraš da me zoveš Feni.”

Prepoznala sam to ime - u stvari, pomislila sam da sam je možda čak i srela u prolazu pre par godina u Kraljevskoj operi. Ona je bila *ledi* Kedington, markiza.

Feni mi je rekla da ću pronaći Hiklija u trpezariji, pokazala mi put i zamolila me da joj ponovo stavim povez na oči i zapušim usta.

Već znaš na kakav sam prizor naišla u trpezariji. Kad je primetio moje prisustvo, moj verenikje zastao u poskakivanju, izvukao lice iz brinetinog krila i rekao: „Gospođice Taunsend!” (Ne, još nismo bili uznapredovali do ličnih imena.) „Rekoh, jeste li to vi?”

Odgovorila sam da jesam, pošto mi na pamet nije palo ništa drugo da kažem.

Mršteći se začuđeno, on reče: „Kog to đavola imate na glavi?”

I sa tim, *cheri*, moram da završim ovo maratonsko pismo jer mi se grči ruka (na pragu starosti, znaš) a Kiti je upravo došla da me odveze u trpezariju na večeru. Kaže da ti prenesem da ti šalje poljubac i da moram da napišem sledeće ili će mi uskratiti mesečinu posle večere. „Nastavite da navaljujete na Em s tim brakom. Pokleknuće pre ili kasnije zato što zaista jeste luda za vama.”

Za jedno je u pravu.

Je t'aime a lafolie. *

Em

*Franc. *Volim te do ludila.* (Prim. Prev.)

3.

Bićeš nam zahvalna za ovo, draga moja", rekla je leđi L., vezujući Emelin ruke iza leđa dok ju je njena služavka, robusna Feni, nežno hvatala oko struka.

„Smesta me odvežite, devojčure bestidne!“, zahtevala je Emelin dok su je žene gurale na svilom presvučenu klupicu, nepristojno joj šireći noge kako bi joj vezale stopala za prednje nogare klupice.

„Takvo čistunstvo kao stoje tvoje samo donosi jad i napade histerije“, objasni njeno gospodstvo dok je Emelin zapušavalo usta maramom sa pojasa sopstvene haljine na cvetiće. „Kasniš u obrazovanju o telesnim potrebama.“

Smaknuta je zastor sa nečeg za stajale Emelin pretpostavljala daje prozor te mračne sobice. Bila je to, zaista, ploča od stakla ali nije pružala pogled napolje nego u neku prostoriju čijeg postojanja Emelin do tog trenutka nije bila ni svesna.

„Ovo zovemo Parilište“, objavi leđi L.

Bila je to prostorija bez prozora, ali svetla, zahvaljujući svetlosti električnih svećnjaka koja se odbijala o bele zidove na kojima su visile tapiserije sa prizorima neopisivog razvratu. Neke komade nameštaja kao da je odlikovao neobičan i prepređen dizajn, ali Emelin je pogled privukla gola lepotica koja je visila sa tavanice, licem na gore, u zlatnim lancima koji su joj bili prikačeni za zglobove i gležnjeve. Nisu joj bila zapušena samo usta, kao Emelin, nego je imala i povez preko očiju, a bila je na visini savršeno podesnoj daje obeščasti neki muškarac u stojećem položaju, što je u stvari upravo i bila aktivnost koja se odvijala baš u tom trenutku.

Dotični gospodin biojega, izuzev jedne osobenosti; iz njegovog donjeg otvora izviralo je nešto nalik na rep od crne konjske dlake. Iza njega je stajala žena u crnom korsetu, sa crnim rukavicama i u visokim čizmama koja ga je bičevala po zadnjici jahaćim bičem i vrištala: „Jače, ti ustrojeni konju slabašni! Zabij ga! Napumpaj bludnicu!“

A njih troje nisu bili jedini bludnici koji su te večeri koristili Parilište. Ono što se Emelin učinilo daje reljefna skulptura muškarca na stražnjem zidu, izbliza gledano bio je stvaran muškarac prikačen na zid pomoću gipsa. Jedini otkriveni delovi na njemu bili su nos, usta i prepone koje su, izgleda, izbrijane i obojene u belo. Jedna žena u strogoj crnoj haljini stajala je ispred njega i gavrانovim perom prelazila preko njegove nabrekle muškosti i loptaste kese ispod nje dok je on muklo i drhtavo stenjao.

U uglu je stajalo nešto poput visokog, kožnog, tapaciranog kozlića na kome je ležala jedna mlada žena, licem nadole, udova vezanih za raširene nogare te čudne klupe i zadignute suknje. Iza nje, okrenut ka Emelin, stajao je jedan nakinduren muškarac sa crnom maskom od nečeg čvrstog i sjajnog poput laka, ali po njegovoj dobro nauljenoj ridaštoj kosi Emelin je prepoznala da je to lord Hardvik, njen verenik. Opštio je sa onom vezanom ženom na pseći način, a sa svakim brzim zaletom odalamio bi je po zadnjici ružičastoj od modrica. Sve to vreme zurio je preko prostorije u Emelin, sa nekim raskalašno zlokočnim sjajem u oku.

„Ustvari, ne može da te vidi“, rekla je leđi L_. „On to gleda sebe kako ga stavlja Filomeni Kvimzbi. Ovo je ogledalo sjedne strane, a prozor sdr... O, dođavola, ne opet“, zagundalaje kad se Emelin, preplavljena, kao što možete i da zamislite, nepristojnostima koje je morala da gleda, srušila u nesvest.

Potegnuvši Emelininu glavu za njenu urednu pundu, njeno gospodstvo opali svojoj zarobljenici dva oživljavajuća šamara preko lica. „Ostani budna i nauči nešto, ti mala glupačo. Dođi, Feni“, rekla je i izjurila iz prostorije.

Oh, dragi Čitaoče, kakve je sve stvari naša nevina Emelin naučila te večeri. Najčudnije senzacije budile su se u njoj dok je gledala ostale kućne goste kako se zabavljaju u Parilištu, senzacije koje do tog trena nikada nije iskusila. Ubrzavalo joj se kucanje srca, kao i dah, a ružičasti vrhovi njenih grudi čudnovato su se ukruživali. A ono što najviše čudi i zabrinjava bese pečkava vrelina koja se slivala na mestogdejoj se spajaju butine koje su bile vlažne iz njoj nepojmljivih razloga. Polni organ joj je obuzimao neki čudnovato zamaman srorab koji ju je nagonio da taj deo uporno trlja o klupicu ne bi li ga utolila, a on se, pak, pogoršavao, i to do ludila.

„Draga Emelin, šta kog đavola...“

Okrenula se i ugledala svog jedinog pravog prijatelja na tom mestu, zgodnog, nežnog Tobajasa, kako ulazi u to mračno malo predsoblje.

Jesi li dobro?“ upitao je kad joj je oslobodio usta.

„Ne znam!“, uzviknula je ona. „Oni... vezali su me i ostavili me ovde, a sad se osećam tako, tako... Oh, Tobajase.“ Tresući se od želje da zajeca i vrišti, pitala se da li se ovo podrazumeva pod histerijom. „Šta mise to dešava?“

On baci pogled u Parilište, Himnu glavom kao za sebe, kleknu pred nju i reče: „Mislim da znam. I mislim da možda mogu da ti pomognem.“

„Ti... ti... možeš?“, upita ona i, dok joj je on zavlacio ruku pod suknju, čak joj nije bilo ni važno što nije ni ponudio daje odveže.

** * **

2. februar, 1922.

Stimbout Springs, Kolorado

Moj dragi, budalasti Remi,

Prvo: ja volim zgrade (osim u fikciji) i nemam nameru da od njih odustanem samo zato što ti smatraš da su one „sintaksički traljave“.

Drugo: tvoje uveravanje da sam ja daleko od ružne, da sam u stvari „pravi uzor vitkog ženskog savršenstva“, veoma je slatko i veoma cenjeno, ali zaista nije neophodno sada, kad je izgled poput mog poslednjih godina ušao u modu. Kad se osvrnem unazad, u stvari mi je drago što sam stasala osećajući se kao ružno pače. Dobro je biti ružan kad si mlad, zaključila sam. To gradi karakter.

Treće: ne, nisam to uradila sa Nilsom i ne, ne lažem samo da bih poštedela tvoja osećanja. To je stvarno bio samo san. Bože, pa on ima dvadeset godina! To je jedno. A drugo, ako stvarno misliš da mi je švaleracija cilj u mom trenutnom stanju, to je zato što me nisi video, oslonjenu na kolica sa ovim gipsovima i maramom i tužnom, otužnom kosom. Talasasti paž poput ovog mora redovno da se šiša ili izgleda kao pakao, a trebalo je da idem kod frizera i pre nego što sam došla ovamo. Šiške su mi toliko porasle da sam morala da ih zakačim na stranu, a to mi daje neku nonšalantnu apačku notu što bi trebalo da osigura moju potpunu vernost dok te opet ne vidim.

Nije da je vernost među nama ikakvo pitanje, ali znaš ti na šta mislim. I samo da se zna, pošto ti je ovo sa Nilsom izgleda stvarno zašlo pod kožu, u ovih godinu dana koliko smo zajedno još nisam realizovala svoju mogućnost da spavam sa bilo kim drugim. Ipak i dalje smatram da je ta opcijama snazi i zato me, da budem iskrena, pomalo čudi tvoje ljubomorno zgražavanje na pomisao da sam možda raširila ove obogaljene stare none pred Nilsom. To što ne koristimo svoje pravo da se vidimo s drugim ljudima ne znači da je to pravo nestalo.

Trebalo bi da kažem: to što ja ne koristim to pravo. Nikad nismo razmotrili to pitanje razotkrivanja u celosti, drugim recima da li bismo reldi jedno drugom za svoja osvajanja izvan naše veze. Ali sad kad je ta tema iskrsla (a pretpostavljam da je lakše raspravljati o njoj u pismu nego licem u lice), možda bi oboje trebalo da se izjasnimo. Ili bolje rečeno, pošto sam ja to već učinila, možda je sada red na tebe. Molim te, nemoj da misliš da ću ti prirediti nekakav buržujski ispad ako mi kažeš da si se tu i tamo omastio. Cela ta ideja slobodne ljubavi bila je, naposljetku, moja zamisao i nadam se da nisam baš toliko licemer. Da sam htela da te držim na kratkom lancu, udala bih se za tebe.

Što se toga tiče: tvoj argument da bih ja mogla da budem „prava maćeha“ Džulsu i Ines ako mi budemo muž i žena zaista ne pije vodu. Džuls ima jedanaest godina, Ines ima devet. Znaju da im ja nisam majka. Žive s njom. Viđaju me samo kad dođu tebi u posetu. Neće odjednom početi da me zovu *Mere* ako mi staviš prsten na ruku niti bih ja to tražila od njih. Više mi odgovara da budem neka ekscentrična, voljena figura nalik na tetku. To je uloga koju sam usavršila sa Kiti i koja mi pristaje kao salivena. Toliko volim tvoju decu, Remi i mi imamo

tako topao, udoban odnos. Savršen je takav kakav je. Mislim, stvarno, dušo. Zar ne misliš da se hvataš za slamku?

Da nastavim, golica me da te izvestim kako Kiti i Nils imaju malu akciju pipkanja svaki put kad on donese poštu. Ah, da mi je opet šesnaest godina. Osim što oni imaju dvadeset jednu i dvadeset - malo su prestari, mislim se ja, da se zaglave u toj fazi ljubljenja. Problem je, naravno, u tome što Nils gaji emocije prema toj devojci iz crkve, u kombinaciji sa njegovim ubeđenjem, i previše uvreženim među lepo vaspitanim mladićima, da ako voliš i poštuješ ženu - prste k sebi. Žene ohrabruju ovakvo ponašanje, naravno, iz razloga koji su van mog domašaja. Da, znam, ja se javila da pričam, a čuvala nevinost do dvadeset četvrt, ali tada su bila druga vremena. Kiti ima dijafragmu od devetnaeste. Znam - ja sam je odvela da je stavi.

Kad smo kod moje nevinosti i ovog serijskog opisivanja načina na koji sam je izgubila, tvoja reakcija na celu onu scenu pušenja Klodu u kočiji stvarno me razbesnela. Da kažeš da si se osetio kao u „emocionalnoj zasedi“ zato što se ispostavilo daje pušačica u stvari pušač deluje mi malo previše melodramatično, da ne kažem prepotopski.

Jesi li zaboravio onaj bezobrazni film koji smo gledali sa Margo i Denisom u tvojoj kancelariji u *Pathe-Cinema* letos nakon što su svi otišli kući? Onaj gde čovek otkriva kućnu pomoćnicu kako se zadovoljava crevom od usisivača pa poziva svoju ženu na malu trojku? Ti si mi rekao da nikad nisi video ništa žešće od te dve žene koje se međusobno zadovoljavaju i ja sam ti poverovala pošto si me, čim smo ostali sami, gurnuo na kolena izvukao kurac i zarežao: „Sisaj ga.“ Navlažim se samo kad se setim kako si animalan i dominantan bio. Kad si mi rekao da prestanem da ti pušim i sagnem se preko stola, svršila sam a da me nisi ni dodirnuo, to je jedini put u životu da mi se to desilo (budnoj). Ako se sećaš, nisam prestajala da vrištim: „Ooooo“, dok si ti deljao u meni - uz još koji put kad si skrenuo kolima u onu uličicu na putu kući, prebacio me u svoje krilo i ponovo me izbušio. Ti si daleko najseksepilniji muškarac koga sam ikad upoznala i najneopterećeniji ljubavnik. Ne mogu da verujem koliko sam sreće imala da te nađem.

Ali, odlutala sam u patetiku. Razlog što sam pomenula taj film je što ne razumem, ako nemaš ništa protiv gledanja kako jedna žena liže drugu, zašto je „uznemirujuće i neprijatno“ kad se radi o dva muškarca. Da li se plašiš da će da te zasvrbi stari *penis* pa ćeš morati da razmisliš šta to znači? Samo pitam, pošto me zbunjuje što jedan tako slobodouman muškarac poput tebe ispoljava tako prostačku reakciju.

A sada, vratimo se ovonedeljnoj epizodi *Emilinih avantura u zamku, drugi deo*.

Do očekivanog suočavanja između mene i Hiklija došlo je kasnije tog popodneva kad me je potražio i našao kako plačem u biblioteci. Ili, pre će biti, ja sam se suočila s njim dok je on uglavnom stajao tamo i izgledao zbunjeno zbog te čudne i nepoznate tekućine koja je curila iz mojih očiju. Morala sam da vičem da bi me čuo od dobivanja kiše po krovu, pošto se biblioteka, koju je Kit potpuno redizajnirao, kako mi je rekao, uzdizala na tri sprata i imala široku galeriju sa

policama knjiga po sredini prednjeg zida. Bila je to najekstravagantnija i najsadržajnija privatna biblioteka koju sam ikada videla.

Optužila sam Hiklija za neverstvo, perverziju i prevaru, ovo poslednje zbog toga što me naveo da pomislim da mu je stalo do mene, a u stvari mu je jedino bilo stalo do dva miliona dolara mog oca. Rekla sam da me je naveo da poverujem kako će naš brak biti iz ljubavi, a u stvari je to samo poslovna transakcija između pohlepnog britanskog lorda i lakoverne američke naslednice. Skinula sam onaj prsten sa safirom i bacila mu ga u glavu, mislim da je tek tada zaista shvatio dubinu mog besa i posledice istog po njega: Jenki Benki (otkrila sam to) obavestila ga je da njegove usluge više nisu dobrodošle.

Njegovo ponašanje se tada promenilo, blaga razonoda ustupila je mesto nelagodi koja je delovala sasvim iskreno, a verovatno je i bila - ali ne iz razloga koje je meni servirao. Počeo je žestoko da poriče, kleo se da našu veridbu nikada nije smatrao poslovnom transakcijom, u stvari, bilo mu je stalo do mene daleko više nego što je pokazivao, ali plašio se da se izjasni jer se poznajemo tako kratko, a bio je uveren da ja nisam mogla da se zaljubim u njega tako brzo kao što je on u mene i, oh, ako bih mu samo pružila drugu priliku...

Rekla sam mu da ne nasedam na to. Da me voli, desilo bi se tu nešto više od onog suvog poljupca onomad u Njujorku. „Znam da nisam lepa, ali ako voliš ženu, zar ne želiš da... izraziš tu ljubav nečim jačim od reči?”

Hikli mi je rekao da je lud za mnom, ali da se zauzdavao da se ne bi zaneo i preterao. Rekao je da svi muškarci imaju potrebe, ali pravi kavaljer ni u snu ne bi ugrozio nevinost i ugled svoje verenice. Eto zašto je on, kao i svaki drugi neženja koga on poznaje, davao oduška svojoj požudi sa „prtljagom koji nikad više ne mora da vidi.” (Pazi kako mi nije protivrečio na temu mog nedostatka lepote.)

Što se tiče optužbi za perverziju, tvrdio je da sam šokirana onim što sam videla samo zato što su Amerikanci tako uštogljeni u poređenju sa Evropljanima. Koliko god da sam prosvetljena, rekao je, moja kultura me nije pripremila za bilo šta drugo osim za „obavljanje bračne dužnosti uz ugašena svetla i u spavaćici.” Stoga je, naravno, pošto sam ja tipična bezazlena, neobaveštena Amerikanka, prirodno da mi kreativniji oblici vođenja ljubavi budu odbojni.

Pa, naravno, bilo me je sramota što me svrstava među običnu svetinu, što mu je nesumnjivo i bila namera, ali pošto nikad nisam bila izložena tako vestom spletkarošu, to sam shvatila tek mnogo kasnije. Lagala sam i tvrdila da mi uopšte nije bilo odbojno, a u stvari ono lizanje me je prenerazilo i nisam znala šta da mislim o bičevanju. Rekla sam da me je samo „malo iznenadilo” i razočaralo njegovo neverstvo. I onda, bože mi pomози, rekoh mu da sad razumem i cenim što se on uzdržavao sa mnom, ali da to zaista nije bilo neophodno jer sam ja sve samo ne uštogljena.

E, sad je on bio prilično siguran da me pridobio, a stid me je da priznam da sam preispitivala i svoju pređašnju odluku da okončam veridbu. Kopile jedno, bukvalno je kleknuo na koleno, uzeo me za ruke i rekao mi da nikada ranije nije bio zaljubljen i da ne bi mogao da podnese ni pomisao na to da bi mogao da me izgubi. Pošto mi je smetalo da pomišljam na njega s drugim ženama, obećao je da

će „biti apsolutni monah" sve do venčanja. A za posle me je uveravao da će u našim „bračnim odnosima" biti taman onoliko avanturizma koliko ja budem želela.

Relda sam mu da sam sebe oduvek smatrala avanturistom. „Možda trenutno ne znam mnogo o tim stvarima, ali uveravam vas da sam otvorenog uma i da sam voljna da učim - ako i kada dođe vreme za to."

Pa, to je bilo sve što je on hteo da čuje. Skočio je na noge i otišao do udaljenog kraja biblioteke, izvukao jednu knjigu i doneo je. „Ovde imaju izvanrednu malu zbirku nepristojne literature, ali ova mi je omiljena. Možda će vam biti poučna, u slučaju da ste voljni da čitate takve stvari."

Uzela sam je uz reči: „Ja baš i nisam neki primer autocenzure", mada, naravno, nikad u životu nisam čitala takvu literaturu. Ta knjiga je bila prvi tom *Mog tajnog života* izvesnog „Voltera". Rekao mi je da ću tu mnogo naučiti o seksualnim sklonostima muškaraca. „To može samo da bude od koristi našem braku."

Hikli je pokušao da me natera da ponovo uzmem prsten, ali rekla sam mu da moram da razmislim o tome - a to je odluka za koju od onda zahvaljujem sama sebi jer mi je dozvolila da spasem bar ono malo dostojanstva iz te ponižavajuće epizode. Rekao mi je da on i njegovi prijatelji sutradan ujutru odlaze za francuske Alpe, ali da će se za nekoliko dana vraćati istim putem i da se nada da ću ja tada biti „u prikladnom stanju svesti da prihvatim prsten". Rekla sam da ću ja do tada otići ako vreme dozvoli. (Slučaj je hteo da ne odem, ali ne zbog vremena.) Odolela sam njegovom pokušaju da me poljubi na rastanku, pa je otišao odatle kao kakvo prebijeno kućence.

Kućepaziteljka mi je rekla da je moj prtljag ostao u *la Chambre Rouge**, spavaćoj sobi na drugom spratu istočnog krila zamka. Da bih stigla tamo, morala sam da se popnem uz vijugavo kameno stepenište u jugoistočnoj kuli. Dok sam to i činila, sa *Mojim tajnim životom* u ruci, jedan elegantno obučen par projurio mi je s leđa uza stepenice i progurao se pored mene uz izvinjenje bez daha.

„O, to je Rendijeva Jenk", rekla je žena preko ramena kad je zastala par stepenika iznad mene. Bila je to ona „jebi me ili me drkaj" Feni. „Pridruži nam se. Čujem da Lusinda Mamford udara po maloj gore u budoaru."

Pojma nisam imala šta to znači, ali iz radoznalosti sam ih sledila do vrha kule. Čim sam stala na odmorište, znala sam da sam ušla na neko posebno mesto. Opisacu ga najbolje što umem. Kula je bila okrugla i prilično velika, njen masivni spoljni kameni zid bio je dobro izbušen prorezima za strele. Niži nivoi su se sastojali od jedne ili više prostorija kamenih zidova, ponegde petougaoih ili čudno oblikovanih na druge načine ne bi li se uklopile u taj okrugli prostor. Na ovom gornjem nivou, doduše, nalazila se samo jedna okrugla soba nešto manjeg obima od same kule, što je ostavljalo neku vrstu hodnika širokog skoro dva

* Franc. crvena soba (Prim. prev.)

metra celom spoljnom dužinom te prostorije u kojoj se nameštaj sastojao od kaučeva i ležaljki.

Izgleda daje ta okrugla soba bila novije gradnje od većeg dela zamka, sudeći po spoljnim zidovima koji su bili obloženi tamnim pločama, ali imali su dugačke prozore na svakih pola metra. Kroz ove zidove mogla se videti unutrašnja soba, čiji su zidovi bili obloženi tapetama od svile boje kajsije i ukrašeni velikim ogledalima pozlaćenih okvira koji prikazuju celu figuru. U središtu ovog čudnovatog „budoara“, obliven svetlo-šću popodnevnog sunca sa prozora kupastog krova, stajao je veliki bračni krevet sa četiri stuba. Na krevetu je ležala jedna lepa mlada žena u haljini od crne svile sa svetlucavim draguljima i masturbirala.

Ležala je potrbuške, sukanja zadignutih oko struka u velikoj peni crnih podsukanja i zgužvanih gaća, takođe crnih, svučenih do vrhova njenih čarapa. Jedini otkriveni deo nje bila je njena guzica, sećam se da je izgledala poput glatkog belog mermera pored sveg tog crnila. Njeni kukovi su se lagano njihali i videla sam da je ispod sebe zavukla jednu ruku koja se ritmično pomerala. Usta su joj bila otvorena, a očni kapci teški, sanjivi. Kroz staklo sam mogla da čujem njeno isprekidano disanje i sećam se da sam pomislila: *Bože moj, ovo je stvarno. Ova se stvarno drka, a ja stvarno gledam.*

Feni i njen pratilac spustiše se na jedan kožni kauč pored zida u polutami spoljnog hodnika, ona mu je otkopčavala pantalone dok je on zavlačio ruku pod njenu suknju, a oboje su zurili u okruglu sobu. Čula sam bučno disanje i duboke glasove odnekud iz hodnika i shvatila da oni nisu jedini par koji uživa u predstavi. Ali kako smo mi mogli da gledamo u sobu kroz nešto što su očigledno bila ogledala?

„To su prozirna ogledala“, prošaputa pored mene neki muškarac kojeg nisam ni primetila.

Bio je neverovatno zgodan na onaj osunčani mediteranski način, bujne tamne kovrdžave kose i slatkih, toplih, usijanih čokoladnih očiju. Bilo je neke iskrenosti u njegovom izrazu lica i držanju, neke otvorenosti, koja je potpuno razoružavala. Bio je to onaj muškarac sa fontane, onaj što me je nazvao lepoticom i pitao me da im se pridružim. Kad sam ga čula kako govori engleski sa američkim naglaskom, to mi je zagolicalo neku uspomenu koju nikako nisam mogla da prizovem. Imala sam neki osećaj da sam ga srela ranije ili makar videla, ali ne tamo.

„Jedan momak, Rus, postavio ih nam je pre nekoliko meseci“, rekao je dok je podizao bocu vina do usana.

„Nama?“

„Pa, postavio ih je Senjeru. Ja sam u stvari samo... dugoročni stanar, moglo bi se reći.“ Pokazujući bocom prema ogledalima, rekao je: „Poluposrebrema su, tako da ako gledate u dobro osvetljenu prostoriju iz mračnije sobe, možete da vidite unutra, ali oni u prostoriji mogu da vide samo svoj odraz.“

„Znači, ona ne zna da je gledaju?“ uzvratila sam šapatom. „To je užasno, to je...“

„O, zna ona. Svi znaju o čemu se radi u *le Boudoir des Miroirs**, postoji lista čekanja za korišćenje ove prostorije. Bili biste iznenađeni koliko ljudi gaji egzibicionističke sklonosti. Može da se rezerviše na celu noć ili za 'popodnevnu dremku', poput ove. Usput, ja sam Inigo." Ispružio je ruku tako nonšalantno kao da se srećemo na nekoj večeri na Petoj aveniji.

„Emili Taunsend."

„Znam."

„Izvinite, jesmo li se već upoznali?"

„Ne, koliko ja znam. Feni Kedington mi je rekla vaše ime kad sam je pitao ko je ta lepa nova devojka. Da nemate slučajno američkih cigareta?"

„Nemam, žao mi je."

Vrata na drugoj strani „budoara ogledala" se otvoriše i neki muškarac se ušunja unutra. Imao je tridesetak godina, lepo je izgledao, ali u oku mu se caklio grabljivi odsjaj. Obuzeo me je neki veoma stvaran osećaj uzbune kad se on prišunjao krevetu.

Tapšući me po leđima, Inigo reče: „Sve je ovo deo onoga čemu se Lusinda nadala kad je tražila ovu sobu."

„Mislite, namešteno je?"

„Ma, ne. Kad neko rezerviše *le Boudoir*, obično dođe do pregovora među ostalim gostima oko toga ko će od njih da dođe u iznenadnu posetu, ili koja grupa, ako je takav plan. Ali osoba koja spava u budoaru pojma nema ko bi to mogao da bude. Neizvesnost je deo uzbuđenja. Ovaj momak je Teodor Njuton. On i Lusinda su Amerikanci i bivši ljubavnici, ali koliko sam shvatio, ona ga je zamenila za stariji i bogatiji model pre par godina.

On pokušava da ponovo zapali plamen među njima otkako su došli, ali ona ga ne primećuje. Nego, da li biste želeli da sednete?" Pokazao je na praznu fotelju. „Oh. Ne. Ne. Ja, ovaj..."

„Samo da sednete", rekao je. „Nisam nužno mislio i... znate već."

Nužno? „Ne smeta mi da stojim."

Njuton je otkopčao pantalone, izvadio nabrekli ud i nekoliko puta ga čvrsto protrljao. Znala sam da treba smesta da odem, ali bila sam kao prikovana. Nikada ranije nisam videla penis, u erekciji ili ne, i bilo je to pravo prosvetljenje. Sećam se da sam bila iznenađena što je gladak poput satena, sa tim blistavim purpurnim glavićem. Gurnuo je tri prsta u usta da ih navlaži i rekao: „Dajem peni za tvoje misli, Lus."

Ona je zaustila, ali pre nego što je stigla da odreaguje, on joj je pritisnuo leđa kolenom i gurnuo prste u tobolac. Ona je vrištala i koprcala se, nespretno ga udarajući iza leđa slobodnom rukom, jer joj je druga ruka bila pritisnuta pod njom.

* Franc. salon ogledala. (Prim. prev.)

„Peni nije dosta?“ rekao je on dok je prstima džarao po njoj. „Ne, nisam ni mislio. Ali mogu da ti pogodim misli po tome koliko si vlažna. Mora da si zamišljala sve one rubine i smaragde za koje si me prodala. To tebe navlaži, zar ne?“

„Kučkin sine!“

Otkopčavajući jednu od njenih ogrlica - nisku dijamantata sa biserima u pravilnim razmacima – rekao je: „Na to ti misliš dok ležiš tamo i dok te tuca ona sparušena matora ništarija. Ovo ti voliš.“ Mahao je ogrlicom ispred njenog lica. „Kladim se da bi volela da možeš prosto da se jebeš s nakitom i preskočiš posrednika. Da li još uvek voliš da ga primaš u dupe?“

Zinula sam kad joj je zabio ogrlicu u rektum, gurajući jedan po jedan nepravilni veliki biser, sve dok se videla samo kopča na kraju malog dijamantskog lančića. Bilo je lepo na neki razuzdan način, kao nakit za stražnjicu. Povlačio ga je. Ona je zadržala dah, a kukovi su joj se tresli.

Dok ju je i dalje držao prikovanu kolenom za krevet, jebao ju je prstom i pritom povlačio i uvrtao ogrlicu. Promuklo je jecala.

„Tedi, kopile jedno“, dahtala je, ritajući se sve brže i brže... „Pederu jedan. Jebeni govнару...“

On je sklonio koleno. Ona kao da nije ni primetila. Taman kad je počela da svršava, on je izvukao ogrlicu - pop-pop-pop-pop-pop...

Vrištala je i đipala dok je svršavala. Dok je dolazila k sebi, Tedi se nagnuo bliže i nežno rekao: „Je li znao da ću ja biti ovde, Lus? Jesi li mu rekla da sam ja razlog što ideš u Francusku bez njega, da očajnički želiš da me vidiš ponovo, da me jebeš ponovo, čak i ako si previše ponosna da to priznaš?“

„N-ne“, promucala je ona dok se borila za dah. „Bože, ne. Ako on sazna...“ Zavrtela je glavom.

Sa trijumfom u očima, Tedi je okrenu, pocepa joj gaće i zajaha je. Dohvati je za kukove i ulete - tako silovito da sam ja tiho ciknula. Jebao ju je žestoko, režao na svaki trzaj i zalet. Ona je ponovo svršila, grebući mu leđa i jecajući. „O, Tedi... o, bože, kako mi je nedostajao taj veliki, tvrdi kurac. Dublje, Tedi, dublje...“

„Jeste li dobro, gospođice Taunsend?“, Inigo mi dotaknu ruku.

Skočila sam. Samo od tog laganog dodira kroz rukav prožeo me seksualni grč, eto koliko sam se već do tog trenutka uzбудila. „Moram da idem... Bilo... bilo mi je zadovoljstvo što sam vas upoznala.“

Pozvao me po imenu dok sam trčala niza stepenice, ali nisam usporila dok se nisam našla iza masivnih hrastovih vrata od *la Chambre Rouge*. Izuzev odlaska na večeru, uglavnom sam se držala svoje sobe do kraja tog popodneva i večeri. Te noći, satima sam sedela u svom krevetu od crvenog somota i čitala *Moj tajni život*. Bio mi je duboko depresivan, ne zato što je razvučen i banalan - a jeste, nego zato što je seks bio prljav, smrdljiv, životinjski i neodređeno vulgaran. A sam „Volter“ mi je delovao kao nezreo i lakom u isto vreme, otimač koji vreba žene, uključujući i nevine device, uz potpuni nedostatak savesti.

Misleći da bi „izvanredna zbirka nepristojne literature“ trebalo da sadrži i nešto primamljivije vratila sam se u biblioteku usred noći da vidim šta još ima u onom malom ćošku. Otkrila sam još deset (izbrojala, DESET) tomova *Mog tajnog života*, ali umesto toga odabrala sam *Autobiografiju buve* „anonimnog autora“ jer je letimično prelistavanje otkrilo osvežavajuću trunku duhovitosti pomešane sa vrelim, eksplicitnim seksom.

Po povratku na drugi sprat, iznad sebe sam začula lagane korake na vijugavom kamenom stepeništu. Oklevala sam, ali radoznalost me savladala. Popela sam se gore manje-više očekujući da zateknem ostale goste u posmatračkom hodniku koji okružuje *le Boudoir des Miroirs*. Bilo je teško proceniti jer je bilo mračno kao u paklu, ali izgledalo je kao da sam ja jedina tu (ipak su to bili sitni jutarnji sati).

Moglo je da se vidi kroz prozirna ogledala u sami budoar, mada ne onako jasno kao tog popodneva, jer osvetljenje nije bilo idealno. Po Inigu, ogledala su najbolje radila kad se gleda iz mraka u svetlo, a budoar je osvetljavala samo mesečina. Jeste je bilo dosta, s obzirom na krovne prozore, ali opet, mesečina ne može da obezbedi bog zna kakvo osvetljenje.

Imala sam nejasan i pomalo mutan pogled, kao da gledam neku od onih fotografija bez fokusa Džulije Kameron koje ti toliko neobjašnjivo voliš. Videla sam veliki krevet na kome leži neka žena, sklupčana na boku, obučena - ili poluobučena - sva u crnu kožu: zategnuti korset, rukavice koje joj sežu do ramena i kapuljaču koja odgovara konturama njene glave i vrata i sasvim ih prekriva. Iz svoje perspektive (gledala sam dijagonalno preko kreveta od podnožja prema uzglavlju) mogla sam da vidim da se kapuljača vezuje pozadi. Nisam mogla da shvatim kako može da diše kroz čvrstu kožu, ali onda sam videla da se koža pomera iznad usta sa svakim njenim udahom pa sam uvidela da tu mora da postoji parče nečega poput crne gaze. Videlo se da ona čvrsto spava po onom usnulom podizanju i spuštanju grudi, mada ja nisam mogla, niti još uvek mogu, ni zamisliti da zaspim s tako nečim preko glave.

Pitala sam se gde je osoba koja se popela uza stepenice ispred mene kad sam primetila da se nešto mrda na drugom kraju prostorije, blizu vrata. Bilo je teško videti šta je - i zbog udaljenosti i zato što je mesečina uglavnom osvetljavala središte sobe, gde je bio krevet - ali uspela sam da razaznam nejasnu figuru kako stoji tamo u tamnom kućnom mantilu. Pretpostavila sam da je to muškarac, zbog visine od oko metar i osamdeset, ali onda je mantil spao i ugledala sam vitke, ženske obrise i uvidela da je to žena, koliko god da je visoka.

Sručila se na pod i sela na bokove, vrlo graciozno. Sećam se da me je podsetila na neku veliku, gipku mačku iz džungle. Oči su joj bile zatvorene, a usta su se pomerala - iako je šaputala previše nežno da bih mogla da čujem kroz staklo. Stisnula je zube, drhteći, a onda spustila glavu i kosa joj se rasula na pod u blistavoj bronzanoj bujici. Otprilike ceo minut je ostala u tom položaju, sa jednom šakom na podu, a drugom na kolenu, dok su joj se leđa povijala. Konačno kao da se opustila. Rukom je zabacila kosu unazad i digla se na noge.

Prišla sam bliže staklu i ciknula. Iako je figura i dalje bila nejasna, imala je široka ramena, vitka bedra i skoro dva metra. Nije to bila žena, bez obzira na kosu koja je padala do pola leđa. Bio je to onaj plavokosi muškarac iz fontane, shvatila sam, onaj što je ljubio jednu ženu dok je ševio drugu.

Sećam se kako sam stajala tamo otvorenih usta i pokušavala da nađem neki smisao u onome što sam upravo videla. Očigledno, nisam mogla, a da se ne setim Eženovih duzija koji su mogli da se preobraćaju iz muškarca u ženu i obrnuto - mada nisam mislila da gledam u seksualnog demona. Osećala sam se pomalo omamljeno otkako sam stigla tamo. Sećaš se kad smo ono pušili hašiš sa Gertrudom i Elis? Bilo je tako nekako, kao da gledam neku izvrnutu verziju realnosti sa blage udaljenosti. S obzirom na to i na optičke probleme s kojima sam se borila, lako je moguće da sam se prvobitno prevarila i pomislila da gledam ženu.

Muškarac je spustio pogled i opipao genitalije, ne na seksualan način, nego skoro kao da proverava da li je sve tamo gde bi trebalo da bude. Napravio je kružni pokret ramena, istegao glavu s jedne strane na drugu, protresao noge i ruke, pucnuo zglobovima. Sagnuo se i izvadio nešto iz džepa kućnog mantila, neku traku ili parče užeta pa je time vezao kosu. A onda je otišao do kreveta, stao tamo i gledao ženu koja spava licem okrenuta od njega na način koji mogu da opišem jedino kao gladan.

Sad sam mogla bolje da ga vidim. Bio je veličanstven. Iskreno, Remi, bilo je to kao da gledam mutni platinasti otisak nekog mladog boga koji se kupava na srebrnoj mesečini. Žao mi je što zvučim tako sramotno poetično, ali on je bukvalno oduzimao dah. Imao je neverovatno lice - blistave plave oči ispod oštrih obrva, orlovski nos, nežne usne. Bio bi previše lep da nije bilo tih geometrijskih uglova pod kojima su mu bile isklesane vilica i brada. Bio je vitak, ali svaki pedalj njega bio je satkan od mišića - uključujući i njegov kurac koji se dizao i rastao dok je on stajao i gledao u tu ženu sve dok nije stajao skoro sasvim uspravno, sjajan i tvrd. Vrlo lagano ga je pomilovao vrhovima prstiju i on kao da se još produžio i podebljao. U meni je sve titralo od samog pogleda na njega.

Spustio se na krevet iza žene i šakom lagano prešao preko njenog kuka. Prenula se i probudila, ali on ju je utešiteljski mazio, šapućući: „Šššš...” i ona se opustila. Pokušala je da se dokoluta do njega, ali on ju je odgurnuo nazad na njenu stranu i odvezao pertle kojima je bila vezana kapuljača.

Kad je shvatila šta on radi, divljački je zatresla glavom i pokušala da odgurne njegove šake. Slobodnom rukom i nogom obuzdavao je njeno koprcanje dok je odvezivao kapuljaču i skidao je oslobodivši grivu prelepe talasaste kestenjaste kose.

„Smiri se”, rekao je. „Smiri se, Helen. Elik je.”

„Elik?” Pokušala je da ustane, ali on je savio ruke oko nje i rekao: „Opusti se, Helen. Sve je u redu. Videćeš.” Imao je dubok, ugodno grub glas, sa blagim evropskim akcentom kome nikako nisam mogla da odredim poreklo.

Helen se borila i ritala u pokušaju da se oslobodi njegovog stiska (a ja sam paničila zajedno s njom pitajući se da li je ovo silovanje), sve dok je nije

pomilovao po čelu i promrmljao nešto na nekom jeziku koji je zvučao skandinavski. Tada se sasvim opustila, izraz lica beše joj blažen dok ju je milovao između nogu. Pojma nemam šta joj je rekao, ali od tog trenutka, ne samo daje bila voljna nego i puna entuzijazma.

Držeći je tako uza se, u pozi kašike, stisnuo je vrh svog kurca i istisnuo neku providnu tečnost za koju sam ja, u svom neznanju, pomislila da mora da je sperma, i razmazao je po alatki. Sada, naravno, shvatam da ga je podmazivao predejakulatom. Pridigao se na lakat, uzeo kurac i ugurao glavić u nju, a potom joj šakom obuhvatio bedro i gurnuo ga do kraja. Njegov izraz lica, dok ju je ispunjavao, odavao je potpuni zanos. Ispustio je jecaj koji kao da je odzvanjao u mojoj sopstvenoj utrobi.

Jebao ju je dugim, ujednačenim pokretima i rukom izokola dosezao da joj prstom drka klitoris. Bila je apsolutno ponesena, jecala je i grčevito stezala čaršave. Sa svog mesta imala sam prilično dobar pogled na operativne organe i otkrila sam da je prizor njegovog tvrdog, glatkog kurca koji je burgija poput klipa neverovatno uzbudljiv. Mislim da sam disala isto toliko teško koliko i njih dvoje, a bila sam tako vlažna da mi je pomalo curilo niz unutrašnju stranu butina.

Helen je svršila dvaput. Kad se bližio njen drugi vrhunac, Elik se podigao na jednu ruku, pretpostavljam da bi produbio penetraciju. Celo telo mu se izvijalo sa svakim oštrim zaletom, svaki mišić mu se napinjao i istezao. Na trenutak je zastao, a onda ispustio niz ekstatičnih jecaja, dok su mu bokovi pulsirali. Mogla sam da vidim kako mu jaja pumpaju dok su se praznila - fascinantno! I neverovatno uzbudljivo. Taj orgazam je trajao bitno duže nego što sad znam da je normalno. Pri kraju, kremasta tečnost za koju sam shvatila da je sperma (iako se sećam da je bila gušća od normalne sperme) počela je da sipa iz nje.

Kad je konačno bilo gotovo, on je ponovo pao na krevet, bez daha i snage. Sklonio je pregršt njene zanosne kose s puta, ušuškao je uza se i vrlo blago i nežno je poljubio u potiljak dok joj je šaputao stvari koje ja nisam mogla da čujem, a zbog kojih se ona smeškala. Hvatajući se za koren svog kurca uz očigledan oprez odmakao se od nje. Još je bio u poluerekciji i curilo mu je nešto nalik na istopljeni sladoled.

Poseo ju je da je oslobodi korseta i rukavica, a potom je opet položio na krevet, šišajući joj grudi dok je šakom prelazio preko svog kurca. Za nekoliko sekundi, bio je u punoj erekciji i podizao joj noge preko svojih ramena, i to pet minuta nakon što se odmakao od nje. Sada, naravno, znam da je to neobično, ali u to vreme nisam znala da je muškarcima potrebno vreme za oporavak između orgazama. Jebao ju je po drugi put, ponovo ju je naterao da svrši dva puta pre nego što je on svršio. Po svemu sudeći, bio je to orgazam jednako moćan kao i prvi, mada možda ne toliko dug. I nisam videla više sperme, tako da je možda bio ispražnjen, s obzirom na to koliko je izbacio prvi put. Nakon nekoliko minuta, vodio je njenu šaku po udu u blagom slabljenju da je oživi, postavio je na kolena i laktove i ponovo je uzeo.

Dobro, Remi, nemoj da mi veruješ. Videla sam šta sam videla.

Ili bolje rečeno, sećam se čega se sećam. Ko zna da li je to isto?

I sa tom opaskom, *mon cheri*, moram ti reći *adieu*, jer je skoro dva ujutru, a meni je teško da držim oči otvorene. Molim te nemoj da misliš da sam luda zbog ovoga što sam upravo napisala. Jedino za čim sam luda si ti.

*Tu me manques**,
Em

* Franc. Nedostaješ mi. (Prim. prev.)

4.

Emelin se skupila *uza zid, drhteći od zadivljenosti i strepnje dok se Tobajasov kolosalni muški koren propinjao poput ponosnog, neukrotivogpastuva koji zateže uzde.*

„Da li... da li to boli?“, pitala je, zureći duboko opčinjena u taj uzdignuti telesni stub.

„Boli za oduskom, Emelin. Boli za tobom.“

* * *

9. februar, 1922.

Stimbout Springs, Kolorado

Dragi Remi,

Tvoje poslednje pismo bilo je vrlo cenjeno, kao i uvek. Dopale su mi se tvoje opaske i mudrovanja (baš mi je drago što sam uspela da ti obezbedim „materijal za drkanje“ u mom odsustvu) i mislim da si možda i u pravu što se tiče moći sugestije kad je u pitanju Elik. Ežen mi je u glavu usadio ideju o duzijima i uzevši u obzir moj umor (ipak je to *bilo* usred noći) i blagu omamljenost koju sam osećala od svog dolaska tamo umislila sam da taj nejasni oblik koji vidim izgleda kao žena koja se pretvara u muškarca. To savršeno ima smisla.

Što se tiče tvog pisma, nešto me izjeda još otkako sam ga pročitala (i ponovo prečitala nekih desetak puta). Vezano je za sve te peripetije oko razotkrivanja u vezi s našim partnerima, ako ih ima, otkako smo nas dvoje zajedno. Mislim da sam bila zadivljujuće otvorena kad sam ti rekla da nije bilo nikog drugog, pogotovo kad se uzme u obzir da ti nisam dugovala taj podatak, da sam ga prosto dobrovoljno dala zbog brige za tvoja osećanja. Pošto je tako, ni na trenutak ne pomišljam da sam preterala kad sam od tebe tražila da uzvрати istom merom. Da ti kažeš kako mi ne duguješ ni vernost ni polaganje računa o svojim neverstvima jer nismo muž i žena, deluje mi iznenađujuće hladno (zaista prilično netipično za tebe, Remi) i providno zaverenički.

Ako misliš da ću se udati za tebe samo da bih otkrila da li si se kresnuo s nekom drugom za poslednjih godinu dana, ne poznaješ me baš dobro. Meni to čak nije ni toliko važno. Već sam ti rekla - *oduvek* sam ti govorila - da smo mi oboje odrasli ljudi i da možemo da radimo šta nam je volja. Baš me briga ako si se vucarao unaokolo. To nije razlog što sam toliko ljut ovo potežem. Brine me što si tako lukav i proračunat dok sam ja bila tako otvorena i iskrena i što pokušavaš da me kazniš dok sam ja samo htela da mi ukažeš isto poštovanje kao što sam ja tebi, ne zato što je to obaveza nego iz ljubavi.

U svakom slučaju, samo sam želela da olakšam dušu. Neću se zamajavati time, pa ako izgleda kao da to radim, samo želim da znaš da ne radim. Samo ne mogu a da ne pomislim da me stvarno..nema veze. To nije važno. Ako ne želiš da mi kažeš, nemoj.

U svakom slučaju, da pređemo na *Emiline avanture*.

Kad smo poslednji put videli našu odvažnu junakinju, posmatrala je maratonsku kresačku akciju između Elika i Helen. Ne znam koliko su još puta to odradili te večeri. Ja sam otišla usred trećeg čina, vratila se u svoju sobu, napravila vrelu kupku i podarila sebi tri ili četiri divlja orgazma dok sam se prisećala svega što sam upravo videla.

Spavala sam do deset sati sutradan ujutru, pošto sam bila budna pola noći. Verovatno bih ja spavala još, ali probudilo me je kucanje na vratima spavaće sobe. Pretpostavila sam da je to Hikli koji želi da se oprost sa mnom, ali bila sam ošamućena i u spavaćici, a stvarno nisam želela da ponovo razgovaram s njim dok dobro ne razmislim o svemu tako da ga nisam pozvala unutra.

Nadala sam se da će se vreme popraviti pa da mogu da se odvezem nazad u Lion, ali kiša je i dalje lupala o prozore tako da izgledi nisu bili dobri. Pošto nisam mogla ponovo da zaspim, obukla sam se, zgrabila *Moj tajni život i Autobiografiju buve* (koju još nisam ni započela) i uputila se niza stepenice u biblioteku da provedem dan čitajući.

Biblioteka je bila u prednjem delu zamka, a iz nje se kroz francuska vrata izlazilo na balkon u prizemlju koji gleda na šljunkoviti prilaz. Gosti koji su odlazili stajali su pod crnim kišobranima pored niza kočija koje su čekale. Prepoznala sam Hiklija i zakoračila iza plišanih draperija da virim kroz prorez između njih.

Časkao je sa nekim parom koji je stajao ispod jednog kišobrana i šta god da je govorio, izgleda da ih je neizmerno zabavljalo. U nekom trenutku, napravio je kružni pokret oko svoje glave kao da opisuje neki veliki šešir, a onda se pretvarao da ga povlači za obod dok je beznadežno pućio usne sa krupnim, kravljim pogledom. Njegovi prijatelji su urlali od smeha.

Osetila sam se kao da me neko udario u stomak.

Neka žena u kurvanjskoj žutoj prugastoj haljini sa ogromnom podsuknjom nabranom na zadnjici dotrčala je iz kućice na kapiji pod zaštitu Hiklijevog kišobrana, jednom rukom podižući suknju, a drugom pridržavajući šešir. Prepoznala sam u njoj onu tamnokosu vamp ženu s kojom se ljubakao s jezikom kad sam ono ja prekinula njegovu malu trojku prethodnog dana, onu što ga je bičevala štapom za jahanje i naređivala mu da jače jebe onu plavušu. Hikli ju je privukao bliže i podario joj dobar, dug poljubac.

Zavrtela sam glavom i prošaputala: „Ti, kućkin sine.”

„Ko?”

Okrenula sam se i otkrila da mi se Inigo smeška preko naslona kožnog kauča na sred prostorije.

„Kako vam uvek uspeva da mi se ovako prikradete?” upitala sam.

„To je veština koju sam razvio da bih neopaženo gledao ljude i slušao njihove razgovore.”

„Da li ste ozbiljni?”

„Retko.” Pomerajući pogled na prozor, rekao je: „I, koji je to kućkin sin?”

Uzdahnula sam. „Rendolf Liton, baron od Hiklija.”

„Ah, Rendi Rendi. Kako vi izvanredno procenjujete karakter, gospođice Taunsend.”

Zatražila sam da me zove Emili. „Nego, ko je ona žena što stoji s njim ispod kišobrana?”

On zaškilji i reče: „To je Prisila Brizbejn”, kao da je to toliko očigledno.

„Ko?”

„Znate Rendija, a ne znate njegovu ljubavnicu? Ja sam ih tek upoznao - nikada ranije nisu dolazili u posetu - ali rečeno mi je da su zajedno četiri godine, da se nikad ne razdvajaju i da bi je on bez razmišljanja oženio da nije glumica bez imena i bez novca. Jesam li rekao nešto smešno?”

Shvatila sam da se smejem, ne onako ha-ha, nego onim gorkim, iscrpljenim kikotom koji ponekad izađe iz tebe kad prosto predaleko odmakneš za suze. Rekla sam mu da sam samo malo bunovna jer nisam dobro spavala.

Napolju, kočijaš je jednoj dami uzeo kišobran dok joj je pružao ruku da joj pomogne da se popne u kola, ona koja su bila poprište malog randevua Kloda Morela u garaži pre neki dan. Dama je bila Helen, koju je Elik tako temeljno poharao u *le Boudoir des Miroirs* prethodne noći. Smeškala se, šta bi drugo.

Pitala sam Iniga da li zna ko je ona, a on je rekao naravno, njega uvek obaveste o posetiocima koji dolaze u Grot Kaše. Rekao mi je da se ona zove Helen Forester i da je došla ovamo u nadi da će da zatrudni. Njen muž je očigledno bio sterilan (bila je prilično sigurna daje u pitanju on, a ne ona, jer ni u njegovom prvom braku nije bilo potomstva). Očajnički je želela bebu, ali ustezala se da nađe ljubavnika u ovu svrhu, ne samo zato što je volela svog muža nego i zato što je želela da njeno dete ima krv Forestera. Otkrila je da će otuđeni brat njenog muža, neki donžuan po imenu Sajrus Forester, posetiti Grot Kaše pa ga je pratila ovamo u nadi da će ga ubediti da joj napravi dete. On možda i jeste bio bludnik, a i kožni fetišista kao što je uskoro otkrila, ali bio je isuviše častan da napravi rogonju od svoga brata, bio on otuđen ili ne. Ostao je gluv na Helenine suze i preklinjanja, tako da je ona pala u očaj da će ostati bez dece - sve dok nije saznala da je neka žena po imenu Kasandra rezervisala noć u budoaru i da Sajrus namerava da je poseti. Helen je nekako ubedila Kasandru da je pusti da zauzme njeno mesto što je i učinila, sa kapuljačom preko glave kako bi prikrla svoj identitet.

„Deluje prilično srećno”, rekao je Inigo, „tako da mora da je ta mala smicalica upalila. Nadajmo se da će doneti plodove.” Podigao je šolju kao da nazdravlja, a potom rekao: „Ponašam se čak i bezobraznije nego inače. Doneo sam krčag kafe. Da li biste vi želeli malo?”

„Molim vas.”

Inigo potapša po kauču i nali mi jednu solju, ponudivši daje začini rakijom, kao stoje sebi, ali ja sam odbila. Kad sam se smestila pored njega, pažljivo

ušušavajući svoje dve prljave knjige pod suknju, pomišljala sam da mu kažem šta sam prethodne noći videla u budoaru, ali sam se predomisli. Najviše zato što nisam htela da on zna kakvo sam ja njuškalo i voajer. A i kako sam mogla da mu kažem daje izgledalo kao daje Elik možda promenio pol, a jedan stari luđak mi je ispričao da izvesni demoni to rade da postignu *transfer sperme* između dvoje ljudi?

Umesto toga, glupavo sam mu uputila kompliment za kafu i rekla mu daje najbolja koju sam pila otkako sam napustila Sjedinjene Države. Pitala sam ga da li je on iz Njujorka, pošto je zvučao kao da jeste.

Rekao je: „Nisam tamo rođen, ali obožavam Njujork i imam tamo kuću. Pa, delimo je, ali...”

„Mi?”

„Ovde živim s nekim prijateljima - pored Arčersa, naravno, i *senjera* i njegovog sina. Elik i Lili ponekad putuju, ali retko u Njujork tako da o kući razmišljam kao o svojoj. Imamo drugu kuću u Parizu i oni obično idu tamo kad hoće da zamene selo za grad.”

„Pariz mi je najomiljeniji grad na svetu”, rekla sam ja. „Sve bih dala da tamo živim.” Rekla sam mu da znam ko je Elik, ali nisam sigurna za Lili.

„Duge, tamne kose, vrlo egzotičnog izgleda. Ona i Elik su posvećeni jedno drugom.”

Nisam bila sigurna kako da reagujem na to.

Inigo reče: „Pitate se zašto ste ih viđali s drugim ljudima. To je zato što Elik ne može... Pa, komplikovano je, ali oni ne mogu da vode ljubav jedno s drugim.”

Nisam to dovodila u pitanje, ne želeći da pokažem svoju naivnost, ali mora da sam izgledala zbunjeno pošto je on rekao: „Kad kažem Vode ljubav’, mislim na pravi, znate... odnos. Mogu da rade druge stvari. Ili bolje rečeno, on može njoj svašta da radi, ali ne ide i obrnuto. Previše pričam. Vi ste zbunjeni, a ja ne mogu... Arčer mi uvek govori da držim tu svoju veliku...” Uzdahnuo je i odmahnuo glavom. „Oprostite. Ponekad se previše raspičam.”

Od tada se pitam zašto muškarac koji nije impotentan ne bi mogao da upražnjava seks sa samo jednom određenom ženom. „Moraju li da spavaju s drugim ljudima?”, pitala sam. „Zar prosto ne mogu... bez toga?”

Inigo se nasmešio i odmahnuo glavom. „Bojim se da to ne bi bilo moguće.”

Taman sam htela da ga pitam nešto o tome kad mi on, u osvrtu na prethodni deo razgovora, reče da iako drži kuću u Njujorku i zvuči kao Amerikanac, on to nije. Rekao je da ljudi često nagađaju o njegovom poreklu i da ga često optužuju da ima ciganske krvi, iz nekog razloga, ali da je u stvari rođen na Santoriniju. Rekla sam da znam sve o Santoriniju. Bila je to grupa grčkih ostrva koje je Kit Arčer u svom romanu identifikovao kao pravu Atlantidu. Inigo mi je rekao da je pomagao Kitu u istraživanju.

Inigo je rekao da je rođen kao Inignasios, što je polatinjeno u Ignacijus dok je živio u Rimu, a potom u Inigo kad je svio dom među Baskima na granici Francuske i Španije. Pitala sam gde mu je kuća u Njujorku, a on je rekao: „Grinič vilidž - u istočnom Vilidžu.”

„O, pa da!“, rekla sam. „Eto odakle vas znam. Jednom sam vas videla. Bilo je to samo u prolazu, ali znam da ste to bili vi. Izlazili ste iz kuće od fasadne cigle Berte Čalmers taman kad sam se ja penjala uza stepenice na ulazu. Dotakli ste šušir i nasmešili se dok ste mi pridržavali vrata.“ Od tog osmeha osetila sam slabost u kolenima (morao si to da vidiš da bi razumeo) ali, naravno, to mu nisam rekla.

„Poznajete Bertu?“

„Posećivala sam njene književne večeri. Tu sam upoznala Kita. Odakle je vi znate?“

„Provela je ovde nekih nedelju dana pre nekog vremena, kada je putovala kroz Evropu. Ah, Berta. Imala je sve - pamet, lepotu...“ Skrenuo je pogled uz taj sanjivi, pohotan osmeh i malo zatresao glavom, kao da ga je ona još uvek držala u seksualnom ropstvu.

„Kad je to bilo?“ upitala sam. „Da je ona odsela ovde?“ Berta Čalmers mora daj imala bar osamdeset godina.

„Oh, ovaj...“ Podigao je svoju solju, otpio gutljaj i slegnuo ramenima. „Bilo je to poodavno. Ostali smo prijatelji.“

„Da, ali... Mislim, ona ima...“

„Jesu li vam se dopale knjige?“ upitao je, klimajući glavom prema kvrgi ispod moje suknje.

Nikad nisam bila od onih što lako porumene, ali mogla sam da osetim kako mi se žare obrazi dok sam vadila knjige ispod suknje.

„Znate, ovde zaista ne morate da skrivate takve stvari.“ Pokazao je prstom na *Moj tajni život* i rekao: „Šta mislite o toj?“

„Ne bogzna šta. Rečeno mi je da će mi ona pomoći u razumevanju seksualnih sklonosti muškaraca, ali...“

„Možda muškaraca koje bi trebalo zatvoriti. Ko vam je to rekao?“

„Lord Hikli.“

„Naravno. Oni su iz istog kalupa, on i stari Volt. Odakle vi uopšte poznajete Hiklija?“

„Pitao me je da se udam za njega.“

Inigo se trgnu, bez sumnje se prisećajući svoga otkrića o Hiklijevoj ljubavnici.

„Neću to učiniti.“

On opet uključi onaj osmeh. „Oh, zaista volim pametne žene.“

Pognula sam se i rekla: „Završiću kao pametna stara devojka. Počinjem da se pitam da li bi mi bilo bolje da sam glupa i lepa.“

„Ali vi *jeste* lepi.“

Zatresla sam glavom. „Možda, da imam bolju figuru i svetliju kožu, gušću kosu...“

„Trenutno su u modi krupne, meke žene isturenog poprsja, ali to neće potrajati. Nikad ne potraje.“ Započeo je zabavnu ali i iznenađujuće učenu diskusiju o raznim trendovima ženske lepote u različitim verama i kulturama. To je bilo prvi put da se ja upoznajem s tim konceptom.

Rekla sam: „Sve je to vrlo fascinantno, ali na moju žalost, živim u zapadnom svetu na početku dvadesetog stoleća i svaki muškarac koga sretnem misli da sam mršava i neugledna.”

Približivši mi se malo, Inigo reče: „Mislim da ste vi prelepi.”

„Vama je samo žao mene.”

„Da mi vas je žao, da li bih umirao od želje da vas poljubim?”

„Ne želite da me poljubite.”

Otprilike jednu sekundu kasnije našla sam se u njegovom naručju i primala poljubac nad poljupcima. Usne su mu bile tako neverovatno tople i stvarno je znao šta radi usnama i jezikom (samo malo jezikom, nežno me je liznuo po unutrašnjoj strani gornje usne, ne dovoljno da me uplaši, taman dovoljno da mi zaustavi kucanje srca). Ne znam koliko dugo je to trajalo, ali pre nego što je bilo gotovo, čula sam kako mi lupa u ušima i kunem se bogom, soba se okretala. Znam da sam završila ležeći na kauču dok je on bio napola na meni, a da se nisam uopšte sećala kako smo došli u taj položaj.

„Mogu li da vas dodirnem?” pitao je, pomalo bez daha.

„Gde?”

Onaj osmeh koji topi. „Manje bi mi vremena trebalo da navedem mesta gde *ne želim* da vas dodirnem.”

Uzvratila sam osmehom. „Gde *ne želite* da me dodirnete?”

„Nigde.”

Zakikotala sam se i ugrizla za usnu. Mogla sam da osetim kako mi njegov nabrekli ud pritiska butinu kroz moju pristojnu suknju i podsuknju. Delovao je kao hrastova grana. Sve se ovo događalo tako brzo i uopšte nisam bila sigurna da sam spremna za to.

„Razmišljam o vođenju ljubavi s vama otkako sam vas prvi put ugledao”, promrmeljao je on i mrdao se uz mene na otvoreno seksualan način dok mi je podizao suknju. „U mojoj glavi, imao sam vas stojeći, sedeći, otpozadi, nagnutu preko...”

„Ja sam devica.”

Prestao je da se pomera. „Hm.”

„Razočarani ste.”

„Ne.” Oslonio se na laktove i pogledao me. „Da.”

„Jer ste se nadali jednom lepom, brzom, prijateljskom jebanju” - prvi put u životu da sam upotrebila tu reč - „a sve se odjednom iskomplikovalo i...”

„Volim kad je seks komplikovan”, rekao je. „Volim i kad je jednostavan. Volim i kad je sladak, volim i kad je prljav, volim i kad je brz, i kad je spor... Ne volim kad žena s kojom vodim ljubav kuka od bola, a ako vaš prvi put bude sa mnom...” Odmahnuo je glavom.

„Zar ne boli uvek?”

Otkopčao je dugmad na pantalonama i isukao dobrih tridesetak centimetara debelog, tvrdog kurca.

Zurila sam u njega. Bez obzira na moje seksualno neiskustvo, znala sam da sam u prisustvu nečeg izuzetno abnormalnog. Sad kad se setim, čak i vene koje

su se izvijale ispod površine te sjajne, nategnute kože bile su neobično debele. Sam glavić je bio poput breskve, ali sa vlažnim malim procepom na vrhu. Ustuknula sam od njega iako me sve bolelo koliko sam želela da ga dodirnem.

Seo je da ponovo zakopča pantalone i rekao: „Nisam oduzeo nevinost... Pa, recimo samo da ne biste verovali koliko je vremena prošlo. Naginjem iskusnim ženama. Manje je izgleda da ću ih povrediti, a one su uglavnom dovoljno opuštena u toj situaciji da mi kažu kako se osećaju tako da mogu da... usporim, ili...”

I ja sam sela, da popravim kosu i bluzu. „Nema ni veze. Mislim, nisam stvarno ni htela. Jedva da vas poznajem. I ne verujem da bi vama bilo baš lepo. Mislim, ja ništa ne znam - manje nego ništa. Nisam ni znala koliko sam neupućena pre nego što sam došla ovamo, ali sad... Ne bih znala odakle da počnem.”

„Ne morate da ostanete neupućeni ako ne želite”, rekao je on. „Vođenje ljubavi je mnogo više od...prostog širenja nogu pred muškarcem. Postoje stvari koje mogu da vam pokažem, da vas naučim...”

„Kao škola seksa?” Ustala sam, ravnajući svoju zgužvanu suknju. „To nije način na koji bi ljudi trebalo da nauče te stvari.”

Ustajući sa kauča, on reče: „Ne postoji pravi ili pogrešan način da se nauče te stvari, Emili. Zašto me ne biste pustili...”

„Ne. Zaista.” Uzmaknula sam kad je on posegnuo za mnom. „Ionako se osećam već dovoljno svesnom svojih nedostataka.”

„Nevinost nije sramota. Ali ako želite da naučite...”

„Žao mi je, Inigo”, rekla sam i pošla prema vratima. „Znam da samo pokušavate da pomognete, ali ja zaista ne mislim...” Ustuknula sam jer sam se skoro sudarila sa tamnom sivom mačkom koja je ulazila u biblioteku dok sam ja iz nje izlazila.

Mačka je izvila kičmu i frknula na mene.

„Opusti se, Darije”, reče joj Inigo. „Ona te neće dirati.”

Mačka šmugnu u biblioteku i pope se na kožnu fotelju nasuprot kauča.

„Odlazim čim kiša prestane”, rekla sam Inigu, „tako da ću sad da vam kažem zbogom.”

Otišla sam i vratila se u svoju sobu gde sam sedela na ivici kreveta i pokušavala da ne plačem. Nikada se nisam osećala tako zbunjeno i nesigurno u sebe. Pogled mi pade na moj upropašćeni crni šešir koji sam raširila na stubu od kreveta da se suši. U mislima sam videla Hiklija kako me oponaša da bi zabavio svoje prijatelje i ljubavnicu - taj smešni, vodom natopljeni šešir, žalosno pućenje usana i krupne, tužne oči.

Dosadna, naivna američka čistunica: to je bila moja uloga u ovoj maloj drami u kojoj me je Hikli angažovao i koju sam odigrala do savršenstva. Naravno, ja sam bila samo sporedni drugorazredni lik u njegovom svetu, stereotip bez potrebe da se razvija lik. Dospela sam na scenu neupućena i usplahirena, a ista takva ću i otići. Tako je odredio lord Hikli.

Ali, kao što sam i sama znala na osnovu pisanja fikcije, likovi ponekad razviju sopstvenu volju i povedu priču u pravcu koji autoru nikada nije bio u planu.

Rekla sam: „Idi dođavola, Rendi Rendi.“ A onda sam ustala i opet sišla dole u nadi da je Inigo još u biblioteci.

Bio je. Podigao je pogled sa svog magazina kad sam se pojavila na vratima i nasmešio se.

Rekla sam: „Ja, ovaj, pomislila sam da sam možda malo požurila...”

Inigo ustade. A takođe i neki drugi muškarac koga nisam bila primetila jer je sedeo u fotelji, onoj na koju je mačka skočila. Bio je još tamnoputiji nego Inigo i imao jedva primetnu bradicu.

„Gospođice Emily Taunsend“, reče Inigo. „Mogu li da vam predstavim svog prijatelja Darija.“

„Drago mi je što sam vas upoznala.“ Krenula sam da se rukujem s njim, ali umesto toga, on se naklonio. Pomislila bih da nešto nije u redu s njegovom desnom rukom, ali u njoj je držao neku knjigu.

„Zadovoljstvo je moje, gospođice Taunsend.“ Glas mu je bio veoma dubok, sa nekim nejasnim naglaskom koji nigde nisam mogla da smestim.

Rekoh: „Oprostite, ali zar se i mačka ne zove Darije?“

„Zove“, reče Darije. „Ne mogu da odredim da li bi to trebalo da vređa njega ili mene.“

Inigo me uhvati za ruku i blago je protrlja da me ohrabri. Pokazujući prema vratima, reče: „Zašto ne bismo prošetali?“

Bila je to kratka šetnja koja se završila u njegovim odajama u jugozapadnom krilu. Umetnički nameštaj ručne izrade* bio je izvanredno moderan čak i za današnje standarde i stanu je davao neki topao i muževan izgled. Na zidovima su visila originalna dela Obrija Berdslija, Gustava Klimta i vrhunskih preraphaelita i impresionista i sličnih.

Inigo mi ponudi konjak i kad sam ja prihvatila ni ne pomišljajući da još nije ni podne, brzo me povede u spavaću sobu gde se nalazio ormarić sa pićima. Nasuo nam je svakom po pozamašnu količinu u prefinjene kristalne čaše koje su zazvonile kad smo se kucnuli.

Ja sam svoju popila naiskap u želji da budem što opuštenija za ono što me čeka, ali kad je upitao može li mi skinuti odeću, osetila sam nalet panike. Mora da je to pročitao sa mog lica jer se nasmešio i rekao: „Imate li nešto protiv da se ja skinem?“

Skinuo se vrlo brzo a potom podigao čašu i opušteno otpio gutljaj, kao da ne stoji tu potpuno go. Pokušavala sam da ne buljim.

„Možete da gledate“, rekao je. „U tome manje-više i jeste poenta.“

* Eng. Arts and Crafts - engleski pokret u primenjenoj umetnosti aktuelan između 1870. i 1920. godine kao izraz suprotstavljanja industrijskoj proizvodnji. Glavna karakteristika ovog stila je jednostavnost, a najznačajniji predstavnik Vilijam Moriš. (Prim. prev.)

I pogledala sam. Njegov penis u mlitavom stanju bio je dugačak dobrih dvadeset i nešto centimetara. Želela sam da ga dodirnem, ali nisam imala hrabrosti, tako da sam bila zahvalna kad je Inigo dohvatio moju slobodnu šaku i lagano je obavio oko svoga koplja. Bila sam iznenađena koliko je vreo na dodir, i koliko mek - mada nije takav ostao zadugo. Počeo je da raste i otežava u mojoj ruci, da postaje duži i deblji. Toliko snažno sam stiskala onu čašu da je pravo čudo da nisam polomila dršku.

Postavljala sam mu najblesavija pitanja (uključujući, priznajem, i da li boli kad mu se ukruti), a on je na sva odgovarao ljubazno i sa natprirodnim strpljenjem. Pokazao mi je kako muškarci vole da ih dodiruju i objasnio razna milovanja i maženja. Neverovatno me uzbudilo kad sam osetila da u njegovom telu raste napetost i čula da mu glas postaje sve promukliji i shvatila koliko me sve to pali. To što njegova erekcija može toliko da se digne, s obzirom na težinu, izgledalo mi je kao čudo hidrauličnog inženjeringa. Rekao mi je da je mala kapljica providne tečnosti koja je izvirala sa vrha predejakulat i da joj je svrha da olakša prolaz penisa u vaginu, ali da je njemu obično potreban još neki lubrikant, poput ulja.

Na posletku me je odveo na krevet i ispetljao me iz bluze, suknje i korseta, mada sam i dalje bila više nego pokrivena apsurdnim nizom podsukanja koje smo onomad nosile. Milovanje grudi pružilo mi je neverovatan osećaj, pogotovo kad mi je otkopčao košulju i dodirnuo golo telo. Šta je sve radio mojim bradavicama, prvo rukama, a potom i usnama, oduzimalo mi je dah.

Kad je zavukao ruku pod moje podsuknje i naišao na gaćice, skinuo ih je uz gundanje da su one besmislene za žene i da je on „pao u žalost kad su počele da ulaze u upotrebu."

Ja sam rekla: „Žene ih nose veći deo stoleća", ali onda je on počeo da me mazi i pobegla mi je misao. Svršila sam žestoko, a onda se on popeo na mene, sa onako podignutim podsuknjama, i zaleteo se, onaj ogromni kurac je klizao gore-dole po mom rascepu sve dok oboje nismo vrištali i ječali i grčevito se hvatali jedno za drugo. On se zgrčio i oteo mu se dug, drhtav jecaj. Osetila sam kako mi vrela tečnost prska stomak u mlazevima, a to me je dovelo do još jednog spektakularnog vrhunca.

Nakon toga, pustila sam ga da me sasvim svuče kako bismo mogli zajedno da se okupamo. Naglas mi je čitao *Autobiografiju buve*, a onda kleknuo u vodu i pustio me da mu drkam kako bih mogla da ga vidim kako ejakulira pošto sam bila tako radoznala po pitanju izbacivanja sperme. Bila sam iznenađena koliko je ima i koliko daleko prska preko kade. Nije bila onako kremasta kao kod Elike, doduše - više kao obična sperma.

Dugo smo kupali jedno drugo mokrim morskim sunderom. Inigo mi je našamponirao kosu, ali nije mi dozvolio da mu uzvratim uslugu rekavši da ne voli da ga dodiruju po glavi. Sećam se toga jer je bilo tako neobično za njega da kaže kako ne voli da ga se negde dodiruje. Inigo je obožavao da ga se miluje i trlja i liže i ljubi i jebe i još malo miluje. Mislim, svi to vole, naravno, ali Inigo je živeo za to. Fizičko zadovoljstvo njemu je bilo sve. Kad je probio led sa mnom, bio je poput mačke, stalno se trljao o mene, preklinjao da ga pomazim. Bio je

napaljen skoro dvadeset četiri časa dnevno. Za razliku od Elika, njemu je trebalo malo vremena za odmor između orgazama, ali ne mnogo.

Nagovorio me da se preselim u njegove odaje do kraja mog boravka („Niko ovde neće popreko gledati na to“) i do sutradan ujutro bila sam upoznata sa radostima oralnog vođenja ljubavi, i primanja i davanja, u svakom zamislivom položaju.

Sledećeg dana, u petak, kad smo se probudili, dočekalo nas je prelepo vedro letnje jutro bez oblačka. Mogla sam da se odvezem nazad u Lion, ali Inigo je insistirao da ostanem do nedelje (dana kad sam rekla Bidi da ću se najkasnije vratiti) da bismo „iživljavali“ moje instrukcije u raznim oblicima seksualnog spajanja.

Veći deo tog dana proveli smo u rimskom kupatilu, beloj mermernoj građevini koja je prilično ličila na manju verziju našeg letnjikovca u Njuportu, doduše izanđalu od godina. Ipak je bila stara skoro dve hiljade godina. Iznutra je to bilo klasično kupatilo sa izuzetkom stražnjeg zida koji je bio od mahovinom prekrivene stene sa niskim otvorom koji je vodio u „*grotte cachee*“*. Ispod velikog krovnog prozora bio je ukopan bazen od oko dvadeset metara kvadratnih, duboko oko jedan metar, oivičen mermernom klupom koja je bila pod vodom. Voda za ovaj bazen, koja je bila izuzetno blaga i umirujuća, dolazila je iz potoka koji je žuborio iz pećine.

Na svakom ćošku bazena stajao je stub za koji je bila pričvršćena skulptura satira i nimfe u prirodnoj veličini. Satir je pored kratke, kovrdžave kose imao i male patrljke od rogova koji su više ličili na čvoruge koje mu rastu iz lobanje, blago zašiljene uši i rep nalik na bič sa pramenom kose na kraju. Primetila sam da satir neverovatno liči na Iniga. To je zato što je on klasičan grčki primerak, kako mi je rekao.

„Ako ikada posetite Atinu“, rekao mi je, „videćete moje lice gde god se okrenete.“ Bila sam u Atini posle toga. To nije tačno.

Želela sam da probam svaku pozu koju su ilustrovale statue pa samo to i uradili. Prvo sam kleknula da mu pružim felacio, a potom me je on podigao na svoja ramena, bila sam okrenuta ka njemu, a leđima sam se oslanjala na jedan od stubova, tako daje on mogao da uzvрати uslugu. Držao me je uza zid i zabijao se u mene dok oboje nismo svršili, a onda, pošto smo se isplivali, presamitio me je dok sam rukama obuhvatala stub, a on se trljao o moje dupe istovremeno pružajući ruke da me miluje. Rekla sam mu da bih volela da istinski možemo da vodimo ljubav. Rekao mi je da sam veoma uska unutra, toliko da se plaši da bi me možda stvarno povredio kad bi pokušao da uđe u mene.

* Franc. Pećinsko sklonište. (Prim. prev.)

Te noći, u krevetu, zamolio me je da masturbiram dok me on gleda, rekavši da za njega ništa nije tako očaravajuće kao da gleda ženu kako „vodi ljubav sama sa sobom”. Nisam se mogla naterati da to uradim tako da je on dohvatio neke široke crvene trake od rips-svile iz fioke njegovog noćnog stočića (imao je prilično intrigantnu zbirku igračaka u toj fioci) i vezao mi noge i levu ruku za stubove na krevetu, a desnu ruku mi je ostavio slobodnu. Rekao mi je da me neće odvezati dok sebe ne dovedem do orgazma. I dalje sam odbijala, pa mi je on naglas čitao jednu od svojih omiljenih pohotnih knjiga, *Sladostrasni Turčin*, da me dovede u pravo raspoloženje. Nakon nekih sat vremena toga, konačno sam se slomila i počela oprezno da se mazim. Kako bi bio siguran da neću da glumim orgazam samo da se sve to završi, gurnuo je dva prsta u mene, uz objašnjenje da će, kad ja svršim, osetiti grčenje. Polako je mrdao prstima dok sam se ja mazila i efekat je bio neverovatan. Znala sam kako je kad mi se draži klitoris, ali da to osetim pune pice dok sam vezana, pa, to me je potpuno raspametilo. Nisam samo svršila, eksplodirala sam.

Sutradan, u subotu, probudila sam se dok je sunce izlazilo i ležala tako u krevetu samo gledajući u Iniga i iščuđavajući se kako je do svega ovoga uopšte i došlo. Ležao je potrbuške, licem okrenut prema meni i pogodilo me kako neverovatno mlado izgleda u rozikastom svetlu zore. Noć je bila topla, pa je zbacio čaršave tako da sam ja sela da se divim njegovom telu i napravim mentalnu fotografiju da bih imala čime da se naslađujem kad odem. Nikada ranije mi nije palo na pamet da se za muškarca može reći da ima lepu zadnjicu, ali Inigova je stvarno bila zanosna - mala, mišićava i tako gracioznog oblika da me podsetila, još jednom, na one statue u kupatilu. Odmah iznad nabora, u predelu trtične kosti, ugledala sam nešto nalik na vertikalni ožiljak dug oko pet centimetara, vrlo uzak i uredan, toliko bleđ da ga nikada ne bih primetila da nisam pregledala njegovo telo tako temeljno. Nagnula sam se bliže da bolje vidim. „To je od operacije.”

Skočila sam i šaku pritisnula na srce koje je lupalo. „Šta... ovaj, kakve operacije?”

„Ne sećam se”, rekao je pospano dok se prevrtao na leđa. „Tada sam bio uspavan. Bog blagoslovio hloroform.” Privukao me je u naručje, gurkajući me svojom jutarnjom erekcijom, i to je bio kraj tog razgovora.

Posle doručka, Inigo me je poveo u šetnju, da obidemo imanje. Šetali smo utabanim stazama po gustim, bujnim šumama, istraživali pećine (tokom čega se meni zavrtilo u glavi pa smo morali da se vratimo) i proveli veći deo popodneva u javnom kupatilu. Položio me je na rub bazena da bi me zadovoljavao usnama, a potom me poseo na klupu i uzeo me među mojim grudima.

Posle toga sam briznula u plač. Podigao me u naručje i dugo tako držao, milujući me po kosi, ljubeći po čelu i mrmljajući reči utehe. Pitao je da li sam se potresla što sutra moramo da se rastanemo. Rekla sam mu da nisam, da ga obožavam, ali da nikad nisam

našu vezu gledala kao početak nečega nego kao neki začarani predah. Rastužilo me je što moram da odem odavde, a da nikad nisam istinski vodila

ljubav s njim. Pokušavao je da me ubedi da je to u stvari blagoslov, jer je to nešto što mogu da sačuvam za doba kad se zaista jednog dana zaljubim, ali ja nisam htela ni da čujem. Rekla sam mu da sam sad spremna za to, više nego spremna, da je to prirodna kulminacija svega što smo podelili u poslednja tri dana, da osećam kao da u meni postoji neka praznina koja mora da se popuni.

Malo kasnije, Elik i Lili su ušli kupatilo držeći se za ruke. Oboje sam ih upoznala u proteklih par dana, ali svaki put kad bih ih videla, iznova me pogađala njihova neverovatna lepota. Već sam opisala Elika. Lili je imala spuštene kapke, visoke jagodice i kosu poput snopa crne svile. Tog popodneva nosila je, kao i obično, elegantnu i jednostavnu odeću od zlatom porubljene svile koja se vezivala na jednom ramenu kao sarong. Ona je to zvala *lubushu* i govorila da to nose žene u njenoj domovini. Pitala sam gde je to, a ona je rekla: „Plodan polumesec”; ništa više nisam iz nje mogla da izvučem. *Lubushu* joj je padao do iznad članaka i otkrivao zlatnu izlupanu grivnu sa diskom od plavog kamena koji je izgledao kao lazurni kamen.

Kad su nas pozdravili, sela sam u vodu i obavila se rukama da pokrijem golotinju. Ali onda su se oni nonšalantno skinuli oboje i pridružili nam se u bazenu pa nije prošlo mnogo, a moja besmislena čednost postade stvar prošlosti.

Kad je primetila moje natečene oči, Lili me upitala šta nije u redu. Dala sam neki uvijeni odgovor koga se sad ne sećam, ali po njenom izrazu lica mogla sam da pogodim da nije poverovala. Kasnije, dok smo svi šetali nazad do zamka, muškarci su bili nekoliko metara iza Lili i mene na stazi, čula sam kako se njihov razgovor utišao skoro do šapata. Posumnjala sam da govore o meni, a kako se ispostavilo, i jesu.

Inigo mi je čitao dok smo te večeri sklopčani ležali u krevetu - ne bezobrazni roman, kao obično, nego Katulovu erotsku poeziju, koja je nažalost bila izuzeta iz klasičnog nastavnog plana kod gospođice Koks. Zatvorio je knjigu, poljubio me i tiho rekao: „Elik želi da vodi ljubav s vama.”

Ostala sam bez reči, a ti znaš, dragi Remi, kako je za mene to retka nepogoda.

Rekao je: „Mislim, stvarno da vodi ljubav - znate.”

„Ali Lili...” Odmahnula sam glavom, zapanjena što uopšte vodimo ovaj razgovor.

„Vi znate da ona i Elik spavaju s drugim ljudima.”

„Da, ali kad ih vidim zajedno... tako je očigledno koliko se vole. Stalno se dodiruju, grle, razmenjuju sitne poglede. A Lili mi se dopada. Tako je ljubazna prema meni, tako topla. Osećam se kao da bih izdala...”

„Ona je to predložila.”

Uspravila sam se. „Kako... je znala...?”

Pridigavši se na lakat, on reče: „Možda sam ja nešto spomenuo kad je pitala kako ste tako da...”

„Ovo je ludilo”, rekla sam.

„Ovo je Grot Kaše.” Uzeo me je za ruku, poljubio mi prste. „Elik kaže da ste izuzetni, da odzvanjate prikrivenom strašću’. On je veoma dobar u upućivanju devica i obožava da to radi.”

„Ali ja sam u životu samo... uradila nešto slično s vama. Njega sam tek upoznala. Nikad nisam bila nasamo s njim, nikad ga nisam čak ni dodir nula." Ah, ali jesam ga gledala u *budoaru* one noći sa Helen. Svaki put kad bih se setila šta sam videla, ovlažila bih i ostala bez daha.

„Ja bih bio s vama", reče Inigo. „Vi... biste?"

„Naravno", reče on, uspravljajući se. „Ne pokušavam da vas. predam, Em, samo pokušavam da vas usrećim. Voleo bih da podelim vaš prvi put s vama - osim ako biste vi više voleli da ne budem tu. To zavisi od..."

„Naravno da želim da budete tu."

On se nasmešio. „Da li da ga pozovem?"

„Sada?"

Pomilovao me po licu i nežno rekao: „Ovo vam je poslednja noć ovde, dušo."

Čvrsto sam ga zagrlila dok sam razmišljala o tome. Na kraju sam klimnula glavom na njegovom ramenu. Poljubio me je u glavu i ustao da pozove Elika, koji je živeo u drugoj kuli, sa telefona u predvorju.

Kad se Inigo vratio u spavaću sobu i video da sam obukla spavaćicu rekla sam mu: „Nemojte da se smežete."

„Ne smajem se." I nije. Nije se čak ni osmehivao.

Cupkajući suknju spavaćice rekla sam: „Znam da ovo nema nikakvog smisla jer me je on već video голу, ali jednostavno... se osećam malo..."

„Naravno da se osećate. Evo", rekao je dok je navlačio gaće, „da ne budete jedini."

Pogasio je sve svece osim jedne i popeo se na jastuke pored uzglavlja. Zavukli smo se pod čaršav (noć je bila pretopla za ćebe) i zavalili na jastuke, ruke smo obavili jedno oko drugog i ljubili se dok se na vratima nije začulo kucanje.

„Entree", viknuo je Inigo.

Kad je Elik ušao u sobu, u početku nisam mogla čak ni da ga pogledam u oči. „Da li to novi Renoar visi iznad kamina?", pitao je kad je seo na ivicu kreveta. Nosio je košulju izvučenu iz tamnih pantalona i bio je bos.

Inigo klimnu glavom. „Pokupio sam je u Parizu prošlog meseca. Zar nije lepa?"

Elik reče: „Pa i jeste, a meni se nikad nisu preterano dopadale mrtve prirode. Šta vi mislite o njoj, Emili?"

„Obožavam je", rekla sam. „Izvanredna je, tako bujna i živopisna." Počela sam da brbljam onako kao što činim kad sam nervozna. „Ne mogu prestati da je gledam, ali opet, papagajske lale su mi omiljeno cveće još otkad sam bila mala devojčica. Obožavam te uvrnute, paperjaste latice." (Da, Remi, moj toliko voljeni Renoar potiče od Iniga.) Ispričala sam im kako ih je nana nekoć imala pune vaze u svojoj kući svakog proleća, ali moja majka je mislila da su „previše razmetljivi i upadljivi".

Razgovor je od buržoaskog senzibiliteta preko obrazovanja stigao do borbe za žensko pravo glasa. Njihovi napori da me opuste uz ćaskanje bili su dirljivi i, pošto sam sarađivala, delovalo je kao da to uspeva. Do trenutka kad je Elik

pružio ruku da me pomiluje po kosi, rekavši da ga podseća na Fortunijeve slike odaliski, skoro sam i zaboravila na to dobroćudno lukavstvo.

„Vaša kosa je Fortuni“, nežno je rekao, „ali vaša koža je Ingres.“ Pomilovao me po licu i vratu, a meni se oči sklopiše. Osetih kako mi nadlanicom lagano klizi niz prsa i preko jedne dojke u donjem rublju, dok mi je Inigo milovao drugu. Usne dotakoše moje. Otvorila sam oči i shvatila da me to ljubi Elik, a ne Inigo.

„Je li ovo u redu?“, upita Elik nežno, iskreno.

Ja klimnuh glavom.

On je skinuo pantalone, ali ne i gaće ni košulju, verovatno zato što je osetio, po mojoj spavaćici, da mi je potreban taj tanki omotač platna između nas. Uvukao se pod pokrivač i poljubio me u jedan obraz dok je Inigo ljubio drugi. Nasmešila sam se izgledima da ću voditi ljubav sa dvojicom lepih, seksi muškaraca koji su takođe i sjajni momci po svemu, skoro previše sjajni da bi bili istiniti. Obojica su me milovali i mazili, obojica su me ljubili i trljali se o mene i šaputali mi stvari koje svaka žena želi da čuje. Na kraju je neko gurnuo prst u mene i zatekao me vlažnu i spremnu.

Kad je Elik posegnuo rukom pod košulju da otkopča gaće, rekoh: „Ja, ovaj, ne bih želela da završim sa problemom.“

„Nemate čega da se plašite u tom smislu“, rekao je Elik. „Ja sam sterilan. Ali ako će vas to umiriti, staviću kondom.“

Odbila sam kondom, ni ne razmišljajući o sifilisu ili gonoreji, toliko sam naivna bila. Na svu sreću, nisam ništa zakačila od njega, što je u stvari pravo čudo, s obzirom na to sa koliko žena mora da je bio.

Inigo me je držao u zagrljaju kad je Elik kleknuo među moje noge i zadigao mi kukove na svoje butine. Od svoje ogromne spavaćice i njegove košulje nisam mogla da vidim šta radi, ali osetila sam kako kako me nežno razdvaja prstima, a potom i pritisak njegovog glavića.

„Pripazi, brate“, reče Inigo Eliku. „Uska je.“

Elik se izvio i raširio me da sam se otvorila. Tr-gnula sam se.

„Polako“, promrmljao je Inigo. Nisam znala da li govori Eliku ili meni.

Elik je postepeno ulazio u mene, pomalo mrdajući kurcem napred-nazad dok mu se moje telo prilagođavalo. U jednom trenutku, dohvatio je moje kukove i izveo jedan kratak, ali snažan zalet, a ja sam osetila da unutra nešto puca - moj himen, naravno.

Zastajući na tren, Elik upita da li sam dobro. Rekla sam mu da sam sjajno i oba muškarca se na to zakikotaše. Elik nastavi da gura u mene. Nastupi neakav peckav bol, ali ubrzo ga nadvlada novi osećaj da u mene ulazi nešto što mi je u tom trenutku ličilo na mermerni stub.

Kad je bio sasvim duboko u meni, poljubio me i rekao mi kako sam tesna i kako je to neverovatan osećaj. „Osećaj je preedobar“, rekao je. „Ako se unesem i počnem da vas povređujem, morate mi reći.“

Rekla sam mu da hoću, a onda sam zadigla svoju spavaćicu i malo podigla njegovu košulju da bih ga mogla videti u meni. Bio je to fascinant i izuzetno uzbudljiv prizor. Pošto je očigledno osetio moju radoznalost, Inigo mi uze ruku i

postavi je tamo gde se spajaju moje i Elikovo telo. Zaista je i delovalo da je čvrst kao mermer i zapanjilo me da moje telo može da ga smesti.

Elik je ispustio dubok zvuk nalik na pređenje kad sam mu vrhovima prstiju okrznula kurac. Ponovo je počeo da se zaleće, polako ali odlučno, lenjog pogleda na mojim grudima, dok ih je Inigo nežno gnječio, stiskajući i trljajući moje bradavice preko spavačice. Kad je spustio ruku da mi pomiluje klitoris, zaječala sam i zgrabila Elika za ramena, izvijajući se u kukovima. Hrlila sam u suret Elikovim zaletima koji su postajali sve brži i dublji kako mu je zadovoljstvo raslo.

„Boli li ovo?“, pitao je muklim glasom, bez daha.

„Ne.“

Osećala sam Inigovu erekciju kroz njegove gaće, pa sam zavukla ruku ispod pokrivača da ih otkopčam. Zahvalno me je poljubio i protrljao se o moje butine, lepljive od znoja, dok je nastavljao sa svojim intimnim milovanjima. Nas troje smo se pokretali u istom ritmu, dahćući i drhteći. Na čelo mi je pala kap znoja sa Elikovog lica.

Inigo je prvi svršio, žestoko se pritiskajući o mene dok mu se urlik zadovoljstva otimao iz grla. Svaki topli mlaz sperme po mojoj butini dovodio me sve bliže ivici, tako da, dok je njegov vrhunac bledeo, moj je nadolazio. Elik se propeo nada mnom uz urlik, lica oblivenog rumenilom, vena mu se napinjala na čelu, a kukovi trzali. Osetila sam neko pumpanje iznutra i to je pokrenulo drugi orgazam odmah za onim prvim.

Ležali smo tu neki minut u znojavoju, lepljivoj gomili bez daha, a onda oba muškarca prošaputaše, istovremeno: „Vau.“

Konačni obračun sa Hiklijem odigrao se sutradan ujutru, kad se on vratio u zamak samo da bi me zatekao kako se pakujem u Inigovom apartmanu, u kućnoj haljini. Stvarno je poludeo i počastio me sa pedesetak različitih sinonima za drolju. „Vi ste verena žena, zaboga!“

Rekla sam mu da sam ja u stvari slobodna žena, pošto sam imala dovoljno pameti da ne prihvatim nazad njegov prsten i da, štaviše, nameravam da ostanem slobodna žena do kraja svojih dana na zemlji.

On je vrištao (pljuvačka je letela na sve strane, vrlo privlačno) da će me uništiti, da će se pobrinuti da svi u Njujorku saznaju za moju malu ludoriju sa Inigom. „Nikada više nećete dobiti bračnu ponudu, ni od koga ko bilo šta znači.“

Rekla sam mu da sam nedavno naučila neke vrlo korisne stvari, od kojih je najvažnija da je život previše kratak da bih završila kao ptica u zlatnom kavezu. „Sasvim lepo mogu i sama da uživam u životu, hvala vam, svakako više nego što bih uživala kao vaša žena - ili bilo čija žena, kad smo već kod toga.“

Rekla sam mu neka slobodno izbljuje svoj otrov u Njujorku, da ja ionako razmišljam da se odselim u Pariz i da me Parižani sigurno ne bi odbacili zbog jedne male afere. „Ako moram da biram između toga da budem vezana brakom ili upropašćena i samim tim slobodna da radim šta hoću, rado ću izabrati propast.“

I to ti je, dragi moj Remi, priča o tome kako je iskreno tvoja poževela *adieu* svojoj nevinosti i svom dosadnom vereniku, daleko im lepa kuća oboma. (Kladim

se da nema mnogo žena koje su svršile ne jednom, nego čak dva puta dok su gubile nevinost.)

Usput, Nils je izgubio svoju pre dva dana, zahvaljujući onoj mojoj odlučnoj drolji od nećake koja ga je na kraju izmorila. Rekla mi je da je vredelo čekati, da je on jedna „uspaljena zver koja riče” i da je to bio „bezobrazluk nad bezobrazlucima”.

To je sve za sada, *mon coeur**. Molim te razmisli o tome da izneseš na videlo male izlete u koje si se možda upuštao u ovih proteklih godinu dana. Kad kažem „izneseš na videlo” ne mislim da aludiram na to da bi to bilo priznanje krivice, jer, naravno, ne bi bilo razloga za osećaj krivice. Samo mislim da imam pravo da znam. Mislim, ja sam priznala. A nije ni bilo šta da se prizna. Da, eto opet te reči, ali ne mislim ja to tako kao što zvuči, kunem se, i neću te mučiti ako mi kažeš da je bilo drugih žena, ili možda bi trebalo da kažem - *kad* mi kažeš, jer počinjem da mislim da mora da je bilo ili bi mi ti rekao da nije bilo. Zašto bi inače ostao nem? *Želela* bih da znam da li su nam neke od njih bile prijateljice, jer mislim da imam pravo da znam je li me izdala sopstvena prijateljica. I, naravno, nadam se da si imao dovoljno pameti da koristiš gumicu jer donošenje venerične bolesti kući, meni, NE bi bilo u redu niti bih ja lepo prihvatila pomisao na to da si nekoj drugoj napravio dete, pogotovo što bi mogao da završiš u prisilnom braku. Jasno ti je da ima žena koje postavljaju takve zamke muškarcima. Otvorena veza kao što je naša može da bude vrlo komplikovana. Ne znam da li smo si zaista porazmislio o svim mogućim posledicama.

Toliko te volim, Remi. Ti si mi sve.

*Je pense tout le temps d toi, ***

Em.

* Franc. srce moje. (Prim. prev.)

* *Franc. Stalno mislim na tebe. (Prim. prev.)

5.

Vi ste verena žena, zaboga!" vrištao je lord Hardvik dok se penjao uza stepenice kule prema Emelin, pljuvačka je letela, šake su mu bile zgrčene u pesnice. „Kako se usuđujete da opštite sa tim prokletim Ciganinom kao kakva obična kurva."

„On je Atlantidanin!", vikala je ona, gledajući ga sa odmorišta podbočenih ruku i visoko uzdignute brade. „I nisam opštila s njim. Jebala sam se s njim. Ja sam se jebala s njim, Arci. I uživala sam!"

„Kurvo!" pljuvao je on, kad je prišao i nadvio se nad nju, modar u licu, očiju podivljalih od besa. „Droljo!"

„Zato što imam želje i ne plašim se da ih zadovoljim? Što je dobro za gusana dobro je i za gusku, ja bih rekla."

„Napravila si budalu od mene", Arci je urlao dok je obavijao šake oko Emelininog vrata i stiskao.

„Platićeš za to, bludnice mala. Ja sam Arčibald Di-kings, baron od Hardvika i budući eri od Apsvindža. Ko si ti? Niko i ništa. Niko, kad ti kažem!"

Na ivici nesvestice, dok se slabašno držala za Arči-jeve šake, Emelin je čula Tobajasa kako viče odozdo: „Emelin? Draga, jesi li to ti?"

„Onaj Ciganin." Arci se okrenu prema glasu svog suparnika, lica izvitoperenog od besa, i popusti stisak taman dovoljno da ga Emelin odgurne. Spotakao se unazad i skotrljao niz zavojito kameno stepenište u nizu bolnih jauka i krikova pošto se Tobajas pribio uza zid.

Spuštajući pogled prema mestu gde se Arci skotrljao uz tresak, Tobajas se stresao. „Ne gledaj, draga moja", rekao je i podigao ruku da zaustavi Emelin kad je pošla niza stepenice. „Nemoj, dok sve to ne sastružu i ne počiste metlom."

„Je li on...?"

I dalje gledajući dole na Arči-jeve ostatke, Tobajas je klimnuo i sa uzdahom rekao: „Zašto svi uvek misle da sam ja Ciganin?"

* * *

14. februar, 1922.

Stimbout Springs, Kolorado

Voljeni moj Remi,

Srećan ti Dan zaljubljenih, *mon lapin**, ili bi trebalo da kažem srećan ti Zakasneli Dan zaljubljenih pošto ti ovo nećeš čitati još nekoliko dana.

Pa, meni je srećan dan, to je proketo sigurno.

Pogodi šta? Doktor Hornej je isekao gips! Znam da je to loš kliše, ali osećam se kao da lebdim!

Ovo pismo će biti kraće nego obično jer Kiti i ja se danas pakujemo, uz Nilsovu pomoć. Konačno je skupio hrabrost da zamoli onu devojkicu iz crkve za sastanak, usput budi rečeno. Njegovu novostečenu hrabrost pripisujem njegovoj novoizgubljenoj nevinosti. Sutra ćemo železnicom krenuti za Njujork. Prva stanica: Kunard.** Čim rezervišem putovanje, poslaću ti telegram na kom sam brodu i kada stižem. Ali zapamti, nemoj da me dočekuješ ako nećeš da te optuže za nedolično radovanje na javnom mestu, jer sam ozbiljno mislila ono što sam rekla o tome da ću te zaskočiti čim te ponovo ugledam. Jaši ih, kaubojko!

U tvom poslednjem pismu ima toliko toga što zahteva odgovor. Prvo, što se tiče onog felacija u sceni sa kočijom. Pametnice jedna, pitaš me zašto sam, ako je bilo tako „zbunjujuće“ i „primitivno“ od tebe da protestuješ protiv muško-muške pušačke scene, otišla i u knjizi je izmenila u muško-žensku scenu. Razlog mora da je imao neke veze sa svim onim bezobraznim romanima koje sam pročitala u Grot Kašeu i činjenicom da, iako je bilo mnogo scena sa dve žene, bilo ih je vrlo malo sa dva muškarca. Pošto je meni bio cilj da se *Emelinina emancipacija* objavi, nisam htela da ubacujem išta što bi odbijalo muške čitaoce. Tako da si u pravu kad kažeš da sam savršeno dobro znala zašto si onako reagovao na tu scenu i da je podlo od mene što sam te izazivala. Ponekad umem da budem pravi otrov i izvinjavam se.

Izvinjenje broj dva: tako mi je žao što sam počinila taj teški greh da sam „izvrtela zahvalnice“ na kraju moje male pripovetke o zamku, a da nisam „spakovala završni čin“. (Recima pravog filmadžije.)

Pretpostavljam da je pravi rasplet, kao što ti kažeš, moja odluka da napišem *Emelininu emancipaciju*. Ta zamisao mi se u stvari javila nakon što smo tetka Pembridž i ja zaplovile za Njujork. Kao što si već shvatio, Inigo mi je dao onu

Renoarovu sliku sa papagajskim lalama za poklon na rastanku kad smo se opraštali, što je u stvari bilo teže nego što sam mislila da će biti - i za njega, mislim.

* Franc. moj zeko. (Prim. prev.)

** Kompanija za prekookeanska luksuzna krstarenja. (Prim. prev.)

(Da ti odgovorim na pitanje - ne, nisam se nikada vratila u Grot Kaše i ne, ne verujem da je to začarano mesto u kome žive seksualni demoni - ali nije baš ni da *ne* verujem u to. Ono što mi se desilo tamo bilo je poput jednog od onih čudnih i divnih snova iz kojih se probudiš sa osećajem da je svet postao bolje, jasnije, savršenije mesto nego što je bio prethodne noći. Ne možeš ponovo proživeti takav san. Možeš samo da ga skloniš negde na sigurno mesto u svom sećanju i nastaviš dalje.)

U svakom slučaju, obesila sam tu sliku u svojoj kabini gde me je stalno podsećala na Grot Kaše i sve što se tamo dogodilo. Pomišljala sam na to da zapišem svoja iskustva, a onda mi sinu: *Što da ih ne pretočim u roman?* Postojala je samo jedna vrsta romana kakav bi to moglo da bude, naravno, i morala bih da ga objavim anonimno, ali zašto da ne? Nisam mogla biti ništa gora u pisanju pornografije od „Voltera“. Takođe sam mislila da bi bilo zabavno napisati takvu knjigu sa ženske tačke gledišta. Kao što znaš, bilo mi je teško da započnem rad na romanu, ali kad sam se okrenula pornografiji, to je stvarno oslobodilo staru muzu. Knjiga je bila do pola gotova dok sam se iskrcala u Njujorku.

A sada, na kraju, ali ne i najmanje važno, što se tiče svega ovoga sa razotkrivanjem: iako cenim što znam da nisi spavao ni sa kim drugim (i hvala ti što si mi to rekao), želim da znaš da seja ne dam tako lako izmanipulisati kao što ti izgleda misliš. Kad kažeš da ćeš verovatno početi da spavaš s drugim ženama sad kad si uvideo koliko sam ja ozbiljna povodom slobodne ljubavi i da je „monogamija u stvari prilično beznačajna izvan braka“, ti samo pokušavaš da me naplašiš da se udam za tebe. Nije da mene plaši mogućnost da ti spavaš s drugim ženama, kao što ti izgleda misliš. Ono što mene plaši je da se zarobim u brak koji mi ograničava slobodu i guši dušu. Znam ja da ti nisi Hikli. Ne moraš to ponovo da mi govoriš. Ali možeš da razumeš da bi takav jedan muškarac mogao odvratiti ženu od cele institucije braka, zar ne?

U ovom trenutku, *cheri*, stvarno moramo da raspravimo ovo licem u lice. Biću kod kuće za manje od dve nedelje. U međuvremenu, zašto ti ne bi odložio tu svoju novu odluku da spavaš okolo dok ne postignemo neku vrstu sporazuma? Nije da pokušavam da ti govorim šta možeš, a šta ne možeš, samo mislim da bi taj razgovor bio produktivniji ako ostavimo stvari na ovome do tada. A na posletku, čemu žurba? Ostao si mi veran ovoliko dugo. Mrzim tu reč „veran“ u ovom kontekstu, uz implikaciju da je monogamija nekako teološki ispravna, ali znaš ti na šta mislim. Čemu srljati u nešto što će samo povr iskomplikovati stvari u ovoj fazi igre? Moram da trčim. Nils se sprema da ide u grad i mora da mi odnese ovo pismo na poštu. Dok se ponovo ne vidimo (jupiiii!!!)

Je t'aime

Em

* * *

Iz Njujork tajmsa:

EMILI TAUNSEND BINE UBIJENA U INDOKINI

Čuvena spisateljica i novinarka poginula
u pobunjeničkom napadu na Dijen Bijen Fu

Prenosi Asošijeted pres

HANOJ, Vijetnam, 15. mart 1954. - Dobitnicu Pu-licerove nagrade za roman i ratnu reporterku Emili Taunsend Bine juče je na francuskom položaju u Dijen Bijen Fuu pogodila i na mestu usmrtila artiljerijska vatra.

Imala je 76 godina.

Gospodu Bine angažovali su *Mond*, *Si-Bi-Es* *njuz* i ove novine da izveštava o napredovanju Vijetnamaca pod vodstvom komunista prema Laosu. Da bi sprečili to napredovanje, Francuzi su prošlog novembra uspostavili vazдушnu bazu u Dijen Bijen Fuu.

Juče kasno po podne, nakon dva dana sporadičnog uznemiravanja artiljerijskom i vatrom iz minobacača, Vijetnamci su proširili napad i zasuli položaj vatrom iz pištolja od 105 i 75 milimetara, skriveni u okolnim šumovitim brdima. Gospoda Bine je i ubijena u toku ove baražne vatre.

Pukovnik Kristijan de Kastris koji komanduje jedinicama stranih legionara u Dijen Bijen Fuu - marokanskim, francuskim i vijetnamskim paratrupama - opisuje gospodu Bine, koja je nosila maskirnu uniformu na terenu, kao „briljantnu i šarmantnu“, sa „*outr*e smislom za humor zbog čega ju je ljudstvo volelo.“

Gospoda Bine, američka individualka u rasejanju, kojoj je tokom više od pola veka dom bio u Parizu, bila je najpoznatija po svojim romanima koji su hvaljeni zbog psihološke prefinjenosti i suptilne kritike manira i navika više klase. Najpoznatiji među njima je *Razređeni vazduh*, za koji je dobila Pulicerovu nagradu za književnost 1949. godine.

To joj je bio drugi Pulicer, prvog je dobila deset godina ranije za izveštaje o španskom građanskom ratu kada je vozila hitnu pomoć u brigadi Abraham Linkoln. Njeni prvi ratni izveštaji objavljeni su tokom Prvog svetskog rata kada je negovala ranjenike u francuskoj bolnici na frontu. Izveštavala je i o Drugom svetskom ratu, dok je pomagala francuski pokret otpora. Između ratova je objavila, pored romana, mnoštvo opisa svojih avantura i poduhvata širom sveta.

Iza gospođe Bine ostao je njen voljeni muž sa kojim je 32 godine bila u braku, francuski filmski reditelj Remi Bine, njena pastorčad, Žil Bine i Ines Langelije, oboje iz Pariza, petoro unučadi i njena nećaka, Kiti Kavano iz Bostona u Masačusetsu i Arlingtona u Virdžiniji.

Gospoda Bine je sa mužem stanovala u jednoj kući u prelepom istorijskom distriktu Pariza - Mare. Sinoć, kad je vest o njenoj smrti stigla u grad koji je toliko

volela, Parižani, koji su joj tu ljubav uzvraćali, počeli su da ostavljaju cveće, poruke i svece na njenom pragu.

Ovoga jutra tamo se, pored ovih znakova naklonosti, pojavila prava planina raznobojnih papagajskih lala povezana širokom crvenom rips-trakom, ali nije bilo nikakve kartice koja bi otkrila od koga su.

Nedelja ropstva

Uzmi me sebi, zarobi me, jer ako me ne
osvojiš, slobodan nikada neću biti,
niti ću ikada biti čestit ako me ne obeščastiš ti.

Džon Don

* * *

„Lutajući otpadnik“

Jer on je kroz dugi lavirint greha trčao,
Nije se ni pravdao kada je grešio,
Mnoge je zaveo, a samo jednu voleo,
A ta koju je voleo, avaj! Njegova nije mogla bit.
Iz prvogpevanja Čajld Harolda lorda Bajrona, 18121.

London 19. jun 1817

Imate li išta protiv da vas siluju?", raspitivao se sedokosi, kitnjasto odeveni ser Čarls Apkot dok je umakao pero u kristalnu mastionicu.

Kerolajn Kiting je zurila u ser Čarlsa, advokata i baroneta, preko stola od mermera i bronze koji je bio u žiži njegove nametljive radne sobe uređene u regentskom stilu. Zapanjena tim pitanjem - u stvari, duboko zaprepašćena njime - rekla je: „Zar nije u prirodi... jednog takvog čina da se dama protivi?”

Ser Čarls je pogleda preko ruba svojih naočara i zapisa nešto na parčetu kancelarijskog papira. „Ako li vas izaberu da idete na aukciju, gospodin koji vas kupi - vaš gospodar - može da vas podvrgne mnoštvu tajnih sklonosti koje nikako ne bi otkrio svojoj supruzi ili ljubavnici. Mogao bi da se zapita, na primer, kakav bi to bio osećaj da prisili ženu koja se protivi - nešto što nijedan civilizovan muškarac ne bi učinio u normalnim okolnostima, čak ni dami ograničene čednosti. Ali čak i civilizovani muškarci imaju svoje mračne fantazije. Kao što sam objasnio na početku, gospođice Kiting, vaš gospodar može da uživa u vama na koji god način mu to odgovaralo u toku tih sedam dana koliko ste vi njegovo vlasništvo, osim da vam nanese toliko tešku povredu koja bi zahtevala lekarsku pažnju - iako će tamo, naravno, biti lekar pri ruci u svako doba.”

„Ali ako mi je, zaista, zabranjeno da se opirem svom... tom muškarcu koji... me kupi, kako bi on *mogao* da me prisili? Ne bi imao razloga da to čini - zaista, ni prilike - ako bih ja morala da mu se predam voljno svaki put... kad on to zahteva.”

Ser Čarls odgovori, a da nije ni podigao pogled sa zabeleški: „Može da vam naredi da se opirete. Ili može da unese takvu grubost u taj čin ili ohrabri ostale da budu grubi, da ćete se vi prirodno opirati.”

„Ostale?”, upita Kerolajn tihim glasom.

„On će biti slobodan da vas pozajmljuje, da se tako izrazim, drugoj gospodi u zamku, ili nekolicini istovremeno ako mu to zagolica maštu. Robinja mora biti spremna za svaku slučajnost.”

„Ali zar niste rekli da će mi biti zabranjeno... da se podajem bilo kojem muškarcu osim svome gospodaru tokom te sedmice mog ropstva?”

Podigavši pogled sa uzdahom, ser Čarls reče: „Osim ako je to po *nalogu* vašeg gospodara. Ako on to zapovedi, vi morate da izvršite, bez pitanja i bez oklevanja. To je u stvari jedan vrlo elegantan i jednostavan aranžman.”

„Ali zašto bi on ohrabrivao nekog drugog da...?”

„Obično je to da bi on gledao.”

Gledao? Kerolajn začkilji na advokata. I da je silom napastvuje... više od jednog muškarca! Dobri bože, šta li još nije znala o „tajnim sklonostima” naizgled civilizovane gospode?

Ser Čarls odloži naočare i uz škripu kože se zavalj u svojoj fotelji proučavajući je tiho i zamišljeno. Nema sumnje razmišljao je o tome koliko je mudro izabrati

jedno tako naivno stvorenje kao što je ona da za dve nedelje ide pod nož u neki tajanstveni, osamljeni za-mak u Francuskoj.

„Gospođice Kiting“, rekao je, „strana koju ja zastupam u ovoj stvari od mene zahteva da vam postavim ova pitanja kako bi se osigurala da ste pogodni za seksualno ropstvo. Ipak, moram vas upozoriti da, ako ponudite ijedan negativan odgovor, nećete biti izabrani - a kao što vam je, siguran sam, lord Rekston objasnio sinoć kad vas je regrutovao, u igri je veliki novac, hiljade funti.“

Kerolajn se okrenu da pogleda kroz prozor sa svilenim zastorima, prošaranim od sunca, koji su se vijorili na toplom povetarcu. Juče ujutro u ovo doba stajala je u gomili posmatrača na severnoj obali Temze, posmatrala ceremoniju otvaranja mosta Vaterlo i razmišljala kako nema čak ni pola penija koliko su naplaćivali putarinu.

Ser Čarls ju je pustio da nekoliko trenutaka razmišlja o značaju njenog obećanja, a onda je ponovo stavio naočare. „Dakle, što se tiče pitanja silovanja?“

„U redu“, reče ona sa uzdahom, prisećajući se dogovora koji je postigla juče popodne sa Bremom Ha-gitom, čistačem ulica koji ju je nedeljama preklinjao za poljubac.

„Samo jedan“, rekla je, „ali to će te koštati pola penija.“

On se počeo po svojoj bodljikavoj steni od vilice. „Samo ako mogu da opipam i sike.“

Stisnula je zube da ne bi zaplakala i vrištala. „Preko moje odeće, ne ispod. Imaš minut da to obaviš.“

„Gospođice Kiting?“

Ona pogleda prema ser Čarlsu koji ju je posmatrao sa iščekivanjem, držeći pero iznad tintarnice. „Felacio?“ rekao je. Namrštila se zbunjeno.

„Oralno opštenje. Jeste li voljni da ga sprovedite?“

„Oralno? Milite li na ljubljenje?“

Ser Čarls se iz fioke izvuče kožnu fasciklu, razveza je i otvori otkrivši hrpu slika. Prebirao je po njima, izabrao jednu i preko stola je dodao Kerolajn.

Bila je to grafika na kojoj je nehajnim, samouverenim potezima bio prikazan potpuno obučen muškarac i dve jedre gole žene. Muškarac je ležao na krevetu, noge su mu bile na podu, a pantalone širom raskopčane, milovao je grudi žene koja mu je čučala iznad lica. Druga žena je klečala među njegovim raširenim nogama i sisala mu organ u erekciji dok je mazila i njega i sebe.

Kerolajn je zurila u šoku, ne trepnuvši.

„Lord Rekston mi je nagovestio da ste vi dama koja ima izvesnog iskustva u tim stvarima“, reče ser Čarls. „Kad vas je juče regrutovao, zar mu niste rekli da ste upropašćeni zbog veze sa jednim vojnikom?“

Kad je došla do glasa, ona reče: „Bila je to veoma kratka veza.“

„Koliko kratka?“

„Jedna noć.“

„Pre koliko?“

„Nešto više od dve godine.“ Mršteći se, umočio je pero i pribeležio ovaj podatak.

Hiljade funti.

„Moje... moje iskustvo je ograničeno", reče ona, naginjući se napred, „ali uveravam vas, ser Čarlse, da neću ustuknuti pred..."

„Da ili ne izvođenju felacija, gospođice Kiting?"

Progutala je knedlu dok je vraćala onu sliku advokatu. „Da."

„Da li ste voljni da imate odnose na grčki način?"

„Žao mi je, gospodine, ne znam šta je to."

Sa izrazom umorne trpeljivosti, ser Čarls izdvoji još jednu gravuru iz špila i dade joj.

Muškarac i žena, oboje goli, imali su odnos na bogato prekrivenom krevetu, ona visoko uzdignute zadnjice, a on je uzima otpozadi. Kerolajn je morala neko vreme da proučava sliku pre nego što je shvatila da on u nju ulazi kroz drugi otvor, a ne onaj koji je priroda namenila.

„Oh", tiho je rekla.

Ser Čarls ju je sa iščekivanjem gledao preko svojih naočara.

„Da li to boli?", upitala je.

„To najviše zavisi od toga da li gospodin želi da bude tako. Da ili ne?"

Vratila je sliku i ravnodušno klimnula glavom.

„Da li ste voljni da trpite fizičke kazne kao što su lupanje po zadnjici, bičevanje brezovim prutom i batinanje?"

Oklevala je, pitajući se u naletu straha kakve veze ima kažnjavanje sa snošajem. „Zašto... zašto bi čovek želeo da radi takve stvari?"

„Zato što ga to uzbuđuje. Postoje neki - mnogi, u stvari - koji pronalaze čulna zadovoljstva u nanošenju takvih kazni." Pružio joj je još jednu gravuru, ova je prikazivala prestravljenu mladu ženu kako leži na uskoj klupi lica okrenutog na dole, zadignutih podsuknji koje otkrivaju голу pozadinu išaranu masnicama. A sa strane stoji jedan nagizdan gospodin koji se zlobno osmehuje i miluje svoj izložen nabrekli ud jednom rukom dok drugom podiže bambusov štap.

Kerolajn se stomak grčio dok se borila protiv poriva da iskoči iz te fotelje i pobegne iz sobe.

„Dakle?" požurivao je ser Čarls.

Bacila mu je sliku nazad, dok su je bombardovala sećanja na sve one batine koje je njen otac podelio njoj i njenoj braći, stotine njih tokom godina, za prestupe tako trivijalne kao što su zaboravljen stih nekog psalma ili greška u nekom matematičkom proračunu. U maloj učionici na trećem spratu rektorata nalik na zamak u kome je odgajana, visili su široki kožni kaiš, bambusov štap i tapacirano drveno veslo, pohabani od upotrebe. Nije mogla da se seti perioda kad nije bila išarana masnicama od njegovih iznenadnih, impulsivnih batinanja, uglavnom po leđima, ponekad po grudima i nogama - ali nikad po licu ili rukama gde bi mogle biti vidljive parohijanima prečasnog gospodina Kitinga. Bio je okrutan i neumoljiv i verovatno polulud - od one francuske bolesti koju je zakačio u svojoj razuzdanoj mladosti, šaputala su njena braća -ali daleko od toga da je bio glup. Kerolajn je obećala sebi, kad ju je Obri spasao iz sumorne tamnice koja je predstavljala njen porodični dom, da je više nikada nijedan muškarac neće udariti.

„Gospođice Kiting? Da ili ne?"

Sav vazduh je izašao iz njenih pluća kada je pro-šaputala: „Da."

„Molim vas..."

„Da", rekla je i osetila daje opasno blizu suza. „Da. Da. Da na sve to."

„Ipak, od mene se zahteva da dobijem jasan i nedvosmislen pristanak na svaki pojedinačni čin, da ne biste kasnije protestovali kako niste bili adekvatno upozoreni šta bi moglo da vam se radi. Voljni ste da vas vezuju, zapušavaju vam usta i stavljaju povez preko očiju?" „Da."

„Da li ste voljni da izvodite seksualne odnose pred publikom?" „Da."

„Da li ste voljni da se upustite u seksualne aktivnosti sa drugom ženom?"
Blagi bože. „Da."

„Da li postižete orgazam, gospođice Kiting?" Zapljusnuo ju je talas vreline od grla do korena kose.

„Shvatiću to kao potvrđan odgovor", rekao je advokat dok je njegovo pero strugalo po papiru. „Znači, uživete u seksualnim odnosima?"

„Ja... jesam u toj jednoj prilici kad sam se u njih upustila."

„Vaše godine?"

„Dvadeset."

„Visina?"

„Metar i šezdeset sedam." „Težina?"

„Ne bih više mogla da kažem sa sigurnošću." „Najviše pedeset kila", mrmljao je on dok je pisao. „Ten bled, ali bez bubuljica. Kosa zlatnoplava." „Nešto sam se pitala, što se tiče moje kose..." „Mm?"

„Mislila sam da stavim kanu, ako je to dozvoljeno."

„Da biste se prerušili? Neke dame zaista promene boju kose i iskoriste kozmetiku u te svrhe. Moram reći da bi to bila šteta u vašem slučaju, ali imate pravo da to učinite ako želite."

„Hvala vam."

Odloživši pero, ser Čarls smaknu naočare i pažljivo je pogleda.

„Hoću li poslužiti?" upita ona što je mogla ravnijim tonom.

„Šteta što ste razdevičeni, gospođice Kiting. Netaknuto devičanstvo se visoko ceni kod robinje. Device postižu najviše cene, razvratnice približno toliko -nevine s jedne strane, a bestidno pohotne s druge. Vi, nažalost, niste ni jedno ni drugo. Ali opet, i velika lepota je faktor koji ima uticaja, što će vama ići u prilog. A vi ste, ako ne potpuno neokaljani, onda vrlo blizu, uz jednu vrstu bezazlenosti koju izvesna gospoda smatraju neodoljivom."

Zatvorio je kožni povez sa bezobraznim slikama i vratio ga u fioku, a potom izvadio nešto nalik na podsetnicu i dodao joj. Na tvrdom papiru bilo je ugravirano ime i adresa doktora Hamfrija Koutsa.

Ser Čarls reče: „Javićete se doktoru Koutsu sutra u pet po podne na sistematski pregled. Da budemo sigurni da imate adekvatnu konstituciju da podnesete sve teškoće Nedelje ropstva i da se zvanično utvrdi da nemate nikakve deformacije i bolesti. Uzgred, i od gospode koja dolaze na Nedelju ropstva zahteva se da odu na pregled kod doktora Koutsa kako bismo se osigurali da ne

pate od nekih bolesti intimne prirode koje bi mogli da prenesu svojim robinjama. Pod uslovom da prođete taj pregled, doktor Kouts će vam dati neko sredstvo da ne ostanete trudni, a ja ću vam srediti..."

„To je moguće?" Vanbračna trudnoća beše jedna od opasnosti zbog koje je Kerolajn cele noći budna strahovala. „Imati... odnose bez začeca?"

„Postoje dva sredstva koja služe u tu svrhu, navlaka od ovčijih creva za gospodu i sunder natopljen sirćetom za dame. Pošto ne bi imalo smisla da se vaš gospodar maltretira, vi ćete dobiti sunder i od vas će se zahtevati da ga nosite uvek, a skidaćete ga samo da se očisti i osveži sirćetom u toku vašeg jutarnjeg kupanja. Ukoliko budete zanemarili ove mere predostrožnosti i posle se našli u blaženom stanju, bićete sami krivi za to. Prema odredbama vašeg ugovora biće vam zabranjeno da komunicirate sa svojim gospodarom ili da ga imenujete kao oca." „Ugovora?"

„Kao što sam vam malopre *objašnjavao*", umorno je nastavio, „kad dobijemo pozitivan izveštaj o vašem zdravstvenom stanju od doktora Koutsa, voljan sam da dam odobrenje da idete na aukciju. U tom slučaju, vratićete se ovamo da potpišete pravno obavezujući ugovor u kome su određena pravila po kojima se imate ponašati u toku nedelje vašeg robovanja. Ključni zahtev među njima je potpuna i apsolutna poslušnost svom gospodaru čijoj se svakoj zapovesti morate pokoriti bez oklevanja ili pogovora bilo koje vrste. Ukoliko vam ovo makar jednom ne bude pošlo za rukom, poslaće vas kući bez ičega osim putnih troškova." Ser Čarls je izrecitovao ovu informaciju nezainteresovanim, jednoličnim tonom, kao da je to učinio nebrojeno puta ranije, a ona je pretpostavljala da i jeste.

Rekao je: „Vaš gospodar će biti slobodan da uživa u vama na koji god način bude hteo, sve dok se pridržava pravila ponašanja navedenih u njegovom ugovoru. Ukoliko ne uspe u tome, bićete odvojeni od njega i ponuđeni na aukciji drugom gospodinu, u kojem slučaju ćete primiti iznos u vrednosti obe cene kupovine. Ukoliko budete pretrpeli neku povredu u rukama svog gospodara i ako doktor Kouts proceni da je ona dovoljno jaka, bićete oslobođeni služenja, ali vaš gospodar će i dalje morati da vam isplati dogovorenu sumu u celosti. Ukoliko ne budete pretrpeli povredu, a budete zahtevali da vas oslobode ugovora u bilo kom trenutku pre isteka nedelje, ili ako prekršite pravila vašeg robovanja, smesta ćete biti poslani u London bez ikakvih troškova po vas. Međutim, u tom slučaju, smatraće se da ste prekršili ugovor i samim tim finansijske obaveze vašeg gospodara biće poništene i ništavne. Da li razumete ovo što sam vam upravo objasnio?"

„Razumem."

„Povrh toga", nastavio je on, „obavezujete se da ćete čuvati u tajnosti lokaciju zamka u koji ćete biti odvedeni kao i identitet učesnika, kako gospodara tako i robinja. Cućete kako gospodu oslovljavaju po imenu, ali vi nikada ne smete to da činite, i ta imena morate da izbrišete iz sećanja po odlasku iz zamka. Ukoliko se u nekom trenutku u budućnosti budete našli u društvu nekoga koga prepoznate sa Nedelje ropstva, treba da se ponašate kao da se nikada niste sreli. U ugovoru koji

potpisuju gospoda naveden je isti zahtev. Kazna za kršenje ove presudne tajnosti i za gospodu, kao i za robinje, je potpuna društvena propast."

Kerolajn reče: „Kako možete...?”

„Neki izuzetno teški gresi, ukoliko se obznane javnosti, upropastiće i najpoštovanijeg člana otmenog društva. Ukoliko je neophodno, takvi gresi će se i izmisliti...”

Ser Čarls joj je dao još dve kartice, jednu za krojačku koja će joj obezbediti haljine i donji veš šiven po njihovim posebnim zahtevima. „Druga kartica je za majstora kovača koji za nas obavlja vrlo poseban posao. On će vas izmeriti za kovanu ogrlicu, par lisica i par okova za članke. On to pravi od pozlaćenog željeza, sa alkama za koje može da se zakači lanac ili povodac."

Kerolajn je zurila u ser Čarlsa.

On je mirno izdržao njen pogled dok ga nije skrenula, uz drhtavi uzdah.

„Kovanu ogrlicu i lisice ćete nositi cele nedelje", rekao je, „čak i dok se kupate, što ćete činiti svakog jutra u vodi namirisanoj mirisnim uljima, koju će pripremati sobarica."

Pa, i to je nešto, pomisli Kerolajn. Odavno se nije pošteno okupala i to joj je nedostajalo. Kad je bila mlađa, bila je u stanju da duže od sat vremena leži u toploj kupki dok joj misli lutaju.

„Kontaktiraće s vama zbog dogovora oko putovanja do Kalea i odande do zamka." Ponovno natopivši pero tintom, rekao je: „Gde živite, gospođice Kiting?"

„Sejnt Džajls", rekla je, primetivši kako su mu se obrve trznule na pomen te zloglasne sirotinjske četvrti. „Iznajmljujem krevet u jednoj kući na uglu Ulice Denmark i Čering kros rouda. Ali..."

„Da?"

„Kad sam sinoć otišla odande, rekla sam gospođi Milidž, svojoj gazdarici, da se neću vraćati i ja... ne znam da li će me pustiti opet unutra jer je noć dva penija, a ja već neko vreme nisam bila u stanju da plaćam."

Na to ser Čarls, uz tiho mumlanje, napisao neku poruku na listu papira za pisanje, presavi ga preko novčanice od pet funti i zapečati voskom. „Dajte ovo gospodinu Pekamu u hotelu Sent Džejms Rojal u Ulici sent Džejms. Ova uplata vam pokriva smeštaj i hranu za dve nedelje. Pobrinite se da jedete koliko vam sleduje, pa i više - vaša mršavost odvlači pažnju od vaše lepote. Jedite govedinu i ovčetinu i zalivajte to sa mnogo dobrog, bogatog crvenog vina. To će vam uliti preko potrebnu boju u obraze."

Uzela je poruku, tešku od tereta pozamašne zlatne kovanice. Bilo je to više novca nego što je ona imala u rukama - više nego što je *videla* - odavno. „Hvala vam, gospodine", rekla je. „Veoma ste velikodušni."

„Nije to toliko velikodušnost koliko investicija u buduću zaradu. Moja firma će zadržati pet posto provizije od cene vaše prodaje, kao i aukcijska kuća Ridel, koja nadgleda događaj. Što je veća cena po kojoj se prodate, to je veća naša zarada, a usuđujem se reći da će vaša vrednost biti veća ako budete odmorni i u dobroj kondiciji kad odete na bubanj. Ne moram ni da vas podsećam da samo privlačnost vas kao robinje određuje sa koliko novca ćete otići na kraju nedelje."

Jedna nedelja odvratnog ponižavanja. Ako bude mogla to da svari, zauvek će se osloboditi sve gore i gore bede i gladi i beznađa u kojima je grcala ove protekle dve godine. Mogla bi da kupi malu kolibu u nekom selu u Kostvoldsu, gde niko nikad nije čuo za Kerolajn Kiting i njenu ukaljanu reputaciju. Možda bi čak mogla da otvori i školu za devojčice, što je bio njen san još od detinjstva.

„Ako nemate više pitanja...” Ser Čarls odmaknu svoju stolicu.

„Novac”, reče ona, uspravljajući se napred. „Rekli ste hiljade. I lord Rekston, takođe. Je li to istina? Da li robinja može očekivati da se za toliko... proda?”

„Dve hiljade najmanje”, reče on, „a najverovatnije i mnogo više. Najveća cena u viševjekovnoj istoriji Nedelje ropstva pripala je jednoj mladoj dami prošle godine, neverovatnoj lepotici, devici, mlađoj kćerki jednog vojvode. Ona je svoga gospodara koštala dvadeset tri hiljade gvineja*.”

„Blagi bože.”

„Kad se jednom prihvati pobeđnička ponuda, gospodin mora da potpiše priznanicu o zaduženju na taj iznos, minus deset posto provizije, dami čije je usluge kupio, a ta priznanica se onda deponuje kod lorda Rekstona na čuvanje.”

„On će biti tamo?”

„Kao predstavnik Burnama, Čajlda i Apkota, da. Naš klijent, zvaću ga Senjer X, unajmljuje nas da se bavimo legalnim i novčanim aspektima Nedelje ropstva - i da regrutujemo mlade dame ovde u Britaniji. Strankinje regrutuje administrator Senjera X, izvesni gospodin Arčer. Gospodu bira kuća Ridel, ali oni izdaju formalne pozivnice tek nakon što ja lično proverim njihovu finansijsku solventnost. Naravno, podrazumeva se da su neki u poziciji da ponude mnogo više nego drugi. Na kraju nedelje, ako sve dobro prođe i ako je dama održala svoj deo pogodbe, priznanica i sredstva koja ona predstavlja biće predata njoj. Vidite?”

Stisnuo je usne, a ona je pretpostavila da on tako zamišlja osmeh. „Elegantna i jednostavna, cela stvar.”

Dve nedelje kasnije

Eno onog pедера što me kupio prošle godine”, prošaputala je robinja zvana Vajolet, kad je kroz zastor na vratima za posluđu provirila u veliko predvorje zamka Grot Kaše u kome je odzvanjalo mnoštvo muških glasova. „Nije me ni pipnuo cele nedelje, samo me je terao da šetam okolo u dubokim muškim čizmama dok se on sam drljao. Pa, ponekad sam morala da ga pustim da se drlja o čizme. Tako sam zaradila dvanaest hiljada gvineja.”

„Koji je to? Kako izgleda?”, Kerolajn se gurala za položaj među robinjama, načičkanim u prolazu sa tamnim zastorima između vinskog podruma i ostave, dok se nije dovoljno približila zavesi da povuče jedan kraj i proviri. Mnogo bi se ona radije šepurila u čizmama nego radila neke od onih drugih stvari koje su joj prepričavale robinje koje su služile prošle godine.

* Eng. guinea - zlatnik vredan 1 funtu i 1 šiling, važio u Engleskoj od 1633. do 1813. (Prim. prev.) Grot Kaše

Priče koje je čula otkako je prethodnog dana stigla u Grot Kaše nadmašile su i njene najgore fantazije.

Kerolajn proviri u veliko predvorje osvetljeno lampama, u kome se šetkalo preko dvadesetak muškaraca, iščekujući Zagledanje robinja koje će poslužiti kao uvod u aukciju. Nije mogla mnogo da vidi kroz uski procep između zavese i ragastova, samo tanko parče ogromne, veličanstvene prostorije i njenih posetilaca, koji behu svi redom obučeni u frakove i pumparice do kolena i do brade umotani u gomile vesto nabrane bele svile. Nekolicina ih je zaburila nos u neki mali pamflet pod naslovom *Cvetni priručnik*, čija je naslovna strana bila ilustrovan gravurom orhideje koja raste kroz alku lanca; pupoljak je neverovatno ličio na ženske donje delove. Na tim stranicama bili su opisi šesnaest lepih mladih žena koje će se nuditi na prodaju te večeri. Uz svaki priručnik trakom je bila zakačena mala olovka od slonovače za hvatanje beleški.

„Gospodin Buts je onaj petao što se šepuri sa monoklom“, reče Vajolet, čije je pravo ime bilo Elizabet. Govorila je, kao i otprilike polovina robinja, patricijskim tonom britanske više klase. Ostale su imale strani naglasak, a ponekad i izgled. Bila je tu Tjulip, nežna lepotica orijentalnih crta koja jedva da je govorila engleski; Kolumbina, tamnoputa vanbračna kćerka bogatog uzgajivača šećera odnekud iz zapadne Indije; i Lili, koja je bila Persijanka, po Kerolajninom nagađanju, sa egzotičnim očima i bujicom sjajne, dobro očešljane crne kose. Poput nekolicine ostalih, Lili je bila veteranica među robinjama, pošto je bila na aukciji i prošlog leta. Pre toga, Nedelja ropstva bila je obustavljena na dvadeset godina zbog rata koji je Napoleon vodio protiv Britanije i njenih saveznika.

Neke od robinja očigledno su bile prijateljice i van ovog mesta. Bile su tu dve američke naslednice, Ester i Ajris, živahne riđokose koje su bile najbolje drugarice u akademiji za devojke u Njujorku. Njih dve novopečene robinje izgleda da su ovo iskustvo posmatrale kao neku urnebesnu šalu koju su organizovale tako što su ubedile, svaka majku one druge da joj kćer provodi praznike kod porodice svoje drugarice. Dve robinje, veteranke, raskošna Lorel i muškobanjasta Jasmin, sa kratko ošišanom kosom u modernom neogrčkom stilu, vezale su se tokom prošlogodišnje Nedelje ropstva i ostale bliske prijateljice i po povratku u rodni London. A Lili, iako veteranica, uživala je u nežnom prijateljstvu sa jednom od novih, plavokosom lepoticom od metar i osamdeset po imenu Eli.

Bile one strankinje ili ne, po držanju i govoru robinja moglo se videti da su sve plemenite krvi. Neke, poput Kerolajn, behu mlade dame visokog roda u sramnim životnim okolnostima, dok su druge bile pustolovke u potrazi za vrhunskim seksualnim uzbuđenjem.

Svim robinjama - čudno je kako je Kerolajn počela da ih posmatra kao takve - data su lažna imena u pokušaju da se prikrije njihov pravi identitet; Kerolajmino je bilo „Rouz“. A uz to, nekoliko njih se potrudilo dapromene i svoj izgled, poput Kerolajn. Njena kosa, sada blistavo riđa, bila je pokupljena u modernu grčku punđu dok su joj lokne uokvirivale lice i spuštale joj se niz vrat. Oči su joj bile

iscrtane kreonom, obrve po-tamnjene, a obrazi i usne drsko nakarminisani. Utisak je bio izuzetan; ni rođena braća je ne bi prepoznala.

Poput ostalih robinja, i Kerolajn je oko vrata nosila širok pozlaćeni okov sa kojeg su visile čelične alke i štipaljke, a koji joj je stavljen po dolasku ovamo; povodac od upletene kože dugačak skoro metar i po, visio je sa središnje alke. Manje verzije te ogrlice krasile su joj zglobove na rukama i članke na nogama, a večeras su joj lisice na rukama bile spojene tako da su joj ruke u suštini bile u okovima ispred nje. Bila je obučena istovetno kao i druge robinje u „haljinu za zagledanje” od svilenog sifona boje slonovače povezanu satenskom trakom ispod grudi i par otmenih zlatnih papuča od brokata. Pod tom tananom haljinom nije nosila ništa, kao što se i zahtevalo, a ta činjenica se lako dala uočiti zahvaljujući prozirnosti svile i načinu na koji je obavijala njene ženske konture. Zbog svoje golotinje i činjenice da će je upravo pregledati i milovati nepoznati muškarci trebalo bi da je paralizuje sram, ali bilo je utehe u brojnosti. Sa još petnaest drugih u istom čamcu, osećala se manje izloženo nego da se spremala da tamo izađe sasvim sama.

„O, kunem se, eno Bramela”, reče Vajolet, dok je pritajeno osmatrala veliko predvorje. „Nisam ga videla otkako je napustio Englesku.”

„Bo Bramel?” reče Kerolajn.

Vajolet klimnu glavom. „Pre nekoliko godina, uvredio je Prini i morao je... O, dođavola”, promrmljala je. „Onaj Flogster* je ovde.”

Čulo se gundanje ostalih robinja koje su bile ovde prošle godine, a za njim usledi jedno oštro: „Pst!” od strane gospodina Luelina, mladog kicoša zaposlenog u aukcijskoj kući Ridel - *pasivnog* homoseksualca, pretpostavljala je Kerolajn - čija je odgovornost bila da pazi na njih. Gestikulirajući dugim, tankim jahaćim bičem bez koga nije išao nigde, mada ga Kerolajn još nije videla da je ikoga udario njime, rekao je: „Stišajte glas ili ću biti primoran da vam naredim da uopšte ne razgovarate. I zapamtite, da niste pisnule tokom Zagledanja, osim ako vam neko od gospode ne postavi direktno pitanje.”

„Šta je flogster?” Pitala je Kerolajn sa zebnjom.

„Neko koga ne želiš za gospodara”, reče Eli. „Mar-kiz od Danhersta, bogat kao Krez* i opak kao đavo.”

„Otkud ti to znaš?” upita neka punačka devojka kose obojene u crno koja je bila označena kao Džonkvil. „Nisi bila tu prošle godine.”

„Ja sam je upozorila na njega”, reče Lili, u trenu razmenjujući neuhvatljivi pogled sa Eli, kao što su to često činile.

„Čak i ostala gospoda ga zovu Flogster”, reče Vajolet. „On je onaj buldog što stoji sa grupom muškaraca pored ognjišta - onaj što nosi štap za šetnju sa drškom u obliku glavića od slonovače.”

„Ste?”, Kerolajn se ote mali napad smeha od neverice. „Nije moguće da ste ozbiljne.”

* Sleng, u bukvanom prevodu: bičevalac, onaj koji voli da bičuje u sado-mazo igrama. (Prim. prev.)

„Nosi ga svuda, čak i u pristojno društvo“, reče Džonkvil. „Naizgled deluje kao da je pečurka. Ali ako se pobliže zagledaš, videćeš mali rascep i onda ćeš shvatiti da to nije ništa drugo do ćelavi pacov lično. Zovemo ga Danherstova kita.“

Vajolet je rekla: „Prošle godine je došao ovamo sa punim sandukom okova i bičeva i lopata, raznoraznih vrsta. Devojka koja je zaglavila s njim zvala se Dalija. Lepuškaista plavušica, Finkinja, ja mislim. Jadnica je jedva govorila engleski, ali rekla nam je da to kopile nikad nije ni pokušalo da je povali, samo je želeo da joj nanosi bol. Stalno je imala tragove suza na licu i modrice od bičevanja svuda po sebi. Kretala se kao neka starica - videlo se da stalno ima bolove.“

Kerolajn reče: „Mislila sam da gospodarima nije dozvoljeno da nas povređuju.“

„Samo površno“, reče Džonkvil. „To je pravilo, u svakom slučaju, ali Dalija je tvrdila da ga je Danherst prekršio. Jednog jutra je otišla kod doktora Koutsu, sva u modricama, rekla je da ju je divljački pretukao nekim crnim štapom, što bi značilo da može da ode, a da ipak dobije svoj novac. Danherst je to porekao, rekao da se skotrljala niz neke stepenice i da on ne poseduje nikakav crni štap. Temeljno su mu pretresli sobu, ali nije se pojavilo ništa slično. Gospodin Ridel je otpustio Daliju zbog neposlušnosti i laganja. Nakon višednevnog maltretiranja, morala je da ode odavde praznih ruku - a Danherst je uspeo da se zabavi, a da ne plati.“

Vajolet reče: „Izgledi nisu sasvim tmurni, dame. Sećate se onog zgodnog mladića od prošle godine sa crnom, kovrdžavom kosom? I onim *osmehom*“

„Inigo“, reče Džonkvil uzbuđeno. „On je tu?“

„On ima prokleti štap za golf među nogama“, rekla je Vajolet Kerolajn. „Devojka koju je on kupio jedva da je mogla da hoda kad je odlazila odavde, ali rekla je da je vredelo.“

„Je li njegov prijatelj s njim?“, upita Džonkvil. „Onaj plavokosi sa zanosnim plavim očima? Zvali su ga Elik.“

Lili i Eli iz nekog razloga razmeniše još jedan pogled, ovaj put je izgledalo kao da ih to blago zabavlja.

Izvijajući glavu da pogleda kroz uski procep, Vajolet reče: „Ne vidim Elika, ali lord Katbridž je tu.“

„Je li?“, reče Bulka odnekud iza Kerolajn. „On je bio moj gospodar prošle godine. Pravi gospodin taj je, ali u krevetu pravi pastuv. Nikad nisam upoznala čoveka koji toliko voli krevetske sportove kao Katbridž - i uvek bi se pobrinuo i za moje zadovoljstvo. Dotle je došlo da sam svršavala ako bi me samo *pogledao onako*. Kamo sreće da su svi kao on.“

„Gospodin?“, podrugnu se Narcisa, lepa, ali adekvatno imenovana mlada udovica jednog erla. „On je jednooki sin jednog kožara.“

* Eng. Croesus - poslednji kralj antičke Lidije, vladao od 561. p.n.e do poraza od Persije 547. p.n.e., čuven po bogatstvu. (Prim. prev.)

Eli glasno progovori: „Koliko znam vaš princ regent je imao takvo mišljenje o sinu tog kožara da ga je proglasio baronom posle bitke za Viktoriju, gde je i ostao bez oka zar ne? Teško da ima neke sramote u tome da se titula zaradi herojskim delom - baš naprotiv, rekla bih."

Vajolet, i dalje vireći kroz zastore, reče: „Stvari se zaista popravljaju. Rekston je tu."

Njena primedba je pozdravljena uzdasima i ponekim tihim požudnim rezanjem.

Osmatrajući veliko predvorje najbolje što je mogla, Kerolajn primeti Dejvida Čajlda, lorda Rekstona, kako dugih prekrštenih nogu sedi na ljubičastom plišanom divanu i u jednoj ruci lagano drži čašicu sa pićem, a u drugoj cigaru. Ona njegova slama od tamne, talasaste kose beše malo urednije počesljana nego poslednji put kad ga je videla, ali izraz trome ravnodušnosti beše isti. Sedeo je sam, jedino društvo mu je pravila lakirana kutija sa pisaćim priborom na sedištu pored njega.

„Ko je taj Rekston?", upita Anželik, koja je bila Francuskinja i novopečena robinja, poput Kerolajn.

„On je vikont", reče Vajolet. „I advokat, mada to po njemu nikad ne biste pogodili. On je ovde samo da se pozabavi novcem i ugovorima - prava šteta. Ne bih imala ništa protiv da budem *njegova* robinja."

„On je borbeni petao, to se ne može osporiti", reče Narcisa. „Takođe je i najgora hladnokrvna guja."

„To kažete samo zato što vas je pustio kraju pre nego što ste bili spremni da odete", reče Džonkvil.

„Bila mu je ljubavnica prošle godine, ali to je potrajalo samo nekoliko nedelja", došapnu Vajolet Kerolajn. „Bolje mu je bez nje. Ona ima mišljenje o svemu i svakome, a kad počne da ga izražava ne možeš da je zaustaviš - nema dosadnije male svrake od nje."

Anželik postavi pitanje koje je Kerolajn bilo na pameti otkako je upoznala Rekstona. „Zašto bi jedan vikont postao advokat?"

„Niko ne zna", reče Vajolet. „On je partner u kancelariji Burnam, Čajld i Apkot, ali ne bavi se istinski advokaturom, kako sam ja čula. Uglavnom dovodi bogate klijente u firmu - i devojke poput nas u Grot Kaše. Većinu nas, devojaka iz Engleske, regrutovao je on. Zlatousti đavo. Nagovorio bi i opaticu u samostanu da se izloži na aukciji."

Rekstone, ti gade jedan, mislila je Kerolajn dok ga je gledala kako prinosi čašicu ustima. *Bezosećajni, nesavesni lupežu*.

Prisetila se one noći pre dve nedelje kada ju je ugrabio u svoje kandže, zahvaljujući njenom strahu i očajanju - očajanju koje ju je te večeri nateralo da pusti Brema Hagita da joj uvuče svoj veliki jezik u usta i miluje joj grudi za ono pola penija koliko ju je delilo od smrti.

„Pola penija da pređete naš lepi novi most, gospođice.“ Zvona Katedrale Svetog Pavla počela su da odzvanjaju ponoć kad je Kerolajn predavala svoj teško zarađeni novčić okruglastom malom putaru.

„Malo je kasno za jednu damu da se smuca okolo bez pratnje“, rekao je on dok je njenu putarinu ubacivao u veliki džep za sitninu povezan preko njegovog okruglog stomaka poput kecelje. „Pazite se i budite prisebni dok prelazite most. Još nisu pustili u rad one gasne lampe, a noć je mračna, sa svim tim oblacima, a bez mnogo mesečine. Ne zadržavajte se. Kako se ovaj vetar zahuktava, računam da se sprema oluja.“

Dodirnuvši obod svoje kožne kape, pokazao joj je na pešačku stazu uz istočnu stranu mosta i čelična pokretna vratanca koja su služila kao rampa, a koja glasno škljocnuše kad ih je ona gurnula da prođe.

Most Vaterlo, pola kilometra ravnog puta na devet granitnih lukova, bio je zvanično otvoren tog dana -na drugu godišnjicu jednodnevne bitke po kojoj je dobio ime - uz vojnu paradu i svitu u kojoj su bili princ regent, lord gradonačelnik i vojvode od Jorka i Velingtona. Most je za tu priliku bio prekriven zastavama, a osunčana reka prepuna jahti i čamaca. Po-smatrači iz svih društvenih miljea nagurali su se na obale reke, terase i krovove da gledaju ceremoniju. Bio je to najekstravagantniji događaj koji je Kerolajn ikada videla.

Prinčevo ukrcavanje na kraljevski čamac obeležili su toliko potresni artiljerijski plotuni da je Kerolajn morala da pokrije uši, pošto je stajala previše blizu tih dvadeset topova. Ipak, od tih detonacija srce joj je zakucalo, a zubi zaškripali. Što je još gore, podsetile su je na Obrija, kojeg je na komade raznela jedna čelična kugla pre dve godine na taj dan.

Zbijena među strancima koji su urlali, čvrsto zatvorenih očiju, sa rukama preko ušiju, dok je razmišljala o svom voljenom Obriju i bednom životu otkad ga je izgubila, Kerolajn je doživela prosvetljenje. Uvidela je, iznenada joj je jasno sinulo zašto ju je privukao ovaj most na ovaj dan i šta je trebalo da uradi. Neka čudna toplina i mir su je obavili, kao da ju je Obri lično umotavao u ćebe i šaputao joj na uvo: „Večeras. Učini to večeras, ljubavi moja a onda ćeš uvek biti sa mnom.“ Nikada se nije osećala toliko smireno i odlučno.

I dalje je osećala tu odlučnost dok je išla pešačkom stazom preko mosta, jednom rukom ovlaš dodirujući kamenu ogradu da lakše nađe put u mraku, a drugom stiskajući šeširić koji je šibao vetar. Otprilike na polovini mosta zastala je i dohvatila ogradu sa obe ruke, zahvalna što još nisu pustili te lampe u rad, inače bi je video neki od putara sa kraja mosta. Pomrčina je bila toliko neprovidna da su jedina zdanja koja je mogla nazreti bila veličanstveni Somerset Haus blizu sever-nog kraja mosta, odakle je došla, i kupola Sent Pola iza njega. Kad joj pogled pade na tu najdostojanstveniju i najraskošniju božju kuću, ona prošaputa: „Oprosti mi.“

Kerolajn se uz male poteškoće popela na vrh ograde i stala tu, dok su joj se suknje vijorile i talasale. Udahnula je poznati zadimljeni miris reke, oslušnula je kako pljus-pljus-pljuska po granitnim stubovima - ali sve što je mogla da vidi od reke beše nedokučivi crni ambis.

Odvezavši šeširić, pustila je da ga vetar istragne iz njenih ruku. Vinuo se u noć, dok su se trake vijorile.

Nalet vetra ju je udario i skoro oborio s nogu. Divljački je zamahnula rukama ne bi li ostala na nogama, a srce joj se steglo u grudima.

U nestabilnom polučučnju, ruku raširenih zbog ravnoteže i uzdrhtalih grudi, Kerolajn je zurila dole u mastiljavi zaborav Temze. Njena mirna odlučnost nestade, a zameni je uzburkani strah. Da li bi je ispunjavao takav užas da je stvarno trebalo da učini ovo? Možda...

Još jedan nalet je zaljulja napred, istrošeni donovi njenih papučica se okliznuše na ogradni. *Bože, ne...*

Divljački se hvatala za ništa dok se svet naginjao na jednu stranu. Zid vode, hladan i čvrst, izbio joj je dah.

Batrgala se dok je tonula, nogama je mlatarala pod suknjama natopljenim od vode, a pluća su joj se nadimala. *O, Isuse, žao mi je. Bože, žao mi je, žao mi je.*

Mlatila je rukama, istežući se prema gore, hvatajući se za to crnilo odozgo. *Molim te, molim te.*

Pluća su joj gorela dok se borila protiv poriva da udahne. Grčevito se hvatala i ritala i molila, a onda ju je nešto gurnulo, nešto tvrdo. Nabolo ju je, ubolo u grudi, u stomak.

Neki grubi muški glas, zatopljen vodom iznad njene glave vikao je: „Uhvati to! Čvrsto uhvati!”

Kerolajn ga je zgrabila s obe ruke i otkrila da je ravno, sa glatkim, šiljatim ivicama - veslo. Opipavala je lopaticu dok se nije suzila u dršku pa je oko nje stisnula obe pesnice.

„Drži se”, vikao je onaj glas.

Kerolajn je osetila kako je vuku prema gore zajedno sa veslom. Kad je glavom probila vodu, grčevito je udahnula kroz kosu zalepljenu preko lica, a onda opet, i opet i opet, kašljući i pijuckajući. Neke ruke su je povukle, uhvativši je ispod pazuha daje izvuku preko ivice malog čamca za veslanje. „Polako, Džek”, zamumlao je neki glas dok se čamac ljuljao i drmusao. „Ako prevrnemo ovu stvarčicu, svi ćemo završiti u tom piću dole.”

Uspeli su da je izvuku na čamac, a da se ne prevrnu. Srušila se, nakvašena i drhtava i bez sumnje prilično izgrebana od spašavanja, ali beskrajno zahvalna za to.

„Hvala vam”, reče ona prozukulim glasom. „O bože, hvala vam.”

U čamcu su bila dvojica muškaraca, obojica nezgrapni i skromno obučeni. Jedan je počeo da vesla prema severnoj obali dok je drugi, onaj po imenu Džek, uspravio Kerolajn i smaknuo joj kosu s lica. „Bacila se s našeg otmenog novog mosta, je li?”

Kerolajn uroni glavu među šake i klimnu.

„Ih, a što bi jedna mala lepojka ko ti 'tela da uradi tako nešto?”

Umorno je zavrtela glavom.

„Samoubistvo nije odgovor na grešan život”, reče on.

Ona podiže pogled.

„Nisi ti prva devojka za zabavu koja se ikada bacila u Temzu kad više nije mogla da podnese taj život." Pre nego što je uspela da ispravi tu njegovu pretpostavku, on reče: „Znaš da ćemo morati da te privedemo, jelda?"

„Da me privedete?"

„Ja i Hju smo rečni redari. Videli smo slamnati šešir kako leti s mosta, pa smo se uputili u tom pravcu i čuli tebe kako vrištiš kad si skočila. Postoje zakoni protiv samoubistva, znaš. Ako te u'vate kako pokušavaš to da uradiš, mora da ti se sudi."

„Ja... ja zaista nisam htela." Kerolajn se nije sećala vrištanja, ali grlo ju je bolelo kao da je odrano. „To jest, htela sam, ali predomislila sam se."

„Ljudi se obično predomisle, kad udare o vodu", reče Džek. „Gde živiš?"

„Više nigde. Nemam dom. Nemam ništa."

„Dobro, onda. Odvešćemo te u pritvor u Ulici Njukasl, a onda ćeš ujutru pred sudiju."

Pošto su privezali čamac uz kej severoistočno od mosta, redari povedoše Kerolajn, mokru i uzdrhtalu, uz usko stepenište do Ulice Velington. Dok joj je Džek stezao jednu mišicu, a Hju drugu, kao da su mislili da joj je preostalo dovoljno snage da se otrgne, proveli su je uz obalu pored Samersset Hausa pa skrenuli levo u Njukasl. Kosa joj je bila umršena i muljava; natopljene suknje, istegnute od vode, teško su se vukle za njom po podu.

Na zgradu ispred njih oslanjala se neka visoka prilika muškarca koji je prinosio pljosku ustima, dok mu je trorogi šešir sa zadignutim obodom bio pod miškom. Odnekud je dopirao zadihani smeh neke žene.

„Vi tamo!", viknuo je Džek. „Znate da ne smete da pijete tako na ulici, šta me briga koje je doba noći."

Nonšalantno i bez žurbe, muškarac se odgurnuo od zida i došetao ispod ulične lampe. Imao je možda tridesetak godina i blago razbarušenu tamnu kosu, ali bio je dobro obučen, samo što je imao razvezanu kravatu i raskopčanu kragnu.

„Lord Rekston. Izvinjavam se, vašem gospodstvu", rekao je Džek i lagano pognuo glavu kad su prišli. „Nisam video da ste to vi."

„Samo čekam prijatelja", rekao je Rekston dubokim glasom, nejasnim od pića.

Ona žena koja se nije videla opet se nasmeja uz reči: „Vidi ti tog uspravnog đoke. Napuni mi picu. Duboko je napuni."

„Diži dupe, Moli", začu se muški glas. „Dobra devojka", reče on uz gundanje od napora. „Ah, da."

Kerolajn i dvojica redara pogledaše prema obližnjoj uličici, prilično uskoj i dugačkoj, koja je povezivala Njukasl sa susednom ulicom. Negde na sredini, jedva vidljivi u maglovitom prolazu, nazirali su se muškarac i žena. Ofucana riđokosa je stajala nagnuta, raširenih nogu, jednom rukom se pridržavala za zid od cigala, dok je drugom držala skute svoje jarko zelene haljine, skupljene oko struka. Korset joj je bio razvezan na vrhu pa su joj ogromne grudi slobodno visile. Muškarac, bez šešira, ali lepo obučen kao Rekston, stajao je iza nje

hvatajući je za mesnatu zadnjicu i kako je on vrteo bokovima tako su se njene grudi ljuljale sa svakim zaletom.

Kerolajn skrenu pogled sa tog prizora, samo da bi zatekla lorda Rekstona kako je polako odmerava od glave do pete i posmatra njenu umršenu kosu i otrcanu, natopljenu haljinu sa blago zabavljenim izrazom na licu. „Izvukli ste malog rečnog pacova, jel' tako, momci?" Potegao je dug gutljaj iz svoje srebrne pljoske. „Šta je uradila? Naroljala se i pala sa doka?"

„Pokušala da se udavi", reče Džek.

Pogled njegovog gospodstva se susretnu sa Kerolajninim; onaj zlobni osmeh izblede.

„Jače", zahtevala je Moli. „Jebi me duboko. Stisni mi sise."

„Ona je šezdeset i četvrta cura koja je skočila s mosta ove godine", reče Džek, „ali prva koju smo izvukli živu."

„Šta nameravate s njom?", upita njegovo gospodstvo stražare.

„Provešće noć u kavezu", odgovori Džek, „a onda ćemo je ujutru izvesti pred sudiju. S obzirom daje pokušala da se ubije, on će dati da je zatvori u ludnicu."

„Šta?", Kerolajn se opet povrati drhtavica koja beše počela da jenjava. Pretpostavljala je da će zbog svog budalastog čina zaraditi neku kratkotrajnu robiju u popravnom domu - neprijatnost, nema sumnje, ali to je mogla da izdrži. Ludnica je bila sasvim druga stvar. Muškarac u uličici počeo da stenje u skladu sa svojim sve bržim zaletima.

„Jes', gospodine, tako, tako", hvalila ga je kurva. „Duboko i brzo. Daj da vidimo kako prskaš. Hajde. Hajde."

„Većinu lude sirotinje", nastavi Džek, „on šalje u ludnicu Betnal Grin ili u Vajt ako nema mesta u Betnalu."

„Ne", reče Kerolajn, koja je o obe te ludnice čula priče od kojih joj je bilo muka i koje su je užasavale. „Ne, molim vas. Pustite me", molila je, pokušavajući da se izmigolji iz njihovog stiska. „Ja... meni je žao što sam skočila sa onog mosta. Neću više nikad, kunem se."

„Ne nameravamo da ti pružimo priliku", reče Džek. „Hajde, Hju. Daj da odvedemo ovu u kavez pre nego što počne da grebe i ujeda. Još imam ožiljke od one kurve što smo je uhvatili prošle nedelje."

„Nisam htela to da učinim", rekla je očajnički dok su je vukli niz ulicu, a ona se silovito otimala iz njihovog sve čvršćeg stiska. „Ne mogu da me osude na ludnicu. To nije pravedno, ne, a da mi ne pruže priliku da dokažem da sam zdravog razuma. Mora da postoji neki pravni lek dostupan ljudima u ovoj situaciji. Zar nećete molim vas, samo..."

„Čekajte", naredi lord Rekston i zakorači prema njima, trpajući pljosku u kaput i stavljajući šešir na glavu. Kad je stao pred Kerolajn, podigao joj je bradu i sklonio joj kosu sa očiju. Zvučeći malo treznije nego malopre, rekao je: „Redak je rečni pacov koji govori kraljev engleski. Kako se zovete?"

Slabašnim glasom, ona reče: „Kerolajn Kiting, gospodine."

„Da li ste u nekakvom srodstvu sa Redžinaldom Kitingom, baronom od Vilberija?" „On mi je stric, brat moga oca." „A vaš otac je..."

„Obidaja Kiting, pastor Vilburške parohije. Ali..." „Da?"

„Odrekao me se." „Imate li muža?" „Ne, gospodine."

Proučavao joj je lice jedan dugi trenutak, a potom joj je pustio bradu i rekao: „Po trenutno važećem britanskom zakonu, gospođice Kiting, svako ko pokuša da se ubije automatski se proglašava *non compos men-tis** - ludim. Zaista možete biti zatvoreni u ludnicu zato što ste skočili sa tog mosta i sudija može tamo da vas pošalje bez ikakvih daljih pravnih procedura."

„Jeste li sasvim sigurni?"

„Verovali ili ne, ja sam advokat - po obrazovanju, ako već ne po sklonostima." Vadeći iz kaputa kesu od antilopa, on se obrati stražarima: „Gospodo, verujem daje gospođica Kiting naučila lekciju dovoljno dobro da ubuduće izbegava ponoćna kupanja."

„Ne možemo je pustiti tek tako", reče Džek.

„Na vašu sreću, ja sam voljan da vam je skinem s vrata." Izvukao je dva blistava zlatnika od po pola suverena iz kese i dao ih zapanjenim stražarima. „Za vaš trud."

Oni se na trenutak zgledaše, a onda, nakon što su postigli prećutni sporazum, gurnuše novčiće u džepove i pustiše Kerolajnine mišice.

„Gospođice Kiting", reče Rekston, „Ako ćete da pođete sa mnom, verujem da na obali postoji stajalište za kočije ispred Samerset Hausa."

„Gospodine", reče Kerolajn, „ja... ja ne mogu da pođem s vama. Ja vas čak i ne poznajem."

„Dejvid Čajld, vikont Rekston, vama na usluzi." Podigao je šešir i izveo naklon koji je imao blago posprdan prizvuk.

„Kuda nameravate da me vodite?", upita ona. Koliko je ona znala, možda je nameravao i da je proda nekom otomanskom šeiku, nakon što se prvo uverio da ona nema nikoga od porodice, barem ne ikoga kome bi nedostajala.

„Idemo u moj dom", reče on.

„Vaš dom⁷. Ja... ja ne mogu..."

„Ili to ili ludnica, gospođice Kiting. Izbor je u potpunosti vaš."

„Grosvenor skver", reče Rekston kočijašu i pruži ruku Kerolajn da joj pomogne da uđe u kočiju koju su našli ispred Samerset Hausa. „Vi drhtite kao zec, gospođice Kiting."

„Hladno mi je", reče ona i sede na sedište koje gleda napred, obavijajući ruke oko sebe. „Odeća mi je skroz mokra."

„Znači, to nema nikakve veze sa mnom?" Smestio se preko puta nje i stavio šešir na sedište pored sebe, a otrcana stara kočija se zakotrljala sa ivičnjaka.

„Kao da ste razočarani, gospodine."

* Lat. ne pri zdravoj pameti. (Prim. prev.)

„Samo skeptičan", reče on, a drskost njenog odgovora kao da ga je u isti mah i iznenađivala i zabavljala. Skinuo je kaput ispod kojeg je nosio prsluk boje slonove kosti preko košulje sa nabranim rukavima. „Nagnite se napred."

Pošto je ona oklevala, on ju povuče ka sebi i obavi joj kaput oko ramena. Bio je ogroman i težak i mirisao na čistu, vlažnu vunu i duvan. U daljini se prolomila grmljavina.

„Hvala vam", rekla je ona.

„Samo pokušavam da vas sprečim da zaradite prehladu, gospođice Kiting. Ne bih želeo da se razbolite pre nego što budemo imali priliku da se upoznamo." Ispružio je jednu dugu nogu na sedište pored nje, procenjujući je sa uvredljivom direktnošću.

Munja mu blesnu preko lica i duboko mu zaseni oči.

Stežući kaput oko sebe, Kerolajn se okrenu da gleda kroz prozor, poprskan prvim kapljicama koje su obećavale da će se pretvoriti u silovitu letnju oluju.

„Samo večeras", rekla je, a da ga nije ni pogledala. „Spasli ste me od Betnal Grina i nemam kuda da odem, ali nisam kurva iako sam očajna. Jedna noć, više ne."

Podario joj je nehajan osmeh. „Ako očekujete silovanje, gospođice Kiting, bojim se da ću morati da vas razočaram. S obzirom na to koliko sam brendija popio večeras, bojim se da bi se takav pokušaj pokazao prilično neinspirativnim. Umesto toga, predaću vas mojoj kućepaziteljki, gospođi Olrajt, koja će vam obezbediti toplu kupku, suvu odeću i spavaću sobu koja se zaključava iznutra. Ujutru ćete biti slobodni, ukoliko to izaberete, da odete svojim putem i nikad me više ne vidite."

„Ukoliko to izaberem? A zašto ne bih?"

Sa uzdahom je ustuknula kad se Rekston nagnuo i zavukao ruku pod kaput obmotan oko nje. Izvukao je svoju srebrnu pljosku iz džepa u satenskoj postavi i odvrnuo čep. Zavalivši se, nagnuo ju je prema ustima i potegao dug gutljaj.

Rekao je: „Jeste li u drugom stanju, gospođice Kiting? Jeste li zato pokušali da se ubijete?"

„Ne, gospodine."

„Zašto ste onda?"

„Zaista ne vidim da vas se to ti..."

„Pošto vas ne teram da se jebete sa mnom, gospođice Kiting, pomislio bih da je najmanje što možete učiniti da mi udovoljite sa malo razgovora."

Kerolajn je bila zapanjena. Iako se navikla na grub jezik živeći u Sejnt Džajlsu, nikada nije ni pomislila da će ga čuti sa usana jednog aristokrate. Prekasno je shvatila koliko zadovoljstvo mora da je pričinio njen zaprepašćeni izraz lica lordu Rekstonu, koji je nesumnjivo i upotrebio tu reč u nadi da će izazvati takvu reakciju.

„Da li zato što vas se otac odrekao?" upitao je on.

Skrenula je pogled, škripeći zubima. „Ne."

„Onda to nesumnjivo ima neke veze sa prestupom koji je naveo vašeg prečasnog oca da vas odbaci. Upropašteni ste, pretpostavljam."

„Da."

„Zavedeni i napušteni?"

„Ne, nije bilo... Bili smo zaljubljeni. Verili smo se, ali u tajnosti."

„Vaš otac nije odobravao?" „Obri je bio katolik." „Bio?"

„Bio je kapetan u kraljevskoj konjičkoj gardi. Poslali su ih u Vaterlo i on je tamo poginuo."

Rekstonovo šepurenje kao da malo splasnu. Skrenuo je pogled i potegao još jedan gutljaj brendija. „Pre dve godine, na današnji dan. Moram primetiti da ste izabrali prilično jeziv način da obeležite tu godišnjicu."

Zanemarila je ovo.

„Tatica nije hteo da vas primi nazad u porodično okrilje?", upita on.

„Prilično jasno mi je dao do znanja da sam mrtva za njega kad me Obri poveo u London. A i strica i strinu je okrenuo protiv mene."

„Vaša majka se složila s tim?"

„Umrla je od posleporođajne groznice nakon što sam seja rodila."

„Nemate druge rodbine?"

„Imam dva starija brata, ali obojica su pristupila Istočnoindijskoj kompaniji čim su stasali. Oni su na drugom kraju sveta. Godinama ih nisam videla i sumnjam da će se ikada vratiti u Englesku. Ne da žive tu. To bi značilo da moraju imati posla s mojim ocem."

„Znači da od tada živite sami u Londonu? Kako ste se izdržavali?"

„Povremeno nađem neki privremeni posao - vez i takve stvari. Ali to nije redovno. Nikada nisam imala smisla za rad s iglom tako da me zovu samo kao po-slednju nadu, a čak i kad nađem posao, slabo se plaća. Oduvek me je zanimalo obrazovanje mladih devojaka pa sam u početku pokušavala da nađem posao kao guvernanta ili učiteljica, ali niko me nije hteo. Ljudi su mi bukvalno zatvarali vrata pred nosom. Bilo je to ponižavajuće - i potpuno poražavajuće. Kasnije sam saznala da je moj otac rekao svima koje poznaje u Londonu da sam se predala životu u grehu. Ti ljudi su to onda ispričali drugim ljudima. Verovatno su mislili da ja... prodajem svoju naklonost."

„Nikada niste to razmatrali?"

„Da li bi to trebalo da bude šala, lorde Rekstone?"

„Mislim, ne da obilazite ulice, nego da uzmete stan u nekoj od boljih kuća? Ili možda da sebi obezbedite prijateljstvo nekog gospodina?"

„Nikad. Radije bih umrla."

„Da, pa, izgleda da ste već isprobali i tu mogućnost, sa skromnim uspehom", otezao je Rekston.

„To je bila poslednja mogućnost koja mi je bila na raspolaganju", rekla je. „To bi mi resilo sve probleme za sva vremena, ali nisam uspela ni u tome. Tako da sam u priličnoj nedoumici pošto sam iscrpela sva sredstva da popravim ovu zbrku u kojoj sam se našla."

„Dobro." Vikont se polako nasmeši. „Ne baš."

Sutradan ujutru, Kerolajn je stajala ispred kuće gospođe Milidž sa sobama za iznajmljivanje u krcatom sirotinjskom naselju Sejnt Džajls, pokušavajući da smogne snage da uđe unutra i zatraži svoj stari krevet nazad. Ulazak u tu rasklimatanu zgradu bi podrazumevao prekoračivanje ili odgurivanje Rini Faults, koja je ležala u hrpi dronjaka na prednjem stepeniku, sa praznom bocom džina pored sebe. Njena suknja, obojena blatom od sinoćnje oluje, bila joj je zadignuta oko butina, a noge širom raširene. Kerolajn se pitala koliko lije muškaraca tokom noći dalo oduška svojoj pohoti na njoj, a da ona nije ni znala.

„Seksualna robinja?“, uzviknula je Kerolajn u znak odgovora na gnusni predlog lorda Rekstona. „Jeste li vi ludi? Mislite li da sam ja luda?“

„Istinu govoreći“, odgovorio je on, „vi mi delujete osvežavajuće razumno i logično - i sa stepenom odvažnosti kakav se inače ne bi očekivao od upropašćene pastorove kćeri koja je upravo izvučena iz Temze. Vi ste, naravno, isuviše sputani normama da biste moj predlog pozdravili ikako drugačije do pravedničkim gnevom, a opet previše pronicljivi i živahni da ga ne biste razmotrili u onom malom ćosku svoga uma koji shvata da bi ovo lako mogla da bude vaša poslednja prilika za pristojan život.“

„Pristojan? Iznenadena sam što uopšte znate tu reč.“

„To bi bilo samo na nedelju dana, naposljetku - sedam dana koji bi mogli da vam premene život - koji će vam nesumnjivo promeniti život, zauvek.“

„To je - to je bolesno“, promucala je ona. „Potpuno ponižavajuće.“

„Više nego alternativa?“, upitao je on.

Barem je ta alternativa - polovina kreveta punog buva - sada mogla da se priušti. Tog jutra, kad se probudila u gostinskoj sobi veličanstvene kuće lorda Rekstona na Grosvenor skveru, pronašla je bledoljubičastu svilenu haljinu koja je ostavljena za nju, zajedno sa podsuknjama, šeširom, rukavicama, cipelama i otmenom mrežastom torbicom u kojoj su bile dve gvineje i podsetnica ser Čarlsa Apkota iz kancelarije Burnam, Čajld i Apkot sa adresom u Ulici Ridžent. Na poledini kartice bilo je nažvrljano: *Posetite ser Čarlsa povodom onoga o čemu smo razgovarali sinoć. Rekston*. Prilično pretenciozna poruka s obzirom na to da je smesta odbila njegov predlog i to vrlo nedvosmisleno.

Kerolajn je zamolila gospođu Olrajt da joj vrati njenu staru haljinu, samo da bi joj bilo rečeno kako je spaljena po nalogu lorda Rekstona koji je još uvek bio u krevetu. Srdačna stara kućepaziteljka je isto tako odbila i da primi novac nazad, rekavši da bi videla svoga boga kod poslodavca kad bi dozvolila Kerolajn da ode praznih šaka.

Bio je to prijatan šok - probuditi se u tom velikom perjanom krevetu sa čaršavima koji su mirisali na lavandu i svilenim prekrivačima. Dugo vremena Kerolajn nije imala ceo krevet samo za sebe, a nikad u životu nije spavala u tako luksuznom okruženju. Doručkovala je kao kraljica, šunku, pogačice i jaja *en coquette**. Prvi put u dve godine je pojela i fil.

„Keri? Jesi ti?“

* Franc. koketa. Kerolajn ovde jede jaja *en cocotte* (jaje na oko isprženo u dubokoj posudi) ali greši u izgovoru. (Prim. prev.)

Okrenula se i ugledala Brema Hageta kako srlja prema njoj s metlom na ramenu, u čizmama prekrivenim blatom i konjskim izmetom.

„Vidi ti nje, al' se doterala. Čujem da si rekla gospoји Milidž da se nećeš vraćati. A ipak, eto te. Jel' te to tvoj novi ljubavnik izbacio nakon samo jedne noći?”

„Nemam ja ljubavnika. Znaš to.”

„Postoje samo dva načina da siromašna cura poput tebe dođe do otmene odeće poput ove”, rekao je on prelazeći šakom preko čipkaste ešarpe pričvršćene oko njenih ramena. „Na leđima ili na kolenima.” Zgrabio je njenu dojku krupnom šakom na kojoj se skorila prljavština i stisnuo je.

Ona gaje odgurnula. „Skidaj te svoje prljave šake s mene.”

„Sad si previše dobra za me, jel'?” Jednom rukom ju je pribio uza zid kuće za smeštaj, zaglavio joj dršku od metle preko grla da je drži na mestu i grubo je uhvatio za međunožje. „Sinoć nisi bila previše dobra”, cerio se on dok se Kerolajn gušila i koprčala.

Dvojica mladih siledžija koji su se skitali niz ulicu pogledaše u njenom pravcu, zlobno se osmehnuše i nastaviše dalje.

„Trebalo je da zadržim svojih pola penija”, rekao je on dok je trljao erekciju o nju. „Trebalo je da te oborim na sve četiri i da te jebem kao malu kučku kakva jesi.”

Ona poče da ga udara pesnicama po glavi, po licu. Brem je ignorisao udarce sve dok mu jedan nije zakačio nosnu kost. „Jebena mala drolja!” Jako joj je pritisnuo metlu uz grlo. „Devojčuro jedna. Kurvo. Ovako ti to voliš, je li tako?” Podižući joj suknje, rekao je: „Kladim se da curiš od želje. Daj da zavučemo par prstića unutra da vidimo.”

Prsti, pomislila je Kerolajn dok je njegova velika, krastava šaka puzala uz unutrašnju stranu njene butine. „*Dva prsta, po jedan u svako oko*”, učio ju je Obri.

„*Što jače možeš. Nema tu mesta zafinoču, ako neki lupež ima planove s tobom.*”

Skupivši svu snagu, podigla je ruku, uperila dva prsta i zabila ih pravo Bremu Hagetu u oči.

On je zaurloao i zateturio se unazad, ispustivši dršku od metle da bi pritisnuo šake na oči. „Jebote! Sranje!”

Podigla je svoje skute i pobegla prema severu, na Čering kros roud, dok se on klatio i besneo.

„Jebena kučka! Oslepela si me, jebena drndaljko. Ubiću te ako te ikad više vidim.”

Onda se nadajmo da sam te zaista oslepela, pomislila je Kerolajn i mahnula prema kočiji koja je kloperala prema njoj. Naslonila se na uličnu lampu da dođe do daha dok je kočijaš silazio da otvori vrata za putnike.

„Kuda, gospođice?” upitao je kad je ispružio ruku.

„Ulica Ridžent”, rekla je bez daha.

4.

Dva minuta do Zagledanja. Stanite u red, devojke." Pokazujući svojim kočijaškim štapom, gospodin Luelin reče: „Prvo Vajolet*, pa Anželik**, pa Lorel***, pa... oh, jao." Izvukao je *Priručnik* iz džepa kaputa i prelistavao stranice da potvrdi pravi red robinja. „Posle Lorel dolazi Narcisa, pa onda Jasmin, Džonkvil, Eli, Ester, Ajris, Kolombajn, Popi, Holli, Tjulip, Rouz, Lili i Sefron****. Oblizite usne i protrljajte bradavice!"

Kerolajn oseti kako joj ponestaje daha dok je zauzimala propisano mesto. *Staja to radim? Šta, za ime boga, ja ovo radim?*

„Svaka robinja ima da uzme alku na kraju povoca i zakači je za ogrlicu robinje ispred sebe, pazeći da joj zglobovi ostanu iznad povoca", nastavio je mali patuljak. „Iskoristite tu kukicu koja visi na potiljku. Osim tebe Vajolet, naravno. Ja ću uhvatiti tvoj povodac da povedem povorku u predvorje. Kad se Zagledanje završi, izaći ćemo kroz drugi kraj hodnika i sačekati u dvorištu da svaka od vas izađe na podijum za aukciju."

„O, bože", promrmrljala je Kerolajn dok se borila da rukama u lisicama zakači svoj povodac za Tjulipinu ogrlicu na potiljku. „Ovo je sumanuto. Ne mogu ja ovo."

Jedna ruka, hladna i umirujuća, otpozadi pomilova Kerolajninu rame. „Ne plaši se", prošaputala je Lili onim svojim grlenim glasom sa blagim akcentom. „Nije tako strašno. Videćeš. Ko zna? Možda čak budeš i uživala."

Uživala? Okrenuvši se da pogleda Lili preko ramena, Kerolajn upita: „Da li ti uživaš?"

„Naravno. Zašto bih to inače radila?"

„Za novac."

„Meni novac nije potreban. Meni je potrebna... stimulacija."

Ovo je bilo iznenađenje za Kerolajn, kojoj Lili nije delovala kao taj tip.

„Ne moraš da ostaneš ako ne želiš", reče Lili. „Možeš odmah da odeš odavde i ideš kući. Gde ti je kuća? U Londonu?"

„Da. Ne. Ja... nemam kuću, nemam porodicu. Eto zašto sam ovde. U očajnoj sam nevolji. Nemaš pojma koliko očajnoj." Bespomoćno je zavrtela glavom. „Ne mogu da odem. Moram da ostanem i uradim ovo, ali to je... Ne mogu ni da zamislim kako ću to pregurati. Ja nisam od onih žena koje mogu prosto... da rade te stvari. Ja sam pastorova kći, zaboga."

* Eng. Violet - ljubičica. (Prim. prev.)

** Franc. Angélique - anđelika. (Prim. prev.)

*** Eng. Laurel - lovor. (Prim. prev.)

**** Eng. Narcissa, Jessamine, Jonquil, Aster, Iris, Columbine, Poppy, Holly, Tulip, Rose, Saffron - narcis(a), jasmin, zelenkada, lepa kata, iris, kolumbina, bulka, zelenika, lala, ruža, Sefron. (Prim. prev.)

završi, izaći ćemo kroz drugi kraj hodnika i sačekati u dvorištu da svaka od vas izađe na podijum za aukciju."

„Sklopite ruke na potiljku", nastavio je gospodin Luelin. „Robinja iza vas će vam pozadi prikačiti lisice za ogrlicu. Anželik, ti ćeš odraditi Vajolet. Onda ćeš ti, Lorel, da odradiš Anželik i tako dalje. Sefron, ja ću tebe pošto si poslednja u redu."

„Onda budi neko drugi", šapnula je Lili. „Nemoj da budeš Kerolajn. Budi Rouz. Rouz se ne bi plašila. Ona bi ovo posmatrala kao jednu veliku avanturu. A onda, za nedelju dana, biće gotovo, a ti ćeš imati novac."

„Ester! Ajris!" Luelin lupnu i jednu i drugu devojkicu svojim bičem. „Prekinite s tim glupim čavrljanjem. Krotkost i skromnost, jeste li zapamtile? Vi ste robinje, za boga miloga."

Sa drugog kraja zastora dopirao je glas gospodina Hamiltona Arčera, Engleza, *administratora* Teofila Morela, senovitog gospodara senki koji je bio gazda Grot Kašea. Kerolajn se dopadao gospodin Arčer koji je toplo i sa poštovanjem pozdravio robinje po dolasku u zamak. Gospodin Arčer je gospodi poželeo dobrodošlicu kratkim govorom pre nego što je predstavio gospodina Olivera Ridela iz aukcijske kuće Ridel koji je svojim jasnim zvonkim glasom stisnute vilice objavio da će uskoro ući robinje.

„Bradu gore, pogled pravo", naredio je Luelin i dohvatio Vajolet za povodac. „Ispravite držanje, izbacite sise. Hodajte graciozno i održavajte razdaljinu od dužine povoca u odnosu na robinju ispred vas."

„Dakle, bez daljeg uvoda", najavi gospodin Ridel, „predstavljam vam... Zagledanje robinja."

Luelin smaknu zastor svojim bičem i išeta napolje vodeći Vajolet na povocu kao da vodi ponija za ular. Ona ispravi leđa i pođe za njim. Anželik prošaputa nešto nalik na molitvu, a onda i ona ude u veliko predvorje, a za njom Lorel, Narcisa, Jasmin...

Sa svog mesta pri kraju reda, Kerolajn je mogla da vidi vrlo mali deo predvorja, ali mogla je da čuje kako publika aplaudira robinjama kad su se prvi put pojavile. Mora da je to bio pravi spektakl - parada divnih mladih žena plemenitog porekla u providnim haljinama, sa ropskim ogrlicama, vezanih povocima poput životinja. Pošto su im ruke bile vezane za ogrlicu na potiljku, grudi su im bile podignute i isturene. Kroz njihove tanane haljine mogle su im se videti bradavice i tamne sene među butinama.

„Budi Rouz", prošaputala je Lili kad je Kerolajn krenula za Tjulip u to predvorje sa visokom tavanicom, nalik na pećinu, dok joj je srce lupalo. Na dugačkom zidu s desne strane nalazio se niz visokih prozora od kristala koji su bili otvoreni da ulazi topao noćni vazduh. Na zidu s leve strane nalazila su se dvojna vrata koja su vodila u središnje dvorište zamka, ukrašeni glavni ulaz i vrata za poslugu blizu podijuma presvučenog plišem na udaljenom kraju predvorja koji će kasnije u toku večeri poslužiti kao platforma za aukciju.

Elegantno obučeni muškarci su bili na nogama, svi osim lorda Rekstona na plišanom kanabetu. On je posmatrao kako robinje, jedna po jedna, zauzimaju

svoja mesta uza zid sa prozorima, vođene kratkim, laganim lupkanjem kočijaškog biča gospodina Luelina koji je nadgledao postrojavanje.

Kerolajn je gledala pravo preda se, kao što se i zahtevalo, ali njeno vidno polje obuhvatalo je veći deo prostorije. Mogla je da vidi vikonta kako blago nabranog čela po drugi put promatra robinje. Njegov pogled je prešao preko Kerolajn pa se opet vratio. Na trenutak ju je proučavao, bez sumnje razmišljajući o promeni u njenom izgledu. Pogled mu pade na njene grudi i on ga potom skrenu i prinese čašu usnama.

Dok se aplauz utišavao, potencijalni kupci počеше međusobno da se dogovaraju, pokazujući čas na jednu čas na drugu robinju dok su gledali u svoje priručnike. Većina ih je izgledala kao da su Britanci, ili sa severa Evrope, ali bilo je i crnomanjastih mediteranskih tipova, a jedan je izgleda bio mulat. Bio je tu čak i jedan Kinez, prilično visok za svoju rasu i egzotično zanosan u odelu evropskog stila.

„Gospodo, ako možete da mi posvetite malo pažnje na nekoliko trenutaka...” Gospodin Ridel, koji je stajao za pultom na podijumu, nekoliko puta kucnu svojim čekićem. „Pokušaću da budem što kraći, ipak, na meni je da se, pre nego što Zagledanje počne, pobrinem da svi vi shvatite izvesne osnovne zahteve koje podrazumeva vlasništvo nad robinjom. Ukoliko vam bilo koji aspekt ovog režima predstavlja problem, sada je trenutak da se izuzmete iz dalje procedure.”

„Prvo, molim vas da imate na umu da, ukoliko kupite robinju večeras, od nje će se zahtevati da nosi ogrlicu i lisice i noću i danju cele nedelje. Ukoliko iz zdravstvenih ili bezbednosnih razloga bude neophodno da se ona oslobodi, obratite se gospodinu Luelinu ili doktoru Koutsu, koji je smestio dispanzer u prijemnoj odaji kapele. Oba gospodina imaju ključ koji će otključati lisice vaše robinje.”

„Vašoj robinji će biti obezbeđena odgovarajuća garderoba koja će biti dostavljena u vašu spavaću sobu po završetku večerašnje aukcije, zajedno sa sandukom u kome se nalazi raznorazna oprema i povezi koji mogu biti od koristi. Njeno odevanje je, međutim, u potpunosti prepušteno vama. Može da nosi odeću koju ste joj vi obezbedili, ili da uopšte ne nosi odeću, kako god vi želite. Mora da spava u odaji koja vam je dodeljena osim ako odlučite da je vežete napolju ili da je držite u štali.”

U štali? Kerolajn je bacila pogled na ostale robinje da vidi njihove reakcije na ovo, samo da bi zaradila malu kaznenu packu biča po obrazu od gospodina Luelina. „Pogled napred, Rouz.”

„Možete ostaviti vašu robinju samu u sobi jedino ako je bezbedno zaključana iznutra”, nastavio je gospodin Ridel. „Kada vas prati izvan nje, mora biti u lancima u svako doba. Uopšteno, to znači da možete ili da je vodite na povocu ili da je privežete za neki siguran predmet. Obraćaćete joj se imenom koje joj je dodeljeno, čak i ako ste upoznati s njenim pravim imenom i ne smete joj dozvoliti da vas zove ikako drugačije nego gospodaru'. Dozvolite mi da vas podsetim da gospodin koji iz navike ne uspe da ispuni ove zahteve rizikuje da se njegova robinja udalji od njega i ponovo ponudi na aukciji drugoj gospodi.”

„Pošto broj gospode koja je prisutna prevazilazi broj dama koje se nude na aukciji, neki od vas, nažalost, neće uspeti da kupe robinju, ali ipak ste dobrodošli da budete naši gosti u Grot Kašeu do kraja Nedelje ropstva. Imajte na umu da kao neupareni gospodin ne smete da dodirnete robinju osim ukoliko zatražite njene usluge od njenog gospodara. Ukoliko on dozvoli tu privilegiju, on će odrediti i način na koji je možete iskoristiti. Ni u kom slučaju ne smete da se okoristite o te usluge, a da niste obezbedili dozvolu. Isto važi i za gospodare koji žele da se okoriste robinjom drugog gospodara. Jedini izuzetak od ovog pravila je ako dotična robinja nosi ovo.“

Podigao je težak zlatni lanac na kojem je visio katanac u obliku srca od crnog emajla sa pozlatom. „Ovo je Gospodarev privezak, opštepoznat kao Crno srce, koji će dobiti svaki gospodar, zajedno sa ključem, kada preuzme svoju robinju. Nosićete ga oko vrata kao simbol vašeg statusa vlasnika robinje. Samo srce se može skinuti i zakačiti na ogrlicu vaše robinje ukoliko odlučite dajte privremeno ponudite u zajedničko vlasništvo. U tom slučaju, privezaćete je na lokaciju koja je svima dostupna i ko god se o nju okoristi, mora da je ostavi tamo gde ju je i našao tako da i drugi/

Luiza Barton

mogu da uživaju u njoj. Vaša robinja takođe mora da nosi Crno srce da bi učestvovala u igrama ili drugim zabavama tokom kojih može biti podložna intimnoj pažnji druge gospode.“

Blagi bože, mislila je Kerolajn. U šta sam se to upetljala?

„Sad kad ste razumeli sva ova objašnjenja, možete slobodno da zagledate robinje po želji“, rekao je Ridel i dodao, dok su muškarci prilazili postrojenim damama: „Možete da ih razgledate kako god želite, osim da im podižete haljine za Zagledanje ili da ih dodirujete na bolan ili probadajući način. Tek nakon što bude kupljena, robinju može skinuti i u njoj uživati njen gospodar ili gospodin kojem je njen gospodar podario tu privilegiju.“

Kerolajn je osećala kao da bi joj srce moglo iskočiti iz grudi kad je jedan rošav, zgodan momak sa povezom preko jednog oka - lord Katbridž, heroj bitke za Viktoriju, bez sumnje - prišao i naklonio se u znak pozdrava. To beše ljubaznost koju Kerolajn nije očekivala u tim okolnostima. Uhvatio ju je za bradu, nežno joj okrenuo glavu tamo-amo dok se ona trudila da zadrži pogled pravo ispred sebe.

„Imate lice boginje“, rekao je.

„Hvala vam, gospodine.“

„Gospodu ćete oslovljavati sa 'gospodine' kad vam se dozvoli da govorite s njima, a nikada pravim imenom ili titulom“, naložio im je gospodin Luelin. „Osim, naravno, onog gospodina koji vas kupi. Njega ćete oslovljavati sa 'gospodaru.“

Pokazujući na *Priručnik* u svojoj ruci, Katbridž reče: „Da li je istina, kao što se tvrdi u ovoj knjizi, da vi uživate u činu ljubavi?“

„Ovaj... da, gospodine.“

Kao da hoće da isproba ovu tvrdnju, prstom je prešao gore-dole po njenom polu koji se ocrtavao ispod haljine, od čega njoj zastade dah.

„Ne želim da delim krevet sa damom koja samo podnosi taj čin ili koja glumi zadovoljstvo dok misli samo na novac." Milovao ju je nežno, vešto, budeći u Kerolajn refleksno stenjanje od uzbuđenja. „Tako može da se vodi ljubav i sa komadom nameštaja. A ima mnogo takvih žena na ovom svetu, previše. Menije dosta takvih. Kad sam u nekoj ženi, želim da osetim da se grči i drhti dok njeno zadovoljstvo raste. Želim da osetim kako joj se polni organ steže oko moga dok svršava."

Vrelina obli Kerolajnine obraze kad je osetila da se ovlažila, znajući da bi on to mogao da oseti kroz tanki sifon.

„Divno", rekao je uz osmeh. Otvorio je svoj *Priručnik* na strani na kojoj je krasnopisom na vrhu bilo odštampano ROUZ i zapisao belešku koju je uspela naopачke da pročita: *zanosna i reaguje*.

Nakon što je otišao, jedan dostojanstven sedokosi muškarac koji je u blizini čekao svoj red prišao je i počeo da pipka Kerolajn uzduž i popreko, detaljno i distancirano, kao da je rasplodna kobila koju je razmišljao da kupi. Bukvalno joj je otvorio usta da pregleda zube i desni.

Stavio joj je ruke na grudi i stisnuo ih kao da ispituje koliko su otporne. „Nikad niste rađali?"

„Ne, gospodine."

„I bili ste uzeti samo jednom?"

„D-da, gospodine."

Na njenoj stranici, on je zapisao: *skoro pa devica, trebalo bi daje uska*.

Dok je odlazio, ona je zatvorila oči i duboko udahnula, drhteći. S desna joj je dopirao jedva čujan šapat: „Budi Rouz."

Kerolajn krišom baci pogled udesno i ugleda Lili kako joj namiguje dok je iza nje stajao neki momak s naočarima, nalik na naučnika, i zamišljenog lica gnječio joj zadnjicu.

Muškarci su dolazili i odlazili. Zurili su u Kerolajn, mazili je i ispitivali o najodvratnijim stvarima. Jedinu utehu je nalazila u činjenici da nije sama. Svaka robinja u redu trpela je isti takav ponižavajući tretman, nekima je očigledno bilo nelagodno, a druge su, poput Lili, bile naizgled ravnodušne.

Čak i Kerolajn, uprkos poniženju i strahovanju, nije mogla, a da ne oseti kako joj se krv uzburkala dok su je nepoznate šake hvatale i opipavale i istraživale po njenom telu. Učinilo joj se neobično utešno što je u lisicama i svezana i samim tim potpuno bespomoćna da se odupre tom raskalašnom procenjivanju. Kao da je zbog tih lisica i ogrlice razrešena od odgovornosti za ono što joj se radi, slobodna da uživa u osećajima koje su te nepoznate šake budile u njoj. Isprva se zgražavala nad samom sobom zato što uživa u nečemu tako nepristojnom, ali kad je porazmislila o tome, uvidela je da će nastupajuća nedelja biti mnogo prijatnija ako bude mogla da odagna svoje ograde i igra ulogu koju je sebi dobrovoljno dodelila.

Budi Rouz...

Rouz ne bi strahovala niti sumnjala u sebe. Ona bi prigrllila to iskustvo uz smisao za avanturu, kao što je Lili.

Pregledalo ju je još muškaraca. Podizali su joj grudi, cupkali je za bradavice, zavlčili joj šake među guzove i među usmine... a onda su odlazili dalje i isto to radili drugim robinjama. Jedan od malobrojnih koji je nije maltretirao bio je zanosni, plavokosi momak u izvanredno skrojenom kaputu i dugačkim pantalonama, što beše neobičan izbor za večernje odelo. Prepoznala ga je po ilustraciji iz nekog magazina kao prognanog Bo Bramela. Prilično površno ju je pogledao, udelio joj kompliment za oči i nastavio dalje.

Kerolajn se iznenadila što povremeno vidi da između neke robinje i nekog gospodina kao da postoji nešto više od prolaznog poznanstva. Tjulip, s njene leve strane, u jednom trenutku pride onaj Kinez i obrati joj se na svom maternjem jeziku, nežno i tonom punim naklonosti. Ona mu odgovori na istom jeziku, sa zavodljivim osmehom na usnama, umesto uobičajenog izraza tihog opreza. Nežno ju je pomilovao po obrazu, a potom seo i zapalio cigaru.

Nedugo zatim, dok je „gospodin Buts*” klečao pred Kerolajn, milovao joj stopala u papučama i mrmljao: „Divno, divno”, jedan zgodan mladić prišao je Lili i pozdravio je kao da se poznaju. Imao je dečaćki osmeh i guste mastiljave lokne povezane na potiljku. Poput gospodina Bramela, i on je nosio pomodne pantalone umesto kratkih. Čak i pre nego što ga je Lili pozvala po imenu, Kerolajn je znala da to mora da je Inigo, o kome su pričale robinje veteranke.

Klimajući glavom ka drugom kraju prostorije, Lili mu je rekla: „Imamo društvo.”

Kerolajn je pratila Inigov pogled do najbližeg prozora. Tamo je bila mačka koju ona nikada ne bi sama primetila pošto joj je krzno bilo skoro iste tamnosive boje kao i kameni prozorski prag na kome je sedela. Inigo joj je namignuo i ona je namignula njemu - ili je bar tako izgledalo.

„Da li ti je neko nekad lizao picu?”

Gospodin Buts je otišao, a zamenio ga je jedan krupan, ćoškast muškarac koji je više ličio na boksera nego na gospodina, uprkos lepoj odeći. U jednoj ruci je držao *Priručnik*, otvoren na njenoj stranici. Druga je bila sklupčana oko drške od slonovače njegovog štapa za šetnju koji je stajao pored njega.

Bio je to markiz od Danhersta.

Flogster.

Rekao je: „Postavio sam ti pitanje, Rouz.”

„Ne... nije, gospodine”, uspela je da promuca, usta su joj se u trenu toliko osušila da je jedva uspela da procedi te reči.

„Igraš li se vaćarenja sa dečacima? Drkaš im dok oni tebi drkaju?”

„N-ne, gospodine.”

„A ako je za verovati ovome što ovde piše”, rekao je, pokazujući na knjižicu u svojoj ruci, „i usta i dupe su ti u neokaljanom stanju.”

„D-da, gospodine.”

* Eng. Boots - čizme. (Prim. prev.)

„Ali mala jeguljica nije, doduše." Spuštajući pogled na svoj *Priručnik*, pročitao je: „Deflorisana pre dve godine, ali od tada niko nije uživao u njoj." Podigao je pogled. „Ni jedan jedini ubod u dve godine?"

„Ne, gospodine."

Vraćajući se knjižici, čitao je: „Šarmantno nevinašce, neupućeno u ljubavno umeće, Rouz je odrasla na selu kao najmlađe dete crkvenog službenika."

„Da, gospodine."

„Nisam te ništa pitao, Rouz." Danherst ju prostreli očima nalik na malu tvrdu crnu dugmad. „Zar vas nisu obučili da držite ta lepa mala ustašca zatvorena dok ne dobijete odobrenje da govorite?"

Kerolajn glas zape u grlu. Ona proguta knedlu i reče: „Da, gospodine."

Zabeležio je u svoj priručnik: *otporna na obuku*.

„Uprkos opštenarodnom mišljenju", rekao je, „moje iskustvo je pokazalo da su svešteničke kćeri većinom ograničene čednosti i lošeg karaktera. Kao mlad čovek, bio sam plen jedne vikarove kćeri koja je bila neverna i raskalašna kao bilo koja kurva iz Kovent gardena. Bila je to bolna, ali poučna lekcija." Gurajući knjižicu u kaput, upitao je: „Da li se samozadovoljavate?"

„Žao mi je, gospodine, ne znam na šta mislite."

„Da li gurate prst unutra, da li se zadovoljavate veštačkim penisima..." Dohvativši joj bradavice preko haljine, uvrtao ih je i štipao snažnim, grubim prstima. „Igrate li se s ovima da probudite pohotu?"

„Ja... ja... ne."

Zurio je u nju.

„Ne, gospodine." U stvari, nakon stoje Obri otišao sa svojim pukom, Kerolajn se nekoliko puta dodirivala tamo gde ju je on dodirivao kada su vodili ljubav, pokušavajući da ponovo proživi dragocenu intimnost jedine noći koju su proveli zajedno - ali posle toga uvek ju je proždirao stid.

„Čudno." Čitajući iz *Priručnika*, Danherst reče: „Rouz veoma uživa u Venerinom sportu i s lakoćom doživljava vrhunac' Međutim jebani ste samo taj jedan put, a ja još nisam upoznao curu koja je uživala u cepanju devičnjaka na paramparčad. I tvrdite da nikad niste opštili niti su vas lizali, pa kako onda možete da znate da ste uopšte sposobni da svršite osim ako sami sebe ne dovodite do svršavanja?"

Kerolajn je zurila u njega, prebirući po mozgu u potrazi za odgovorom.

Ledenim glasom, on reče: „Vi lažete, Rouz. Neko bi trebalo da vas propusti kroz šake." Uvrnuo joj je levu bradavicu tako jako da ju je naterao da vrisne od bola.

„Dosta je bilo, Danherst." Vikont Rekston koga Kerolajn nije ni primetila u blizini, gurnuo je Flogstera u stranu i stao ispred Kerolajn.

„Samo malo da probam unapred, stari moj" rekao je markiz. „Jasno mi je da ne mogu da uživam u celom obroku dok ga ne kupim i ne platim."

Mora da se Kerolajn na licu ocrtao užas, pošto je Lili uhvatila Danherstov pogled i uz lukavi osmeh rekla: „Trebalo bi da kupite *mene*, lorde Danherst. Meni

bi dobro došla čvrsta ruka i bič. Kunem se, baš mi je đavolski teško da budem dobra."

Danherst ju je odmerio, pomišljajući se sa sjajem u oku. Kerolajn je pomislila da će je prekoriti što je progovorila iako nije bio red na nju i oslovila ga po imenu. „Lili, je li tako? Imaću to na umu."

„Idi dalje", rekao je Rekston Danherstu. „Završio si sa zagledanjem ove."

Rekston je otišao za Danherstom, a da nije ni prozborio sa Kerolajn niti je pogledao u oči.

Kerolajn šapnu Lili: „Nisi morala to da uradiš. Šta ako te on na kraju kupi?"

Lepa Persijanka se zagonetno nasmeši. „Imam ja svoje načine da nateram bezobrazne dečake da se lepo ponašaju."

* * *

„Uštini se za obraze, Rouz", prošaputao je gospodin Luelin u mesečinom osvetljenom dvorištu u kome su Kerolajn, Lili i Sefron ispred vrata za poslugu čekale svoj red na podijumu. „Skoro su gotovi sa Tjulip. Ti si sledeća."

Kerolajn podiže drhtave ruke - i dalje u lisicama, ali otkačene sa ogrlice - da obriše čelo orošeno znojem uprkos hladnom noćnom vazduhu.

Zvonki glas gospodina Ridela jasno se čuo kroz odškrinuta vrata. „Čujem sedamnaest hiljada i petsto gvineja od ser Edmunda Berda. Hoćemo li stići do osamnaest hiljada? Imam li osamnaest hiljada za ovu egzotičnu lepoticu sa tajanstvenog istoka? Talentovana je u koječemu što je prilično nepoznato njenim sestrama sa zapada i pokornog je karaktera. Osamnaest?" Nakon kratke pauze, on reče: „Osamnaest hiljada je ponudio gospodin Inigo. Da li ćemo dobiti osamnaest hiljada i petsto? Imam osamnaest hiljada i petsto od lorda Mederlija. Čujem li ja to devetnaest hiljada? Gospodin Inigo nudi devetnaest hiljada gvineja. Ko će ponuditi devetnaest hiljada petsto?"

Onda je nastala još jedna, duža stanka. „Malo je to da se plati za ovu orijentalnu čarobnicu." U stvari, bilo je to više nego što je plaćeno za ijednu drugu robinju te večeri osim Eli koja je prodana lordu Katbridžu za dvadeset sedam hiljada petsto gvineja, što je postao novi rekord Nedelje ropstva. „Devetnaest hiljada. Da li ja to čujem devetnaest hiljada petsto?"

Prođe nekoliko sekundi. „Gospodo, ovo vam je poslednja prilika... To je to, onda." Odjeknulo je kucanje kada je gospodin Ridel čekićem udario po pultu. „Prodato za devetnaest hiljada gvineja gospodinu Inigu! Gospodine, morate samo sa lordom Rekstonom da završite neophodnu dokumentaciju i očaravajuća Tjulip će biti vaša."

„Spremi se", šapnuo je gospodin Luelin Kerolajn.

„Budi Rouz, budi Rouz, budi Rouz", dahtala je Kerolajn.

Lili je poljubi u obraz. „Rouz je lepa i ona to zna. Uživace što stoji na onom podijumu. Videćeš."

„Naša sledeća ponuda", najavio je gospodin Ridel, „je izuzetno i mило biće koje će sigurno zadovoljiti i najistančaniji ukus. Gospodo, predstavljam vam... Rouz."

Gospodin Luelin otvori vrata i potera Kerolajn u predvorje zamahom svoga kočijaškog biča. Dočekaо ju je aplauz kad je kročila na podijum i zauzela svoje mesto pored pulta gospodina Ridela.

Okrenula se prema publici koja se sada sastojala ne samo od preko dvadesetak muškaraca nego i od trinaest robinja koje su do tada bile prodate, svakoj je povodac bio obmotan oko šake novog gospodara. Neke robinje su stajale, poput Eli. Neke su sedele na zadnjici, što je bio položaj koji ih je gospodin Luelin naučio da zauzmu kad gospodar izda naredbu „sedi". Ostale naredbe su bile „sagni se", „na sve četiri", „iščekuj" - što je značilo da treba da se nagnu u stojećem položaju i stave ruke na noge, a „klekni dole" je značilo da treba da se klekne i stavi obraz na zemlju, položaj koji je Kerolajn smatrala užasno ponižavajućim. Konačno, postojale su i naredbe za ležanje, „nauznak" i „potrбуške", što je trebalo da se izvede raširenih nogu.

Kerolajn su podrhtavale ruke u lisicama; vrelina joj je oblivala lice. Ako se ranije i osećala izloženo, sada se taj osećaj udvostručio, dok je stajala skoro gola na ovoj pozornici, a tolike oči je gledale. Pogled je uprla pravo ispred sebe, na praznu galeriju za muzičare preko puta nje, ali vidno polje joj je obuhvatalo najveći deo te ogromne prostorije. Na spoljnom zidu, između dva prozora, bio je visoki stolić za kojim je stajao Inigo, sa Tjulip pored sebe, i potpisivao papire koje mu je predao lord Rekston.

„Ako pogledate u svoje priručnike, gospodo", rekao je gospodin Ridel, „videćete da je našа zanosna Rouz ubrana samo jednom tako da će odgovarati svakom gospodinu koji ceni nevinost bez opterećivanja oduzimanjem nevinosti. Šarmantno je naivna, ali izuzetno sposobna da uči i vrlo je predusretljivog temperamenta. A ne moram ni da ističem da joj po lepoti nema ravne. Otvorićemo aukciju za ovu novopečenu robinju uobičajenom sumom od dve hiljade gvineja. Hvala vam, gospodine", rekao je kada se ruka gospodina Butsa podigla za delić sekunde pre ostalih. „Dve hiljade od gospodina Tomasa Kvirka."

Molim te daj da me kupi gospodin Buts, molila se tiho Kerolajn. Molim te...

„Da li to čujem dve hiljade petsto?", pitao je gospodin Ridel. „Dve i po hiljade nudi grof Montezano. Ko će ponuditi tri hiljade gvineja? Imam tri hiljade od markiza Danhersta."

Ne, ne, ne, ne on. Molim te, bože, samo ne on.

„Da li čujem tri i po hiljade?"

Aukcija je brzo tekla, a skoro svih desetak preostalih muškaraca je gorljivo učestvovalo. Kerolajn je srce divlje lupalo kad je cena prevazišla deset hiljada gvineja, pa potom i petnaest hiljada. Polje potencijalnih kupaca sužavalo se mnogo sporije nego što je ona očekivala, verovatno zato što su još jedino Lili i Sefron preostale za aukciju posle nje; ako neko nije želeo da ostane bez robinje sad je bio čas da iznese ponudu.

Nekolicina muškaraca - uključujući i gospodina Butsa, na nesreću - odustala je kod cifre od dvadeset hiljada, pošto je očigledno došla do krajnjeg iznosa koji

može da priušti. Žamor je ispunio predvorje kad su se ponude približile ceni od dvadeset sedam hiljada i petsto gvineja po kojoj je prodata Eli. Kada je italijanski grof Montezano ponudio dvadeset osam hiljada, ostali muškarci su zapljeskali novom rekordu. „Svaka čast, stari!“ „Ona vredi svakog penija!“

Dvadeset osam hiljada gvineja, mislila je Kerolajn ošamućeno. Nakon što odbije deset procenata koje će dugovati aukcijskoj kući i advokatskoj kancelariji, preostaće joj dvadeset pet hiljada dvesta gvineja, što je zadivljujuća suma, više nego dovoljna da kupi kuću i školu - ili će možda dati da se kuća izgradi po njenim zahtevima, i to velika, sa prostorom za učionice i spavaonice.

Kerolajno uzbudjenje se istopilo kad je Danherst odgovorio na poziv gospodina Ridela da se ponudi dvadeset osam hiljada petsto. Dobacio je ledeni osmeh Kerolajn kada je podigao svoj štap za šetnju.

„Da li čujem dvadeset devet hiljada?“, raspitivao se izvršitelj aukcije. „*conte** nudi dvadeset devet hiljada. Dvadeset devet hiljada i petsto? Dvadeset devet hiljada i petsto od lorda Danhersta. Ko će ponuditi trideset hiljada?“

Grof je oklevao. Pogledao je prema Kerolajn, kao da je želeo da se uveri da ona vredi tih para. Nadala se da je na njegov pogled odgovorila slatkim, zavodljivim osmehom.

Molim te, o, molim te...

Podigao je ruku uz oduševljene povike svojih kolega.

Kerolajn ispusti prigušen uzdah. *Molim te, nastavi da licitiraš. Molim te osvoji me. Ne mogu dapripadnem Danherstu.*

Licitiranje se smenjivalo između te dvojice muškaraca sve dok Danherst nije ponudio trideset devet hiljada petsto gvineja.

„Imamo li veću ponudu od markizove?“ pitao je gospodin Ridel grofa Montezana.

Montezano pogleda u Kerolajn bolnog izraza lica.

„Hoćete li ponuditi četrdeset hiljada, gospodine?“, pitao je Ridel.

Kerolajn ga je ćutke preklinjala očima. Grof je skrenuo pogled i rezignirano odmahnuo glavom.

Danherst se bezosećajno osmehnu Kerolajn.

* Ital. grof. (Prim. prev.)

5.

Kerolajn oseti kako joj se hlade rumeni obrazi dok je krv bežala iz njih. Usne su joj zanemele. Robinje su razmenjivale ozbiljne poglede. Neki gospodin koji je stajao blizu podijuma okrenu se svom susedu i tiho reče: „Pogledaj je, pobledela je kao kost.”

„Zar *vi* ne biste da vas upravo prodaju Flogsteru?”

„Imam trideset devet hiljada i petsto gvineja”, objavio je gospodin Ridel celom skupu. „Da li čujem četrdeset?”

Muškarci su se došaptavali i vrteli glavama, a nije ni čudo - četrdeset hiljada gvineja beše astronomska suma.

„Četrdeset hiljada da budete gospodar ovoj skoro pa devici neuporedive lepote”, rekao je Ridel. Zastao je da pogledom preleti preko publike, a onda je podigao svoj čekić.

Misli, misli, Kerolajn je naređivala sebi. Da li bi trebalo da pokuša da izdrži tu nedelju ili da ode sad i žrtvuje novac?

Njen deo novca od kupovine biće trideset pet hiljada pet stotina i pedeset gvineja. Dragi bože. Kako da se toga odrekne? Ali kako da ostane i pusti Danhersta da nad njom vrši nasilje kao što je nad Dalijom...? Nakon što je pobegla iz kandži svoga oca, Kerolajn je obećala sebi da nikada više neće mirno trpeti takve pokvarenosti.

„Progovorite sada, gospodo, jer ova retka prilika će vam iskliznuti kroz prste”, upozoravao je gospodin Ridel.

„Dobro, onda.” Podigao je čekić visoko iznad glave.

„Četrdeset hiljada.”

Sred bujice uzvika, sve glave se okrenuše prema lordu Rekstonu, koji se naslonio na sto pričvršćen uza zid, prekrštenih zglobova i podignute čaše sa rakijom, kao da nazdravlja.

Kerolajn je otvorenih usta buljila u Rekstona koji nije ni pogledao u njenom pravcu.

Gospodin Ridel polako spusti svoj čekić, a čelo mu se nabra. „Gospodine, hoćete li da kažete da vi želite da licitirate...”

„On ne može!” prekinuo ga je Danherst. „On je ovde u zvaničnom svojstvu. Bilo bi sasvim neregularno da on kupi robinju.”

„Neregularno, možda”, odvrati Rekston, „ali ne i zabranjeno. Nigde u pisanim pravilima po kojima se održava Nedelja ropstva pravnom nadzorniku nije zabranjeno da kupi robinju. Zar nije tako, Ridele?”

Izvršitelj je namršteno razmatrao ovo. Na kraju progunda: „Verujem da ste u pravu, gospodine.”

Gospoda je aplaudirala na tu presudu; robinje razmeniše osmehe.

„Imam četrdeset hiljada gvineja od lorda Rekstona”, zapevao je Ridel. „Da li čujem...?”

„Ovo je nečuvano”, uzviknuo je Danherst. „Jebena travestija.”

„Da li čujem...?”

„Pedeset hiljada.” Danherst isturi vilicu i prostreli Rekstona pogledom, kao da ga izaziva da ide toliko visoko.

„Šezdeset.” Rekston nonšalantno otpi gutljaj brendija.

Iskeživši zube, Danherst ispljunu: „Sedamdeset.”

Umornog pogleda uprtog u tavanicu, kao da je sve to krajnje dosadno, Rekston reče: „Sto hiljada gvineja.”

Danherst zinu. Kroz prostoriju se prolomi uzbuđen razgovor, uz poneki zvižduk i uzvik: „Bravo, Rekstone!” i „To je pravi duh!”

Lord Danherst, modar u licu, zamahnu svojim štapom za šetnju kroz vazduh i reče: „Sto deset hiljada gvineja.”

Vikond mu se osmehnu kao nekom razbesnelom detetu. „Da, pa, nažalost, stari moj, niste u mogućnosti da iznosite toliko visoku ponudu.”

„Đavola nisam!”

Rekston reče: „Na osnovu procene vašeg finan-sijskog stanja koju je obavio moj partner, ser Čarls Apkot, maksimalna suma koju ste vi slobodni da ponudite jeste sto hiljada gvineja.”

„Ja... bojim se da to jeste slučaj, gospodine”, reče gospodin Ridel.

Danherst zabode prst u Rekstona i reče: „Ser Čarls nije njuškao po *njegovim* finansijama. Ko kaže da bi *njemu* trebalo dozvoliti da ponudi sto hiljada gvineja?”

Ridel reče: „Usušujem se da kažem daje svaki čovek ovde svestan koliko vrede Rekstonova imanja i preduzeća.”

Ovu tvrdnju dočeka horsko odobravanje.

Podižući glas da ga čuju od te kakofonije, Ridel reče: „Sto hiljada gvineja je ponudio lord Rekston.

Da li će neko nadmašiti tu sumu?” Nakon jednog trenutka tišine, promrmljao je, tako tiho da je jedino Kerolajn mogla da ga čuje: „Ne, prokleta ne verujem da hoće.” Njegov čekić udari po pultu uz odjek nalik na pucanj. „Prodata, za izvanrednu sumu od stotinu hiljada gvineja Dejvidu Čajldu, vikontu Rekstonu.”

Predvorjem se zaori huk odobravanja. „Bravo stari!” „Dobra predstava!”

„Vaša robinja, gospodine”, reče gospodin Ridel dok je vodio Kerolajn na povocu do stepenica na ivici podijuma.

Rekston isprazni čašu, ispravi se i došeta do njih. Kada je zanemario povodac i umesto njega posegnuo za Kerolajninom rukom kako bi joj pomogao da siđe niza stepenice, Ridel spusti glas i reče: „Za povodac, gospodine. To je obavezno.”

Sa uzdahom, Rekston uze njen povodac i povede je do stola pričvršćenog za zid. Tamo je potpisao nekoliko dokumenata pred svedocima, uključujući i

priznanicu za dugovanje „gospođici Kerolajn Kiting iz Londona, u Engleskoj“ na sumu od devedeset hiljada gvineja.

Devedeset hiljada gvineja. Nije delovalo stvarno. Ništa od ovog nije delovalo stvarno.

Gospodin Ridel je potapkao lice maramicom, a potom se okrenuo prema vratima dvorišta i pozvao: „Možemo li dobiti očaravajuću Lili, molim vas?“

* * *

Lord Rekston je otvorio teška vrata od hrastovine na drugom spratu zapadnog krila zamka i gestom pozvao Kerolajn da uđe u veličanstvenu spavaću sobu, osvetljenu svećama, *moderno* uređenu da izgleda kao da je iz neke rimske vile. Zidovi su bili od mermera sa malim zlatnim svećnjacima i reljefom od pozlaćene bronzе u obliku lira, lovora i krilatih konja. Nameštaj je bio od pozlaćenog drveta i slonovače, a zastori i prekrivači od crvenog damasta sa zlatnim vezom. Pored stražnjeg zida stajao je bogato prekriven krevet na kome je svaki stub bio u obliku visokog zlatnog ćupa. Par pozlaćenih vrata bese otvoreno i kroz njih se video balkon na kome se nalazio šezlong pretrpan jastučićima.

Na prekrivenoj klupi u podnožju kreveta bila je ofucana stara kožna torba koju je Kerolajn ponela sa sobom iz Londona, delovala je groteskno i kao da ne pripada svom tom stilizovanom sjaju, pored četvrtastog sanduka od crne kože veličine vrata u obliku ogromne kutije za pušku. Zgodan putni kovčeg na čijoj kartici je pisalo Rouz stajao je pored izgraviranog ormara. U blizini je bio i veliki kožni sanduk osiguran čeličnim katancem.

„Ovu sobu zovu *Rimska soba*“, rekao je Rekston kad je čučnuo kraj onog sanduka i pored njega spustio svoju kutiju sa pisaćim priborom na tepih iz Obasona. „Malo previše imperijalnih lukova za moj ukus, ali raskomotite se koliko možete.“

„Hvala vam, moj...“ Gospodaru? Da li bi i dalje trebalo tako da ga zove?

„Bilo bi dobro da me oslovljavate sa gospodaru' izvan ove sobe“, rekao je on dok je vrteo ključ u katancu. „Oliveru Ridelu se nikada nisam dopadao. Jedva bi dočekao izgovor da vas otme i ponudi na aukciju nekom drugom - osim, ako vi to ne biste više voleli, naravno.“

Strpao je pisaći pribor u sanduk, a odande izvadio kockastu zelenu bocu sa etiketom GORDONOV SPECIJALNI SUVI LONDONSKI DŽIN i onda ga ponovo zaključao. „Dobro bi mi došlo malo svežeg vazduha“, rekao je kad se podigao na noge. „Ne morate da me čekate.“

„Gospodaru“, rekla je Kerolajn dok je on išao prema vratima.

On se okrenu i pogleda je u oči prvi put te večeri.

Ona ispruži ruke, i dalje vezane lisicama „Da li... da li biste možda...?“

Otključao joj je lisice i otišao.

Kerolajn je zurila u vrata. Nije ih zaključao, ali bila je dovoljno pametna da ne izlazi sama da luta po zamku. Predaleko je dogurala da bije sada poslali kući, pogotovo kada je u igri devedeset hiljada gvineja.

Ljutit, nejasan glas nekog muškarca skrenu Kerolajn pažnju na otvorena staklena vrata. Nastade stanka, a potom on ponovo progovori grubim glasom, ali ona i dalje nije mogla da razazna reči.

Izula je cipelice i tiho se odšunjala do balkona. Umirujući povetarac ljuljao je lišće obližnjeg drveća kroz čije se grane sijao skoro pun mesec.

„Rekao sam *skidaj se*, pičko bezobrazna.”

Glas koji je dopirao kroz veliki otvoren prozor susedne sobe pripadao je markizu Danherstu koji je uspeo da kupi Lili nakon što je izgubio Kerolajn u korist lorda Rekstona. Kerolajn se bila užasnula u ime svoje prijateljice, ali Lili se nasmešila i namignula joj dok ju je Flogster odvodio.

Lilin glas je bio toliko nežniji od Danherstovog da je Kerolajn jedva uspevala da ga čuje. „Golotinja ume da bude tako banalna, zar se ne slažete?”

Kerolajn se išunja još dalje na balkon sve dok delimično nije mogla i da vidi nejasno osvetljenu prostoriju sa cvetnim uzorkom po zidovima i polunatkrivenim krevetom. Neka figura promaknu pored prozora - Danherst, bez košulje i sa rupičastim drvenim veslom zataknutim za pojas pantalona. Vadio je nešto iz džepa i izgubio se iz vida - ključ, shvatila je Kerolajn kad ga je čula kako se okreće u vratima koja se zaključavaju.

Ponovo se pojavio, okrenut od prozora, prekopavao je crnu kožnu kutiju identičnu onoj u Rekstonovoj sobi koja je ležala otvorena na podu podno kreveta. Gola leđa su mu bila nalik na govedu polovicu, tako nabijena mišićima.

„Evo ga.” Izvadio je neku motku od sjajnog čelika veliku i debelu otprilike poput Kerolajnine mišice, zaobljenu na jednom kraju, sa drškom na drugom. Gledajući u Lili rekao je: „Jesi li ikad jebana u dupe?”

„Pa, jesam, gospodine.” Njen opušteni ton zapanjio je Kerolajn.

„*Ja sam ti gospodar*”, viknuo je on, a krv mu se sjurila u lice, „*i tako ćeš da mi se obraćaš!*”

„Da, gospodaru.” Skoro daje zvučalo kao da se Lili trudi da se ne nasmeje.

„Jesi, naravno da jesi, bestidna kurvo. Kladim se i da ti se dopalo, da te presaviju i zabiju ti veliku, ukrućenu komadinu u rupu.”

„Veoma.”

Kerolajn je preneraženo vrtela glavom. Nije mogla ni zamisliti da uživa u jednom takvom činu.

„Da, pa neće ti se dopasti da te razvaljujem s ovim. Zabijaću ti ga dok ne budeš vrištala i krvarila.” Da bi to ilustrovao, žestoko je zamahnuo velikim falusom. „To će te naučiti da budeš pametna sa mnom.”

„Usudila bih se reći da hoće.”

„Skidaj se i klekni”, zapovedio je, pokazujući na ivicu kreveta. „I visoko podigni tu svoju lepu okruglu guzicu.”

Šta mogu da uradim?, mislila je Kerolajn dok joj je srce divlje lupalo. Kako da joj pomognem? Čak i da je mogla da uđe u tu sobu, nije imala nikakvo oružje s kojim bi oterala snažnog Danhersta.

„Učini to!” vrištao je on, vadeći onu lopaticu iz pojasa, „ili ću te naterati da zažališ više nego što si mogla i da zamisliš.”

„To vam neće biti potrebno, gospodaru”, rekla je Lili dok mu je prilazila. „Ali meni će možda biti od koristi.”

„Šta kog đavola to treba da...”

„Sittu.” Dotakla mu je čelo.

On zatvori oči; ruke mu se opustiše. Lopatica i falus bubnuše na pod.

Šta se to upravo dogodilo?, pitala se Kerolajn. Izgledao je kao da je iznenada zaspao stojeće.

Lili ga pomilova po čelu i promrmlja nešto na jeziku koji Kerolajn nikad nije čula.

Danherst otvori oči, trepćući od očigledne zbunjenosti.

„Otkopčaj to.” Lili pokaza na prorez na njegovim pantalonama. „I odreši gaće.”

Izvršavao je njene naredbe bez oklevanja. Kerolajn je čitala o hipnotizerima koji su mogli da izazovu nekakvo stanje nalik na trans izvesnim recima i pokretima. Mora da je i Lili nekako naučila to da radi.

„Skini ih do članaka”, rekla je, „a onda sklopi ruke iz vrata.”

To je i učinio. Njegov muževni privezak bio je sasvim mlitav, što Kerolajn nije očekivala. Prema pričama koje je čula o ljudima poput Danhersta, njih je seksualno uzbuđivalo da izazivaju strah, bol i poniženje, što je on i činio sve do pre nekoliko sekundi.

Lili je sa zanimanjem posmatrala taj mali, labavi organ. „Naravno. Trebalo je da znam. Ne možeš da podigneš to staro jedro, a?”

Danherst podiže svoja mesnata ramena sa priglupim izrazom na licu.

Lili ga osinu dlanom preko lica.

Kerolajn zinu.

„Odgovaraj svojoj gospodarici kad ti postavi pitanje. Jesi li impotentan?” „D-da, gospodarice.”

„I drugi muškarci pate od te boljke, pa se ne pretvaraju u surovu džukelu kao ti.” Podigla je onaj falus i lopaticu i hodala oko njega, procenjujući ga uzduž i popreko kao što su robinje bile procenjivane tokom Zagledanja. Kada ju je pogledao preko ramena, tako ga je pukla lopatom preko leđa da je vrisnuo. „Gledaj pravo, džukelo.”

„Da, gospodarice.” Dok je okretao glavu, pogledom je okrznuo Kerolajn i zastao.

„Pravo!” Lili ga opet udari.

Poslušao ju je. Kerolajn se na trenutak uplašila da ju je video kako ga posmatra, ali s obzirom na stanje hipnoze u kome se nalazio, verovatno se neće sećati ničega što se ovde događalo.

Uz mali zlobni osmeh, Lili reče: „Iščekuj.”

On je oklevao.

Ponovo gaje ćušnula. „Čuo si me."

On se nagnu i osloni ruke na kolena.

Ostavila je lopatu i izvadila malu zelenu teglicu iz kožne kutije, otvorila je i zahvatila malo nečeg nalik na kremu. „Jesu li *tebe* ikad jebali u dupe?" raspitivala se ona dok je razmazivala pomadu preko falusa.

„Da, gospodarice."

„Da? Ko to, neki stariji školski drug?"

„Da, gospodarice."

„Ali ne od tada?"

„Ne, gospodarice."

„Onda bih rekla da ti je odavno vreme." Jednom rukom mu je razmaknula guzove, a drugom stavila čelični štap.

Danherst se trznuo, izgledao je uplašeno.

„Nemoj da se stežeš", rekla je. „Samo će više da te boli." Zabila je falus nekoliko centimetara dublje, a on je zajaukao. „Vidiš?"

„D-da, gospodarice."

„Bar sam ti ga podmazala", rekla je dok je vrtela tamo-amo. „A to je više nego što bi ti učinio za mene, zar ne?"

Danherst žestoko urliknu dok mu se lice krivilo od bola.

„Zar nije?" Lili dohvati lopaticu i žestoko se obruši njome po njegovoj crvenoj zadnjici. „Odgovori mi, džukelo."

Kroz bolni jecaj, on reče: „D-da, gospodarice."

Nastavila je da ga udara lopaticom dok mu je zabijala falus sve dublje i dublje, brzim, žestokim zaletima. „Potrebno ti je to", rekla mu je. „Treba da mi zahvališ što ovo radim."

„H-hvala vam, gospodarice."

„Kad ga zabijem skroz do kraja", rekla je, „privezaću ga za tebe da ostane unutra, a onda ću lancima da te zavežem za onaj krevet i nateraću te da me ližeš dok ne svršim deset puta. Ako to budeš dobro radio, izvadiću srebrnu budžu. Ako ne, ostaviću je unutra sve dok ne budeš ridao i preklinjao da ti ga izvadim. Da li ti je jasno?"

„Da, gospodarice."

„Jebem li te dovoljno jako ili ti treba još jače?"

„J-jače, gospodarice." Stenjao je dok je ona žestoko zabijala klip.

„Da li ti još treba batinanje?", pitala je.

„Da, molim vas, gospodarice. Neka boli."

Kerolajn je uzmakla sa balkona i zatvorila dupla vrata, navlačeći zastore preko njih, što je prigušilo njegovo ritmično stenanje i servilne reči, ali nije ih u potpunosti utišalo.

Okrenula se i oprezno posmatrala crnu kožnu kutiju razmišljajući o njenom sadržaju istovremeno i sa zebnjom i, ako će da bude iskrena, užasnom radoznalošću. Na poklopcu je bila izrađena orhideja sa katancem, kao na naslovnoj strani *Cvetnog priručnika*. Otključala je bravu i podigla poklopac.

Unutrašnjost velike kutije bila je postavljena zlatnim satenom sa udubljenjima oblikovanim tako da se smesti sadržaj. Jedno udubljenje, ono okruglo, beše prazno. Ostala su sadržavala omamljujuću raznolikost predmeta. Mnogi od njih bili su falusi, a onaj čelični klip, koji je Lili nazvala srebrnom budžom, bio je najveći. Tri druga - izrađeni od kitove kosti, drveta i kornjačinog oklopa - nalikovala su penisu u erekciji po svim detaljima, uključujući i veličinu. Dva, jedan od bronze, a drugi od srebra, behu mnogo manja, široka u korenu. A onda je tu bio i jedan vrlo čudan, izrađen od crne indijske gume sa dva posebna falusa, jedan je bio malo deblji od drugog. Bila je tu i mala gumena lopta, pregršt katanaca, jedno malo ispolirano kameno jaje, niska perli od oniksa sa malom ručkom na kraju, dve čelične kugle malo veće od klikera, nekoliko čudnovatih štipaljki i alki, nekoliko crnih svilenih kravata, tegla kreme i boca sa etiketom MASLINOVO ULJE.

Ti predmeti su bili smešeni na pokretnom poslužavniku, utvrdila je Kerolajn. Kad ga je izvadila, otkrila je da je dno kutije podeljeno na tri dela. U jednom su bili koturovi lanaca, u drugom brojni kožni kaiševi sa kopčama, a u trećem velika vreća od crnog somota sa malim zlatnim kukicama oko otvora. Kad je pobliže pogledala, otkrila je da na vreći postoje dva proreza, porubljena zlatnim koncem, koja su ličila na prevelike rupe za dugmad. Jedan je bio dug oko sedam i po centimetara i na njemu su bile nanizane male kukice i ušice, a drugi upola te veličine i bez mogućnosti da se zatvori. Kerolajn je okretala vreću na sve strane jer nije mogla da zaključi u koje bi se lascivne svrhe ona mogla upotrebiti - sve dok je nije podigla sa otvorenim krajem na dole. One rupe su bile za disanje, shvatila je, veća za usta, a manja za nos.

Nemoj da razmišljaš o svemu ovome, rekla je Kerolajn sebi kad je strpala kapuljaču nazad na njeno mesto, vratila poslužavnik u kutiju i ponovo je zatvorila. *Operi se, idi u krevet i...*

I čekaj povratak lorda Rekstona.

U sobi nije bilo umivaonika, ali u uglu su bila neka vrata, a iza njih možda i nekakvo kupatilo. Kerolajn je otvorila vrata i otkrila elegantnu prostoriju, nadahnutu klasikom, sa okruglom kadom u središtu mermernog poda i satenskim kaučima u malim udubljenjima. Zidovi su bili popločani oslikanim pločicama koje su prikazivale gole muškarce i žene u svim vrstama opscenih radnji, tako da je izgledalo kao da je ta raskošna *kupaonica* podignuta pravo iz Pompeja. Umivaonik u pozlaćenom stalku stajao je uza zid pored odvojene sobice u kojoj se nalazio Bramin toalet*, moderan luksuz koji Kerolajn čak nikad nije ni videla dok nije stigla u Grot Kaše. Kad bude gradila svoju novu kuću, daće da se Bramin toalet postavi na svakom spratu, i predivni umivaonici i kade, sa vodom koja će do slavina dolaziti iz cisterne na krovu kao ovde. Zašto da malo ne udovolji sebi? Svakako će to da zasluži.

* Joseph Bramah, 1748-1814, britanski izumitelj koji je usavršio vodokotlić. (Prim. prev.)

Oprala je šminku sa lica i iščetkala kosu, a potom otvorila visoki garderober da vidi je li joj obezbeđena spavaćica. Bili su tu šeširi, kape, rukavice, cipelice, polučizmice, lepeze, suncobrani, puna fioka lažnog nakita i nekoliko dekoltiranih haljina lascivnog kroja. Primetan je bio nedostatak plavičaste svilene haljine koju su joj dali kod lorda Rekstona i u kojoj je stigla ovamo. Bio je tu popriličan broj providnih negližea, svileni ogrtač, kostim za jahanje i sve vrste podsuknji. Većina ovih potonjih beše lascivno skrojena od providnih mrežica i čipke. Bila je tu, doduše, jedna iznenađujuće skromna pamučna košulja za koju je zaključila da će sasvim lepo poslužiti - iako tek ostaje da se vidi hoće li to biti po volji lordu Rekstonu.

„Svako jutro, nakon kupanja, svako večepre večere i svake noći pre spavanja”, uputio ih je gospodin Luelin, Jražićete od svog gospodara uputstva kako da se obučete -ili skinete, zavisli od slučaja - i doslovno ćete ih ispratiti.”

Kad je Kerolajn počela da svlači haljinu za Zagle-danje preko glave, zasmetao joj je povodac koji je visio s prednje strane njene ogrlice. Nije joj se dopadala pomisao da ide u krevet s njim, ali da li je smela sama da ga otkaći? Odgovor je u stvari zavisio od toga kakve namere je Rekston imao kad ju je kupio. To što ju je posavetovao da ga zove „gospodar” izvan ove sobe - što je nagoveštavalo da ne mora to da radi i unutra - nije bilo nikakva garancija da ne namerava da je koristi kao što će biti korišćene ostale robinje. Možda mu je prosto bilo budalasto da ga tako oslovljava neko s kime se već poznavao; na kraju krajeva on je delovao kao osvedočeni cinik. Ipak, založio je sto hiljada gvineja za pravo da je podredi, seksualno i svakako drugačije, u toku naredne sedmice. Da li bi se ijedan muškarac, a pogotovo samoudovoljavajući razvratnik kao što je vikont Rekston, rastao od tolikog novca, a da ne uzme ono što je platio?

Na kraju Kerolajn ostavi povodac na mestu, obuče košulju i ugasi svece. Ušla je u krevet i držala se na jednoj strani kao da ostavlja mesta za Rekstona. Čaršavi su bili hladni i mirisali su na zelenu travu i vedro plavo nebo. Sklopila je oči pokušavajući da zamisli kako leži u polju deteline dok se beli laneni čaršavi leluju na povetarcu, ali nije mogla da smiri uzburkane misli i san joj je dugo izmicao.

* * *

Kerolajn probudi škripa šarki na vratima.

U početku, nije mogla da se seti gde je... a onda se setila. Ležala je na boku pokušavajući da ne diše preglasno dok je posmatrala visoku priliku muškarca osvetljenog mesečinom - vikonta Rekstona - kako otvara dupla staklena vrata. Pokreti su mu bili spori i obazrivi, ali ipak nespretni.

Prilično teturavo je izašao na balkon i leđima okrenut njoj se skinuo, oslanjajući se na kamenu ogradu i ostavljajući odeću tamo gde je pala. Tako naga,

njegova silueta je podseti na jednu gravuru Mikelandelovog *Davida* koju je videla - širokih ramena, vitkih bokova, dugih nogu.

Okrenuo se.

Kerolajn zatvori oči, ali ne pre nego što je pogledom preletela preko njegovih intimnih delova koji su se drmusali dok se kretao. Čula je slabašnu škripu parketa ispod tepiha dok je on prilazio krevetu. Mirno je stajao - činilo joj se čitavu večnost - dok se Kerolajn pravila da spava, a srce joj treperilo.

Nešto je lagano povuče za ogrlicu i tada je shvatila da se on to naginje nad nju, dodiruje je i nešto pedja. Namirisala je džin u njegovom dahu. Bila joj je potrebna sva samokontrola da zadrži usporeno i pospano disanje dok je on otkopčavao i pažljivo izvlačio povodac.

Kerolajn oseti da on odlazi i otvori oči tek toliko da prati njegovo kretanje. Sledila se kad je otvorio kožnu kutiju da pregleda njen sadržaj. Podigao je srebrni kalem, sa zanimanjem ga pogledao, što je ona videla čak i u mraku, i vratio na mesto. Nakon što je omotao povodac oko šake, gurnuo ga je u kutiju - bez sumnje u onaj okrugli odeljak koji je bio prazan. Zatvorio je kutiju i stavio je na pod, zajedno sa Kerolajninom torbom. Podigao je poklopac klupe i izvukao presavijeno ćebe koje je poneo na balkon, usput prošištavši psovku kad se nožnim prstom spotakao o nešto.

Sa mesta gde je ležala, Kerolajn je mogla da vidi gornju polovinu ležaljke bez naslona od ratana koja je na oba kraja imala ručke

Rekston je razmestio jastučiće, neke je pobacao na pod, umotao se u ćebe i legao. Trebalo mu je vremena da prilagodi svoje dugačko telo prekratkij ležaljci, ratan je škripao dok je on isprobavao razne položaje. Konačno se namestio na boku, licem okrenut od nje. Kerolajn je znala da mora da mu je neudobno, ali nije mogla da se natera da ga pozove u krevet kod sebe.

Sklopila je oči i pokušala da opet zaspi, ali nije mogla prestati da se pita sa kakvim će se raskalašnostima susresti sutra, prvog zvaničnog dana Nedelje ropstva. Neke od iskusnih robinja pričale su o pravom festivalu razvrata na kome su se neizrecivi prizori sladostrašća izvodili na otvorenom, ali Kerolajn je sumnjala da su se one to samo malo šalile s novopečenim robinjama. *Nadala* se da je tako.

Nisu, otkrila je sutradan ujutru.

6.

Ser Albert Nikerson, koji je sedeo levo od Kerolajn za dugim stolom prekrivenim damastom, u trpezariji Grot Kašea obloženoj hrastovinom, otkinuo je parče svoje zemičke i premazao ga puterom i džemom. Coknuo je jezikom na голу Holi, koja je sedela pored njega na ćilimu, s rukama poslušno sklopljenim iza leđa.

Ona podiže pogled i otvori usta na staje ser Albert nahrani onim malim zalogajem.

„Uzmi sve“, rekao je, smešeći se s odobravanjem dok je robinja veteranka lizala i sisala puter i džem s njegovih prstiju sa senzualnom slašću.

Pružio je ruku dole i povukao je sebi u krilo tako da ga je zajahala licem okrenuta ka njemu. Otkopčao je prednjicu sa pantalona i naterao Kerolajn da se strogo usredsredi na svoj tanjir poširanih jaja, ali i dalje je mogla da ga vidi kako rukom zahvata grumen putera iz ćupa pa je zavlači među noge i počinje vredno da radi.

„Samo polako“, rekao joj je dok se spuštala na njegov ukrućeni, masni organ. „Da, tako je.“ Oteo mu se dubok, raskošan uzdah.

Sa izuzetkom lorda Rekstona, koji je sedeo u turobnoj tišini s Kerolajnine desne strane, gospoda sa drugog kraja stola gledala su ovu predstavu sa otvorenim interesovanjem. Dva ili tri gospodina koja nisu imala robinje - prepoznatljivi po nedostatku Crnog srca - posegnuše rukama ispod stola da se miluju.

Gospodin Pomerlo, koji je sedeo preko puta Kerolajn, nežno je pričao sa tamnokosom Popi koja je stajala pored njega. Na sebi je imala ružičastu kariranu providnu haljinu koja bi izgledala nevino i pastoralno da na grudima nije imala dva izreza, opšivena čipkom, koji su uokvirivali par mlečno belih grudi sa bradavicama obojenim karminom. Raskrstila je ruke s leđa i otpuzala pod sto dok se njen gospodar zavaljivao u svojoj fotelji, sanjivog pogleda uprtog u ser Alberta i Holi.

Među šest robinja u trpezariji, Kerolajn je bila jedina kojoj je bilo dozvoljeno da napuni tanjir za raskošno postavljenim mermernim stolom i sedne za sto. Tri su naterane da sede na podu da ih hrane kao pse, a druge dve da stoje tu i očito uopšte i ne budu nahranjene. Bile su ili potpuno razgolićene, izuzev okova, ili nepristojno odevene u skladu sa željama svog gospodara - osim Kerolajn. Nakon što se tog jutra okupala, obnovila sunder i nanela kreme i pudere, pitala je lorda Rekstona šta bi želeo da ona obuče samo da bi joj on odgovorio da za to ne haje i da bi više voleo da ga ne gnjavi takvim stvarima.

Odabrala je haljinu od prozirnog belog lana i obukla je preko nekoliko slojeva podsuknji da ne bi bila providna. Koliko god taj pokušaj čednosti bio smešan posle njene praktične golotinje pred svima prethodne večeri, pronalazila je u tome neku utehu. Naravno, njena odeća je predstavljala apsurdan kontrast

zlatnim lisicama i povocu koji je Rekston po obavezi zakačio za njenu ogrlicu pre nego što ju je poveo dole na doručak.

Rekstonov doručak sastojao se od šolje kafe začinjene brendijem iz njegove pljoske - protiv mamurluka, naravno. Spavao je na balkonu do posle deset i probudio se ubledeo i strašno natmuren. Kerolajn se iznenadila kako doterano izgleda nakon što se umio, obrijao jutarnju čekinjavu bradu sa vilice i obukao se. Umesto pantalona do kolena obukao je dugačke, kao većina mlađih muškaraca. Ipak, bio je jedini, osim gospodina Bramela, koga je Kerolajn upratila da napušta trpezariju dok su oni ulazili, koji se odrekao žaketa u korist novog sakoa, nadahnutog vojničkim, koji se sprema zakopčavao na dugmad celom dužinom.

„Danherst! Izgledaš ko da si iz pakla“, pozdravio je lord Getli kad se buljavi markiz dogegao do stola - na suprotan kraj od Kerolajn, hvala svim svecima - sa tanjirom jaja i šunke u jednoj ruci i štapom za šetnju u drugoj. Stavio je tanjir na sto, izvukao stolicu pored Getlijeve i spustio se u nju uz trzaj.

„Duga noć, a?“ upitao je ser Edmund Berd, srebrnokosi gospodin koji je onako klinički pregledao Kerolajn, zube i sve, ali nije uspeo da kupi robinju prethodne večeri.

„Prokleta tačno“, progundao je markiz dok je od-secao parče šunke i nabadao ga na viljušku.

Kerolajn se pitala da li se on uopšte ičeg seća, s obzirom daje bio u stanju opčinjenosti.

„Hajde da osetimo kako svršavaš“, navaljivao je ser Albert dok se Holi sve užurbanije uvijala na njemu. „Kaži nam kad budeš spremna.“

„Da, gospodaru.“

Kerolajn je kradom bacila pogled na njih, zapanjena što Holi, bila ona veteranka ili ne, može toliko da se raspusti pred svim ovim strancima koji pilje.

Nije izgledalo da je to gluma. Pokreti su joj bili grozničavi, a lice i grudi oblivalo je rumenilo.

„Jesi li blizu?“, raspitivao se njen gospodar, bez daha kao i ona.

„Da, gospodaru“, jedva je produhtala.

Kerolajn nije želela da je ovaj besramni prostakluk uzbudi, ali to se desilo. Kako bi bilo, pitala se, obaviti seksualni čin pred drugima? Bilo bi ponižavajuće - za Kerolajn. Rouz bi, s druge strane, možda i uživala u tom iskustvu.

Lord Getli laktom gurnu Danhersta. „Jesi dao onoj pohotnoj maloj devojčuri da oseti staru kitu, a?“

„U svakoj rupi. Možda sam napravio i neke nove.“

„Jesi li je presamitio po svojoj volji? Jesi je naterao da puže?“

„Naterao sam je da moli za milost, iako je molila za još jednu dobru, tvrdu jebačinu.“ Danherst utrpa punu viljušku šunke u usta i počeo da žvaće sa uobraženim osmehom - dok jedan posebno dramatičan jecaj od strane Holi nije odvuкао njegovu pažnju na Kerolajnin kraj stola. Njegova vilica prestade da melje kad pogled tih sitnih crnih očiju pade na nju; vrelo crvenilo mu oboji obraze.

On naglo skrenu pogled i podiže solju čaja, a sadržaj pljusnu preko ruba i isfleka stolnjak. „Zaboga!”

Sećao se, uvidela je Kerolajn - svega, uključujući i to da je ona videla kako se ponižavao u Lilinim rukama. Danherst je znao da ona zna kako je on, a ne Lili, taj koji je molio i puzao - i što je još gore, da nije bio sposoban za penetraciju čak nijednom, a kamo li „u svaku rupu”.

Kad se prisetila Danherstove impotencije, Kerolajn se zapita zašto je Rekston spavao napolju, na balkonu, radije nego u krevetu s njom, kad ona ne bi imala drugog izbora nego da mu pruži seksualne usluge koje je pošteno kupio. Prisetila se one noći kad su se sreli, kad je odbio njenu nevoljku ponudu da spava s njim u zamenu za to da je spase ludnice. Da li je moguće da je i Rekston impotentan? Čula je da to može da se desi od prekomernog uživanja u piću.

„Svršavam, gospodaru”, dahtala je Holi, a telo joj se izvijalo i treslo. Ispustila je niz kratkih uzdaha dok se ser Albert uvijao pod njom, a iz grudi mu se otimao dugačak prigušen zvuk.

„Danherst, stari moj”, reče ser Edmund čavrljavo, kao da se ta prostačka scena ne odigrava samo malo niže od njega za stolom. „Gde ti je Crno srce? Moramo stalno da ga nosimo. Ako te onaj mali kicoš, Luelin, vidi, prijaviće te Ridelu i eto crnog znaka pored tvog imena.”

Buljeći u svoj tanjir, markiz reče: „Mala drolja nije vredela ni šilinga, a kamo li koliko bih na kraju platio za nju. Radije bih bio sam nego da me zajaše takva kao ona.”

* * *

O, *dođavola*, mislio je Rekston. Zbog čega li je i pomislio da će na miru moći da leci zaslepljujući mamurluk?

Spustio je svoju solju kafe i nagnuo se napred da bi bolje video Danhersta. „Šta ste joj uradili?”

Danherst se gorko osmehnu. „Vaša briga je baš dirljiva, Rekstone, ali ta nije od onih za koje treba strahovati.”

„Gde je ona onda?”

„Otkud ja znam, kog đavola? Nije je bilo jutros kad sam se probudio. Ostavila je poruku daje gotova s robovanjem meni.”

„*Una donna astuta**”, promrmlja nespareni konte Montezano, koji je sedeo Rekstonu zdesna. Kada je uhvatio Rekstonov pogled, rekao je: „Pametna je, a?”

„*E molto astuta***”, odgovori Rekston.

„Mislim da sam je video kako se uputila prema kupatilu malopre”, primeti lord Maderli, takođe bez robinje. „Bila je sa Katbridžom i njegovom robinjom, onom čarobnom plavušom.”

* Ital. Lukava žena. (Prim. rev.)

** Ital. I to vrlo lukava. (Prim. prev.)

Uperivši nož u Rekstona, Danherst reče: „Očekujem da pocepate moju priznanicu o zaduženju. Sad joj ne dugujem ni prebijene pare. I očekujem da tu devojčuru pošaljete kući. Vratite je nazad u Tursku ili Kgipat, ili odakle god da je kog đavola i došla. Mora da ide."

„Nisam baš siguran", reče Rekston. „Šta?"

„Nije prekršila stavke svog ugovora."

„Naravno da jeste. Ona... ona je..." Markiz je gledao u svoje društvo za doručkom. „Ona..."

„Kako smo čuli od vas", reče Rekston, „dopustila vam je da 'je potčinite svojoj volji', što bi značilo daje ispoštovala svoj deo pogodbe. Međutim, izgleda da se odlučila da je dobrovoljno raskine i žrtvuje novac samo da bi pobegla od vas."

Začulo se smeškanje neke gospode na Rekstonovom kraju stola. Čak i dvojica starih Danherstovih drugara, Getli i ser Edmund, izgledala su kao da se trude da se ne nasmeju.

Danherst probode Rekstona pogledom. „Dobrovoljno ili ne, svodi se na isto."

Rekston odmahnu glavom. „Ne, prema odredbama ugovora. Pošto gaje ona raskinula, ja ću pocepati vašu priznanicu, Danherste, ali nemam nikakvo zakonsko pravo da je izbacim ako želi da ostane."

„Da ostane?" uzviknu Danherst. „Kao šta? Više neće biti robinja."

„Stavite je ponovo na aukciju!", povika ser Edmund, a to mišljenje je delila i ostala neuparena gospoda.

„Samo ako ona to želi", reče Rekston. „U suprotnom, moram joj dozvoliti da ostane ovde kao... pa, pretpostavljam da će ona biti neuparena dama."

„Tako nešto *ne* postoji", reče Danherst.

„Sad postoji", odgovori Rekston. „Ako dama to želi."

„Kućkin sine", zareza Danherst i stisnu šake u pesnice dok je sebao pogledom na Rekstona preko stola. „Nameračio si se na mene još od prošlog leta kad je ona jebena Dalija počela da kalja moje časno ime. Stavio si se na stranu robinje protiv gospodara. O, da, znam ja sve o tome. Znam da si ti bio taj koji ih je naterao da pretraže moju sobu u potrazi za tim njenim umišljenim štapom, kao da sam ja neki obični..."

„Ovaj razgovor postaje zamoran", reče Rekston, odgurnu svoju stolicu i ustade.

„Znam da si je poslao kući sa šesnaest hiljada gvineja koje nije ni zaradila ni zaslužila", ispljunu Danherst.

„Dođi, Rouz", reče Rekston povlačeći njenu stolicu.

„Nećeš to da slušaš, je li?", kreveljio se Danherst dok se dizao na noge. „Nećeš da se prisećaš kakav si glupan bio kad si predao šesnaest hiljada gvineja sopstvenog novca jednoj onakvoj maloj lažljivici."

Dohvativši Kerolajn za mišicu, Rekston izađe kroz otvorena vrata u ružičnjak na zapadnoj strani zamka.

„I znam da si pokušao da me prognaš sa Nedelje ropstva", vikao je pobesnili markiz dok je pljuvačka samo letela. „Ali ser Čarls i Oliver Ridel su znali koliko

ja mogu priuštiti da platim za robinju i hteli su svoj deo. Ali ti nisi, a, Rekstone? Tebi ne treba moj novac, ti imaš dovoljno svog - dovoljno da se rastaneš od sto hiljada gvineja za tu tamo" - uperio je svoj štap za šetnju u pravcu Kerolajn - „samo da mene sprečiš da je dobijem. Zašto bi inače to činio? Nije ona ništa posebno, samo još jedna pohlepna mala opajdara kao i sve ostale..."

Nastavio je da besni dok je Rekston vodio Kerolajn niz stazu popločanu ciglama pored koje su bile gvozdene klupe, a na jednoj Bo Bramel i njegova robinja, beskućnica Jasmin, spojeni u telesnom sjedinjenju, lasmin je na sebi imala samo mušku košulju, klečala je na klupi okrenuta ka naslonu, a ruke i noge bile su joj lancima vezane za gvozdene ručke. Trzala se od svakog zaleta zanosno obučenog Bramela koji je stajao iza nje i jednom rukom je držao za dečački kratku kosu, a drugom sebi pridržavao zadignutu košulju kako bi mogao da posmatra spajanje njihovih tela.

Opštili su na grčki način, primetio je Rekston. A očigledno i Kerolajn, koja je pobledela i skrenula pogled dok su prolazili pored tog para.

Počela je da se bori protiv njegovog stiska kad ju je povukao niz stazu ka rimskom kupatilu.

„Gospodine, preklinjem vas", molila je. „Povređujete me."

Zastao je i pustio njenu ruku, mršteći se na jasne tragove koje je ostavila njegova šaka. Izvukao je pljosku iz kaputa i potegao gutljaj.

„Je li... je li to istina?" pitala je dok je trljala mišicu. „Da ste dali Daliji šesnaest hiljada..."

„Zabranjeno vam je da govorite osim da odgovarate na pitanja ili prihvatate naredbe, sećate se?" Stavio je čep na pljosku i spremio je.

„Ali..." Osvrnula se oko njih u svim pravcima. „Nema nikog da nas čuje, a ja sam mislila da vama nije stalo do... znate. Pravila."

„Osim do onoga o tome da držite usta zatvorena. Prilično sam pristrastan kad je ono u pitanju."

Kerolajn podiže pogled prema Rekstonu, tim krupnim, tihim očima, na trenutak koji je Rekstonu de-lovao kao večnost.

„Da gospodaru", rekla je - ne podrugljivo, nego ponizno, naravno, ali uz tračak zajedljivosti kojoj nije mogao, a da se ne zadivi.

„Drska devojčuro." Dohvatio je njen povodac i nastavio niz stazu vukući je za sobom.

Nije želeo da joj se divi. Nije želeo da ima išta s njom, ali eto ga tu, prisiljen je da bude svezan za nju na svakom koraku cele ove proklete nedelje. Danherst je bio u pravu. On *i jeste bio* glup. Prvo Dalija, a sad i ova. Bile su mu Ahilova peta, ove proklete dame u nevolji. Taj njegov poriv da izigrava spasitelja beše jedina ranjiva tačka u inače neprobojnom oklopu koji je gradio oko sebe poslednje dve godine. Zbog toga je bio slab; zbog toga je bio budalast. Bio je to nedostatak koji mora nastojati da ispravi zarad sopstvenog duševnog mira.

„Oh, tako mi svega!", rekla je kad su obišli jednu okuku na stazi i ona ugledala zdanje kupatila, izgleda po prvi put. „Oh, izuzetno je. Jesu li ga zaista sagradili Rimljani?"

On s uzdahom reče: „Nemate nikakvu nameru da začepite, je li tako?”

„Izvinjavam se, zaboravila sam.”

„Pa, ako zaboravite pred pogrešnom osobom pa vas na kraju daju na aukciju takvima kao Danherst, lo neće biti moja krivica.”

Dok su prilazili kupatilu, Rekston primeti Žila Bertrana i njegovu голу robinju, visoku, jedru, lepu Džonkvil, kako stoje uz drvo na rubu obližnje šume, zagrljeni - bar je tako mislio dok nije prišao bliže i video daje Džonkvil okrenuta prema drvetu, a Bertran iza nje polako radi. Još jedan analni seks na otvorenom; mora da ima nešto u vazduhu.

Kerolajn je brzo skrenula pogled, kao i kad su prolazili pored Bramela i Jasmin na klupi u vrtu. Pomislio bi da je ona prosto čistunica po prirodi, da nije bilo one nevešto prikrivene fascinacije prostačkim dešavanjima za stolom na doručku.

„Već vas je preplavio šok?” upita on dok ju je vodio na povocu prema ulazu u kupatilo. „Sedmica je tek počela.”

„Ja... nisam šokirana.” Izgledala je iskreno uvređena.

Sumnjičavo je frknuo.

„Nisam. Možda nisam tako... iskusna kao neki, ali mnogo sam upućenija nego što vi mislite.”

„Ser Čarls mi je rekao da ste se skoro onesvestili kad je počeo da vam pokazuje svoj mali portfolio pornografskih slika.”

Izbegavajući njegov pogled, porumenelog lica, ona reče: „Da, pa, od tada sam se privikla na postojanje raznih ukusa i sklonosti u... tim stvarima. Ali neke stvari...” Blago je klimnula glavom prema Bertranu i Džonkvil dok je zadržala bezbedno skrenut pogled. „Prosto nisu prirodne.”

„Nema ničeg neprirodnog u seksualnom zadovoljstvu”, reče on. „Osim uključivanja domaćih životinja, pretpostavljam.”

„Muškarac bi možda mogao naći zadovoljstvo u takvom činu, ali dama? Mislim da ne bi.”

„Previše mislite. Zar nikad niste prosto odbacili svoje bojazni i predali se nekom novom iskustvu samo da bi... pa, samo da bi ga *iskusili*?”

„Ne ako mi deluje pogrešno”, rekla je. „Postoji razlog što smo blagosloveni moćima moralnog rasuđivanja.”

„Rekli ste to kao prava rektorova kći”, promrmljao je dok ju je vodio prema ulazu u kupatilo.

Nos joj zagolica neka slatkasta, zagorela aroma koja je dopirala do njih. „Kakav je to miris?”

„Zar se u Sejnt Džajlsu ne puši opijum?”

„To je *opijum*?” Ona razrogači oči, a potom ih još više raširi kad je ušla u zadimljeno kupatilo i videla šta se tamo događa. Toliko o njenoj „upućenosti”.

Mermerni pod koji je okruživao bazen beše krcat svilenim jastucima na kojima se pružalo desetak ili više telesa, neka su se odmarala, a neka lelujala u masi, sva gola ili krajnje razgolićena - sa izuzetkom potpuno obučenog Li Menšanga, koji je sa lakiranim poslužavnikom sedeo u blizini ulaska u pećinu, i vrteo vreteno na čijem se vrhu penušala neka smeđa pasta nad plamenom petrolejke. Podižući

pištolj za pušenje od bambusa, tim vretenom je izgnječio trunku skuva-nog opijuma u zaobljenoj činiji, puštajući da ga s vremena na vreme liznu plamenovi kako se ne bi skorio. Bila je to komplikovana operacija, i samom Rekstonu je bilo potrebno dosta vremena da je savlada.

Kad je bio zadovoljan gustinom opijuma, Li ga je umetnuo u jednu malu rupu na činiji, veštim okretom povlačeći vreteno. Nagnuo se i dodao lulu Inigu koji se pored njega odmarao sa Lijevom voljenom ljubavnicom, Tjulip, koja mu se od glave do pete sklupčala u naručju. Inigo je bio go do pojasa, a pantalone su mu bile raskopčane. Lagano je izvio kukove i tada je Rekston shvatio da je njegov gigantski kurac zabijen u nju.

Inigo uze lulu, zapanjivši Rekstona kad je zahvalio Liju na Kinezovom maternjem jeziku. „*Fei changgan xie.*”

„*Bie ke qi.*” Li se nasloni na kameni zid i nežno povuče povodac njegove sopstvene robinje, Vajolet, koja mu je ležala pored nogu i zadovoljavala se veštačkim penisom od slonovače. Na licu joj je bio isti izraz trome euforije kao i kod njenog gospodara, Iniga, i Tjulip. Nema sumnje da su već neko vreme razmenjivali taj pištolj za pušenje.

„Na francuski način, molim vas”, reče joj Li na svom engleskom sa jakim akcentom kad je otkopčao pantalone.

Dok je povlačio dim iz lule, Inigo, koji se s Rek-stonom sprijateljio godinu dana ranije, uhvati njegov pogled i klimnu glavom u znak pozdrava. Rekston uzvraći klimanjem, zahvalan što su Inigu usta zauzeta te ne dozvoljavaju razgovor. Verovao je da se nikada neće naviknuti na ćaskanje s ostalim muškarcima dok obavljaju posao, mada izgleda da većini muškaraca koji su posećivali Nedelju ropstva to ništa nije smetalo.

„Može li nekoga da omami opijum samo od udisanja vazduha u kome se puši?”, upita Kerolajn Rekstona tiho, da je drugi ne čuju.

„I vi to osećate?” Neki osećaj lelujave nerealnosti ga je savladavao od trenutka kad je ušao u kupatilo. A opet, slično se osećao i prethodnog dana, kad se pre zore sam kupao, a tada se nije pušio opijum. Osećaj se pojačao kad je ušao u pećinu, toliko da se okrenuo i vratio pre nego što je prešao i sto metara.

Posmatrajući nepristojne statue satira i nimfi, ona reče: „Skoro kao daje sve ovo neki fantastični san.”

Rekston klimnu glavom dok je gledao kako dim iz Inigove lule leluja prema bazenu pa uvis, kroz otvoreni krov, svetlucajući na sunčevoj svetlosti.

Nekoliko ljudi se u tom trenutku kupalo, uključujući Lili, Eli i Rekstonovog starog poznanika iz vojske i heroja Viktorije, Džeka Komptona, sada barona od Katbridža. Njegovo gospodstvo stajalo je u vodi do pojasa, leđima okrenuto od Rekstona i nabijalo Eli dok se ona zavalila unazad i oslanjala rukama na rub bazena, a svoje spektakularne duge noge mu obavila oko struka. Lili je stajala iza Katbridža i rukovala nečim pod vodom, verovatno jednim od onih malih

* Kineski: nema na čemu, ne morate da budete toliko ljubazni. (Prim. prev.)

veštačkih penisa za analni otvor iz crne kožne kutije kakva je dostavljena svima u sobu. Sporo i nežno je mazila Elinu nogu. Eli je dočekala pogled svoje prijateljice intimnim osmehom, kakav obično dele ljubavnici. Rekstonu nikad nije palo na pamet da bi te dve žene mogle biti lezbejke.

Postoje želeo daproveri temperaturu vode, jer je čuo da može dramatično da varira iz dana u dan, čučnuo je i umočio ruku. Uzbuđenje ga je proželo kao artiljerijska paljba. Zinuo je i skočio na noge, smesta u erekciji. Hvala bogu da je bio dovoljno razborit da obuče kaput koji ga pokriva spreda. Mrzeo bi da ceo dan hoda okolo sa očiglednim ukrućenjem, kao neki od ovih pohotnih pasa u svojim pomodnim pantalonama do kolena i smokinzima - mada nikome od njih to izgleda nije smetalo.

Pogledao je Kerolajn dok je otresao pantalone i kaput i video da ona netremice pogledom prelazi sa jednog klupka telesa na drugo pa na sledeće...

„Dajem peni za vaše misli, gospođice Ki...” Osvrnuo se unaokolo. „Rouz. Ili bi trebalo da kažem: dajem sto hiljada gvineja.”

Ukočila je leđa i rekla, uz nameštenu nonšalanciju: „Razmišljala sam: kakav imponzantan nivo aktivnosti za ovo doba dana.”

Nasmešio se i odmahnuo glavom, nateravši je da se okrene uz mali samosvesni osmejak koji ga je zagolicao posred grudi. Kako, dodavola, nije uspeo da prepozna pri njihovom prvom susretu pre dve nedelje kakva je to neverovatna lepotica? Da, bila je u panici i izgužvana, umršene kose i u natopljenoj haljini, ali on se ipak sutradan nije sećao tih krupnih, razoružavajućih očiju, tog prefinjenog nosa, tih sočnih usana. Mora da je bio pijan kao daska. Voleo bi da nije osetila potrebu da maskira svoj izgled uz pomoć kane i pudera. Sećao se da joj je kosa u prirodnom stanju plava, čak i više nego Natalijina.

Pomisao na Nataliju prenu ga iz sanjarenja.

Kerolajn se uozbilji. „Pa, pretpostavljam da nije moglo da traje večno.”

„Šta?”

„Smešili ste se. Nikada vas nisam videla da se sme-šite. Izgledali ste...”

„Kao idiot koji se ceri?”

„Šta? Ne. Ne, naravno da ne.”

Osećao se kao idiot, što bulji u nju kao kakav nezreli školarac. A još je veća budala što mu je oprez popustio, ma koliko nakratko. Ništa se nije promenilo u poslednje dve godine; *on* se nije promenio.

Ne *daj joj da ti se približi*, rekao je sebi. Ona je niko, samo jedan rečni pacov, samo još jedna kurva iz Sejnt Džajlsa koja širi noge onom ko ponudi najviše. On treba da zapamti šta je ona i da se prema njoj ponaša u skladu s tim, a ne da joj dopusti da mu se uvuče pod kožu.

Cimnuvši je za povodac, rekao je: „Idemo odavde. I od sada drži jebeni jezik za zubima.”

Te noći, Rekston je još jednom odabrao da spava na balkonu, nakon što je sedeo tamo sam sa bocom džina jedno sat vremena. I opet je Kerolajn ležala budna pola noći jer su joj misli bile previše uzburkane da bi zaspala. „*Od sada drži jebeni jezik za zubima.*” I to ni deset sekundi nakon što je stajao i smešio joj se u oči tako da se osećala još omamljenije nego inače.

Usred noći čula je neki neodređen zvuk spolja, skoro previše tih da bi se čuo. Vrlo mirno je ležala na leđima, nije čak ni disala, da bi se usredsredila na njega. Zvučalo je kao prsti koji žustro trljaju vuneno ćebe.

Polako, da ne ispusti ni glas, Kerolajn se okrenu na stranu ka balkonu. Noć je bila vedra, a oči su joj se privikle na tamu pa je bez poteškoća razaznala le-žaljku u kojoj je Rekston ležao - ili bolje rečeno na koju se oslanjao, leđa izvijenih na jastucima, jer mu je telo bilo isuviše dugačko da bi ležao ravno. Mogla je da ga vidi sve do butina, oko kojih je bio zgužvan čaršav, a ostatak tela mu beše otkriven. Oči su mu bile zatvorene, ali desna ruka se žustro pomerala, kao da češe donji stomak - osim što mu je šaka bila sklupčana u pesnicu. Nije joj trebalo mnogo da shvati oko čega se sklupčala.

Znala je da bi trebalo da zatvori oči i pruži mu malo privatnosti, ali pažnja joj beše prikovana i sve što je mogla beše da leži i gleda. Gladio je sve brže i brže, mišići na ruci su mu bili napeti i žilavi, a kukovi izvijeni.

Pojavila se njegova leva ruka, stiskajući nešto belo - maramicu, shvatila je Kerolajn kad ju je raširio. Pritisnuo ju je na kraj svog polnog organa dok je stiskao i pumpao. Izvio je glavu i torzo sa jastuka, celo telo mu

Opčinjeni mesečinom

se treslo nekoliko dugih sekundi. Usledio je dugačak izdah iz dubine pluća, a onda je ponovo malaksalo utočio u jastuke. Za trenutak je mirno ležao dok su mu se grudi dizale i spuštale i gledao u nebo. A onda se okrenuo i pogledao prema Kerolajn.

Ona zatvori oči i svesno uspori disanje.

Neko vreme nije bilo nikakvog zvuka, a onda je čula kako je uzdahnuo. Čula je tiho šuštanje a potom prigušenu škripu čepa od boce džina.

Lord Rekston mora da ima neke svoje razloge što ne spava s njom, mislila je Kerolajn, ali impotencija očigledno nije među njima.

7.

Sledećeg jutra, Kerolajn je posle duge, vrele kupke u pompejskom kupatilu zatekla Rekstona kako u košulji stoji ispred velikog ogledala i vezuje svoju dugačku, belu kravatu sa mnoštvom nabora. Skoro prazna boca džina stajala je otvorena na toaletnom stočiću pored njega.

Dejvid Čajld, lord Rekston, bio je neobično kom-plikovan čovek - erudita, a opet raskalašan, surov, a velikodušan i nepristojno lep. Volela bi da je nije fascinirao. Mnogo bi više volela da ne leži u toj parnoj kupki s mirisom ruže sve dok joj se prsti ne smežuraju i u glavi ponovo oživljava onaj prizor u kome on sop-stvenom rukom daje oduška svojoj potisnutoj požudi. Nikada nije mogla ni da zamisli da bi je tako nešto moglo uzbuditi, a opet sama uspomena na to u njoj je budila strasti do skoro neslućenih visina. Možda bi pribegla smirivanju svoje požude na isti način kao što je Rekston smirio svoju da nije bila zaboravila da zaključa vrata od kupatila. Mogućnost da on uđe unutra dok se ona zadovoljava bila je previše ponižavajuća da bi rizikovala.

Posmatrao je njen odraz u ogledalu, pogled mu je lutao po njenoj mokroj kosi, sveže umivenom licu, pozlaćenju čeličnoj ogrlici za robinje i grudima čije su se konture isuviše dobro nazirale ispod tankog svilenog ogrtača. Presreo je njen pogled i na trenutak je uhvatila tračak vreline u njegovim očima pre nego što su se ohladile i postale neprobojne, kao da se na njih spustio neki zastor. Uglavnom je bio takav i juče, osim onog kratkog trenu prisnosti u kupatilu.

„Da li da sama odaberem odeću za sebe, gospodaru?“ upitala je.

„Zar vam nisam i rekao da... sranje!“ Potegao je čvor koji je upravo svezao, odvezao kravatu i bacio je na pod. „Sranje, sranje, sranje.“

Slobodno je psovao u njenom prisustvu od juče popodne, kao da je u njegovoj glavi na neki način degradirana iz dame u kurvu.

Kerolajn je podigla kravatu i presavila je samo da bi imala šta da radi dok je Rekston šetkao po sobi i dlanovima pritiskao čelo.

„Boli li vas glava, gospodaru?“

„Ne. I ne sećam se da sam vam dao dozvolu da govorite.“

Od juče je zahtevao od nje da svoje misli zadrži za sebe čak i kad su nasamo.

Utonuo je u crvenu kožnu fotelju, nagnuo se napred, oslonio na laktove i šakama protrljao lice. Možda bi ga oraspoložilo, mislila je ona, ako bi mu rekla ono što je želela da mu kaže još otkako se probudila tog jutra.

„Gospodaru, ako bih mogla samo da...“

„Zavežite!“ Skočio je iz fotelje i preteći išao prema njoj sve dok na leđima nije osetila stubove kreveta u obliku urni. Nadvijajući se nad njom, crven od besa, vikao je: „Zar ne možete prosto da zavežete, jebi ga?“

Reci. Samo reci. To će pomoći. „Samo sam htela da vam zahvalim“, rekla je drhteći i uvrćući kravatu u rukama.

Pogledao ju je kao da je luda. „Za šta to?“

„Znam da ste me kupili iz dobrote, da biste sprečili lorda Danhersta da me dobije.“

„Je li vam palo na pamet da je on možda bio u pravu kad me je optužio da sam vas kupio samo da bih prkosio njemu?“

Odmahnula je glavom, koja joj se nekako čudno labavo držala na ramenima; ruke su joj se tresle. „Učinili ste to za mene. Želite da ljudi misle da ste hladni i nemarni, ali ne možete sakriti svoju pravu prirodu. Vi imate dobro srce, saosećajno srce.“

„Ovo je jedino srce koje ja imam“, rekao je podižući gospodarev privezak koji mu je visio oko vrata. „To je jedino srce koje mi treba. A ako mislite drugačije, vi ste budala.“

„Onda jesam budala zato što znam šta je ovde.“ Pritisnula je šaku na njegove grudi, taj zid toplog, čvrstog mesa ispod hladnog rublja. „Mogu da osetim kako kuca. To je najistinitiji i najvitalniji deo vas.“

„Možete li da osetite ovo?“ Uhvativši je za ruku, spustio ju je naniže i prislonio na svoj polni organ preko pantalona. „Ovaj prokleti prizor je istinitiji i vitalniji nego ta grudva mesa u mojim grudima.“

Kerolajn je pokušala da se otrgne, ali njegov stisak je bio isuviše snažan. Pritisnuo ju je jače uz svog vršnjaka koji je nabrekao i očvrsnuo dok je on trljao njenim dlanom gore-dole po njemu. Ona okrenu glavu i sklopi oči pokušavajući da ne misli o onome što radi, što je on tera da radi - i kako se zbog toga oseća, bog nek joj pomogne, što ga dodiruje ovako. Uzbudjenje koje beše osetila u kadi opet je nahrupilo i to silinom koja oduzima dah.

Rekston je dohvati za bradu i okrenu joj glavu prema sebi. Otvorila je oči i ugledala *njegove* oči, crne i gladne i toliko blizu da se osetila kao da je sunce namignulo i dan pretvorilo u noć.

Rekao je: „Ja nisam ono što vi mislite da jesam. Što pre to shvatite, biće vam bolje.“

Posegnuo je za ešarpom koja je povezivala njen ogrtač visokog struka.

Zbunjena ovim iznenadnim sledom događaja, nagoni je pokušala da ga odgurne. Rekston ju je uhvatio za ruke, podigao joj ih iznad glave i spojio lisice kroz jednu od ručki na urni.

Odvezao je ešarpu i jednim zamahom razmaknuo ogrtač, a ona je ostala gola i izložena. Jednom rukom joj je milovao sisu, a drugom raskopčavao svoje pantalone. Od šoka zbog njegovog vrelog, grubog dlana na njenoj goljoj koži nešto joj je divlje pulsiralo među nogama. To što je vezana predstavljalo je olakšanje, baš kao i tokom Zagledanja robinja. Ovo bi se desilo bez obzira na njenu saradnju; bila je bespomoćna da se odupre.

„Kažite mi da prestanem.“ Pribio ju je uz stub kreveta, a nabrekli ud poput vrelog čelika, vlažnog pri vrhu, uz njen stomak.

O, bože, nemoj da prestaješ, mislila je dok se borila protiv poriva da se protrlja o njega. *Nemoj da prestaješ, nemoj da prestaješ.*

„Vi ste me kupili, gospodaru moj“, rekla je drhtavo. „Možete da radite šta god želite.“

„Šta *vi* želite?"

„Ja... ja nemam želja."

Skliznuo je rukom niz njen stomak pa još niže. Zadržavala je dah dok je on prstom prelazio preko njenih usmina i uz upaljeno, sklisko meso iznutra. Kukovi su joj se trznuli napred nekom svojom sopstvenom voljom.

„Ja mislim da imate želje", promrmљao joj je na uvo dok ju je mazio. „Mračne želje koje ne smete da priznate čak ni samoj sebi jer ste prevelika kukavica. Radije biste igrali robinju nego se ponizili priznavši ih. Zar to nije tačno, gospođice Kiting?"

Ja..." Nije o tome razmislila na taj način. Reagovala je, nije razmišљala.

„Odgovorite mi." Podigao ju je, držeći je uz stub dok je stajao među njenim butinama i svojim polnim organom gurkao njen. „Hoćete da vas uzmem, iskoristim, kao gospodar robinju. Zar ne? *Odgovorite* mi."

Proklet bio što joj to radi - i prokleta *ona* bila što mu dopušta da joj se uvuče u glavu ovako.

„Nema ozlojeđenog poricanja, a? Dobro, onda, ako ste moja robinja, gospođice Kiting, to bi značilo da sam ja vaš gospodar, zar ne?"

„Molim vas, gospodaru. M-molim vas..."

Lagano ju je pritisnuo telom, taman dovoljno da oseti široki, glatki glavić njegovog organa kako je širi i otvara. „Hoćeš li da te jebem, robinjo?"

Nije to bila *želja*, bila je to *potreba*. Obuzimala ju je, drhtala je od nje.

„*Izgovorite to*", zapovedao je.

„Ne terajte me. Molim vas, ne terajte me."

„To je dovoljan odgovor." Snažno se zario u nju, jednim pohotnim zaletom. Vrisnula je zbog tog iznenadnog nabijanja, osetivši neku goruću, nemoguću punoću, osećaj potpunog posedovanja.

Uzimao ju je dubokim, grubim zaletima koje je ona željno dočekivala dok su joj se kukovi izvijali ka njegovim. Svaki oštar zalet bi mu iz grudi izmamio duboko, životinjsko rezanje.

„Ne gledaj me", dahtao je.

Okrenula je glavu. „Da, gospod..."

„Ne govori mi. Nemoj da si pisnula, jebote."

Ugrizla se za usnu da ne bi zastenjala dok je zadovoljstvo sve više i više raslo... Ta nametnuta tišina kao da ga je još više uvećavala tako da je, kad ju je pogodio vrhunac, vrisnula svom silinom.

On je promuklo kriknuo dok su mu se prsti bolno zarivali u njeno telo. Osećala je grč za grčem dok je on izbacivao seme, a potom se srušio na nju, mlitav i vlažan, kose zalepljene za čelo. Udisao je vazduh kao da je upravo završio trku. Jedan od njegovih izdaha ispao je nalik na neki slabašan jecaj koji je Kerolajn zazvučao kao da je pun jada.

Ispravio se i pogledao je u oči. Brzo je skrenuo pogled, ali Kerolajn je u njegovim očima ugledala nešto sirovo i nezaštićeno što je u njoj izazvalo sažaljenje uprkos načinu na koji se ophodio prema njoj.

Kad je izašao iz nje, osetila se kao da joj neko vadi utrobu. Spustio joj je noge, zakopčao pantalone, obukao sivi prsluk na dvoredno kopčanje preko košulje, umio lice i očešljao kosu. Tek tada joj je otkopčao lisice sa zglobova da može da spusti ruke.

Kerolajn se zavila u ogrtač i drhtavim rukama svezala ešarpu. Rekston je ponovo povezao kravatu i ovaj put uspeo iz prve, obukao sako sličan onom koji je nosio dan ranije i krenuo prema vratima. „Idem dole da doručkujem. Budite obučeni kad se vratim.”

Otvorio je vrata i jedan trenutak stajao tu, leđima okrenut njoj, sa šakom na kvaki. „Obucite čipkastu spavaćicu. I ništa ispod toga.”

Zalupio je vratima tako snažno da je delovalo kao udarac u stomak. Kerolajn je čula škljocanje njegovog ključa u bravi.

8.

Današnja *razonoda* biće *ćora-baka*", objavio je gospodin Luelin po završetku popodnevne užine u *Plavom salonu*. „Svi su dobrodošli, mada bi gospodarima trebalo dati do znanja da u svakoj robinji koja učestvuje može uživati jedan ili više gospodara tokom ove male zabave. Od robinja koje učestvuju stoga se zahteva da nose Crno srce kako bi se naznačilo da su dostupne. Takođe se zahteva da budu neodevene iako mogu zadržati čarape, papuče i rukavice ako vam je to po volji."

Dok se spuštao u fotelju od tamnoplavog pliša sa cigarom i čašicom brendija, Rekston krajičkom oka ugleda Kerolajn kako sedi na podu sa rukama vezanim iza vrata i kradomice ga posmatra. Ignoriseo ju je, nek strahuje nekoliko trenutaka. Luelinove popodnevne igre uvek bi se izmetnule u orgije ove ili one vrste, a Kerolajn je najviše strahovala od toga da je nateraju da služi druge muškarce.

Pre dva dana - bilo je to popodne njihovog drugog dana u svojstvu robinje i gospodara - naišli su na neku robinju pod kapuljačom, zavezanu za jedan luk u vrtu, a Crno srce joj je visilo sa vrata. Dvojica muškaraca su je uzimala spreda i otpozadi dok je treći klečao ispred nje i brzo i žestoko je jebavao u usta. Muškarac koji je bio na njoj udarao ju je po dupetu sa svakim zaletom; onaj ispod nje joj je gnječio grudi kao da su od gline. Četvorica drugih muškaraca stajala su i gledala, mazeći se preko pantalona dok su čekali svoj red.

„Gospodaru!“, uzviknula je Kerolajn u retkom slučaju nepoštovanja naredbe da ne govori bez dozvole. „Učinite nešto. Naterajte ih da prestanu."

„Nema potrebe. Ne čini se da je zlostavljaju."

„Ono nije zlostavljanje?" Tresla se od besa.

„Pristala je na ovakav tretman kad je potpisala svoj ugovor o ropstvu - kao i vi."

„Da, ali nikad nisam ni pomislila da to može biti ovako... tako..." Odmahnula je glavom, u očiglednom nedostatku reči kojima bi izrazila gađenje. „Ne mogu ni da zamislim kroz šta ta jadna žena sad prolazi."

„Koliko je ja poznajem, na sedmom je nebu", rekao je Rekston. „To je ledi Bekenridž. Narcisa", dodao je u znak odgovora na Kerolajnin zbunjeno pogled. Prepoznao bih to vitko telo od alabastera bilo gde. „Slučajno znam da ona voli grubo - vrlo grubo. Ne bi me iznenadilo daje ovo izričito zahtevala."

„Nemoguće."

„Oh, pogledajte", rekao je Rekston. „Verujem da svršava."

Pored toga da će je deliti sa drugim muškarcima, Kerolajn je najviše strahovala da će Rekston od nje zahtevati sodomiju pre nego što se sedmica završi. Uz ta dva izuzetka, izgleda da među seksualnim aktivnostima nije bilo mnogo toga što bi Kerolajn smatrala istinski neukusnim. Tokom protekla tri dana podvrgnuo ju

je takvim delima kakva većina muškaraca iskusi samo u svojim najmračnijim fantazijama.

Slobodno se služio sadržajem one crne kožne kutije i raznim zapovestima koje je naučila da izvršava počevši od onog dana kad ju je jebao uz krevetski stub. Te večeri, posle večere rekao joj je da se skine, a potom da raširi čaršav preko kreveti- „Ne bih želeo da upropastim taj prelepi prekrivač." Ovu zapovest je izdao mirno, tiho, nakon što se prilično ohladio od onog predašnjeg besa. Ona je učinila kako je zapovedano, iako nerado, kad je reč o svlačenju. Njena skromnost je, naravno, bila apsurdna. Imala je izuzetno telo, tanak struk i pune, uzdignute gradi. „Nauznak", naredio je, pokazujući na krevet.

Kad se našla na leđima, raširenih nogu, izvukao je četiri dužine lanca i četiri katanca iz crne kutije i privezao joj ruke i noge za krevetske stubove. Uzeo je srebrni poslužavnik iz ormara sa pićima i na njega položio nekoliko pažljivo odabranih predmeta iz kutije - veštački penis od kornjačevine, prsten za penis od slonovače, štipaljke za bradavice i maslinovo ulje. Sve ovo je postavio na krevet među njene širom raširene noge, a onda se polako skidao i umivao dok je ona tamo ležali i drhtala. Nije mu smetalo što drhti, ali nije mu se baš dopadalo kako ga te krupne, nervozne oči prate svuda po sobi tako da joj je povezao jednu svilenu crnu kravatu preko očiju pre nego što je izvadio čep iz boce ulja. Tada je ozbiljno zadrhtala - dok nije otkrila da ono što niemu pričinjava zadovoljstvo, u istoj meri služi i njoj.

Oboje su sada spavali u tom velikom krevetu, ali on je imao običaj da joj naredi da ide na spavanje dok on sedi na balkonu i opija se do besveJti; bio je to jedini način da zaspi. Kad bi se probudio tokom noći, uvek sa uspravnim bajonetom uprkos tragovima pijanstva, prevrnuo bi je na leđa ili još češće, na stomak sa guzom na jastucima i što šire raširenim nogama - mada joj je sinoć prosto opkoračio lice i zabio joj kurac u usta.

Držala ga je u stanju stalnog, bolnog uzbuđenja. Uzimao ju je tri, četiri, pet puta dnevno. Uzimao ju je u kupatilu, u šumi i raznim sobama zamka, mada nikad u društvu ostalih. Dvaput ju je naterao da klekne i priušti mu felacio kroz rupu za usta na crnoj plišanoj kapuljači koju bi prikačio za njenu ropsku ogrlicu. Često je koristio kožne kaiševe i lance, a skoro uvek kapuljaču ili povez preko očiju, osim kad ju je uzimao otpozadi.

Ni u jednoj prilici, bez obzira šta joj je radio, Kerolajn mu se nije opirala. Kad je konačno prevazišla - a i on, kad je već o tome reč - početno čuđenje što se posmatraju kao robinja i gospodar, bilo je to kao da je predala ne samo svoje telo nego i sve one damske inhibicije i skrupule koje je dovukla ovamo sa sobom. Prigrllila je navalu njegovih seksualnih zahteva sa stepenom entuzijazma koji je Rekstona žestoko uzbuđivao - ali i uznemiravao. Počinjalo je da deluje kao da ona skoro pa može da nasluti njegove želje, oseti ono što i on, bude upravo ono što je on želeo da bude. Da je bila kakva praznoglava mala drolja, možda bi pomislio da je samo slepo poslušna, ali ona je bila daleko od toga, a njene reakcije nisu bile reakcije nepromišljene robinje ma koliko se pretvarala da prihvata tu ulogu.

Njihov odnos bio je kompleksan i sve intimniji, u tome je i bio problem. Poslednje što je Rekston želeo na ovom svetu beše bilo kakva veza, pogotovo sa ženom koja je okupirala svaku njegovu budnu misao, koja ga je inspirisala da čini stvari koje nikad nije ni pomišljao da će činiti, da postupa na osnovu želja koje je, sve do sada, krio u najmračnijim predelima svoje svesti. On je taj koji bi trebalo da zamahuje bičem u ruci, a ne ona.

Nije mu se to dopadalo. U proteklih par dana, zatekao je sebe kako iznalazi izgovore da je zlostavlja u nadi da će zabiti kolac u to *nešto* što ih je držalo u šaci.

Sinoć joj je naredio da „iščekuje“, a potom je ostavio u sobi dok je on otišao dole na večeru. Kad se vratio i video da ona više ne stoji nagnuta s rukama na nogama, prebacio ju je preko kolena i lupao po tom njenom bezobraznom dupencetu sve dok nije postalo vrelo i ružičasto i dok oboje nisu iznemogli. Naterao ju je da ga preklinje da je jebe, a onda je, da joj produži kaznu, odbio. Umesto toga joj je naredio da „klekne“, zakačio joj lisice na rukama za lisice na nogama i stajao nad njom dok se sam obrađivao. Ostavio ju je tu, da joj se njegova sperma suši na leđima, dok se on pridružio nekima od ostalih muškaraca u partiji vista koja je potrajala do iza ponoći.

„Naša ćora-baka se razlikuje od dečije igre koju svi vi znate“, rekao je gospodin Luelin dok je grupa poslužitelja pomerala nameštaj na obod velike sobe. „U našoj verziji igrač sa povezom preko očiju je uvek neko od gospode. Redosled igranja se prethodno utvrđuje biranjem karata. Robinje su ćora-bakin plen i dozvoljeno im je, u stvari ohrabruju se, da pokušaju da mu pobegnu. Jedan po jedan, svaki gospodin će pokušati da uhvati robinju koja nije njegova i koju onda mora pokušati da identifikuje kojim god sredstvima on odluči.“

Rekston je posmatrao Kerolajn sa izrazom lažnog premišljanja dok je dokono milovao svoje Crno Srce. Njoj je pogled bio prikovan za gospodina Luelina, pošto ju je Rekston istrenirao da nikad ne gleda direktno u njega nego da spusti pogled kad pričaju. Mada, mogla je da ga vidi. Pitaće se da li je došlo vreme kada će konačno biti primorana da se skine u javnosti i dopusti drugim muškarcima da rade s njom šta hoće.

Još je nije primoravao da se skida gola pred drugima, iako je odeća koju je birao za nju stalno bila, po njegovoj proceni, proketo provokativnija od proste golotinje. Ovog popodneva odozgo nije nosila ništa osim zveckave gomile ogrlica od lažnih bisera i dijamanta, koje su joj više ili manje prikrivale grudi. Od pojasa naniže bila je obučena u pantalone od providne crne mreže skrojene kao damske podgaće, sa razrezom među nogama od spreda do pozadi. Ipak, za razliku od otvorenog razreza na gaćama, ovaj se zakopčavao redom malih okruglih dugmića veličine bisera, izrađenih od crnog stakla.

„Ni u jednom trenutku tokom ove igre“, nastavio je gospodin Luelin, „robinjama nije dozvoljeno da govore, čak i ako im neko od gospode postavi direktno pitanje. Kao što rekoh, robinja može da koristi sva sredstva koja su joj na raspolaganju da izbegne da je uhvate, ali kada je ćora-baka dotakne, mora se smesta predati i poslušati svaku zapovest gospodina sa povezom. Gospodin, koji mora da zadrži povez, ima deset minuta da identifikuje svoj plen po imenu -

deset minuta i ne više. Da bi sve bilo još zanimljivije, svaki gospodin koji uspe tačno da imenuje robinju koja je u pitanju kad istekne tih deset minuta, dobiće priliku da njegovo ime bude stavljeno u šešir. Posle večere, ja ću izvući jedno od tih imena i taj srećni gospodin moći će da koristi ceo korpus robinja koje su učestvovala kao svoj privatni harem tokom dva sata večeras posle večere."

U prostoriji punoj muškaraca začu se žamor uzbuđenja dok su se kladili jedan s drugim ko će biti taj srećni sultan.

Podižući svoj džepni sat, Luelin reče: „Ja ću paziti na vreme. Igra će biti gotova kad se sva gospoda izredaju. A sada, molim robinje koje učestvuju da uklone odeću koju možda nose i skupe se u središtu prostorije?"

Rekston reče: „Rouz." I dalje ju je zvao „gospođica Kiting" nasamo, a ona je njega oslovljavala po tituli. To je više voleo da ona ne bi pronalazila nikakvu utehu u skrivanju iza lažnog identiteta. Ona podiže pogled ka njemu, a potom ga spusti na pod. „Da, gospodaru", reče tihim, pomalo drhtavim glasom.

„Dođi." Kad je odložio brendi i cigaru, potapšao se po nozi. Skočila je sa izrazom olakšanja na licu i sela mu u krilo. Privukao ju je na svoje grudi i ona se namestila tu, sa glavom na njegovom ramenu. Jedina druga robinja u prostoriji koja nije učestvovala beše Eli, koja je ležala na svilenom kauču pored Džeka Komptona, lorda Katbridža, dok je Lili ležala s glavom u njegovom krilu. Lili je odlučila da ne ide ponovo na aukciju nakon što je napustila Danhersta i umesto toga se opredelila da obrazuje trojku sa Katbridžom i Eli zbog čega su Katbridžu zavideli ostali muškarci.

Muškarac koji je izvukao pikovog keca i samim tim prvi muškarac koji će nositi povez preko očiju, na radost njegovih kolega, neuparene gospode, beše ser Edmund Berd. Njegov prijatelj, lord Danherst, nudio mu je reči ohrabrenja, dok je Luelin vezivao povez preko Berdovih očiju. Samom Danherstu bilo je zabranjeno da nadalje učestvuje u igrama, i kao igrač i kao onaj koji se kladi, nakon trke robinja od pre dva dana. On se kladio u hiljadu funti da će pobediti visoka, jedra Sefron, ali pošto su je sputavale neudobne muške čizme za jahanje koje ju je ser Tomas Kvirk naterao da obuje, ona je stigla četvrta. Danherst je podigao onaj svoj budalasti štap za šetnju sa ciljem da njime udari jednu devojk, ali pošto je bila prebrza za njega, izbegla je udarac. Taj incident je ipak razbesneo Kvirka koji se založio kod Rekstona da se Danherstu ubuduće zabrane sve grupne aktivnosti. Rekston je jedva dočekao da mu udovolji.

Berd je nesigurno krenuo ka središtu prostorije, ruku ispruženih ispred sebe, dok su se robinje saplitala jedna preko druge ne bi li mu pobegle. Nakon nekoliko minuta, nekolicina muškaraca, u pokušaju da malo užurbaju stvar, poče da izvikuje uputstva o tome gde se robinje nalaze. „Oko dva metra ispred tebe, Edi." „Većina ih je s tvoje leve strane." „Odmah iza tebe!" Berd se okrenuo i uhvatio punu šaku Ajrisine bakarne kose.

Njegova publika je navijala i aplaudirala dok joj je stiskao guzicu i milovao grudi. „Ko si ti, kog đavola?", pitao je, iako je njoj, naravno, bilo zabranjeno da mu odgovori, a niko od ostalih muškaraca nije imao nameru da ga prosvetli; zašto da povećavaju konkurenciju za harem? Do sada je Berd već imao erekciju

koja je toliko zatezala prednji deo njegovih pantalona da je bilo pravo čudo da se tkanina nije pocepala od pritiska.

„Prilično si mršava“, rekao je, „tako da bi mogla biti Anželik. Ako je tako, imaćeš lep mali, uski, vlažni rascep. Čuo sam tvog gospodara kako ga hvali. Sad ćemo da vidimo. Klekni - glavu okreni od mene.“

Spustila se na pod sa obrazom na tepihu, ruku sklopljenih iza vrata i visoko podignutog malog, ljupkog dupeta. Spustivši se na kolena iza nje, ser Edmund je opipavao sve dok nije locirao njenu picu koju je potom zamišljeno ispitivao.

Rekston je malo pomerio Kerolajn da ne bi nezgodno pritiskala njegovu sopstvenu erekciju. Ubrzao joj se dah, primetio je on, a ono izdajničko rumenilo uzbuđenja razlivalo joj se po grudima. Položio joj je ruku na polni organ, koji je delovao vrelo i nateklo kroz tanku svilu njenih pantalona.

Ukočila se kao da bi mogla pokušati da ustane. Obavio je ruku oko njenog struka da to spreči. Nije bila navikla da je on ovako dodiruje kad bi mogli da ih vide drugi - doduše, niko nije ni obraćao pažnju na njih u ćošku, s obzirom na popodnevnu razonodu. „Pssssst.“ Polako ju je milovao, kao da umiruje voljenog ljubimca, uživajući u kontrastu hladnih staklenih perli i njenog toplog tela.

„Stvarno brzo ovlažiš, to ti priznajem“, rekao je ser Edmund Ajris. „Ali što se tiče veličine, pa, postoji samo jedno pravo merilo za to.“

Ostali muškarci su aplaudirali kad je on oslobodio svoj napeti kurac i navalio.

„Pet minuta, gospodine“, rekao je gospodin Luelin kad je pogledao na sat.

„Kako se izjašnjavaš, Edi?“ doviknuo je neko. „Jel' to uzimaš meru Anželik ili nekoj drugoj?“

„Teško je reći“, odgovorio je ser Edmund, pomalo bez daha, hvatajući je za bedra dok ga je polako vadio iz nje, a potom ponovo gurao unutra. „Možda kad bi svršila, da joj čujem glas. Je li Anželik od onih glasnih, Soumse?“

„Moraćeš sam da vidiš“, odgovorio je Soums, u pokušaju da namerno zavara ser Edmunda kad je u pitanju identitet njegovog plena.

Nagnuvši se napred, ser Edmund zavuče ruku među Ajrisine noge, a ona na to tržnu kukovima i zastinja.

Kerolajnine pantalone bile su već mokre tamo gde ju je Rekston mazio; tresla se od glave do pete. Te male staklene perle koje su joj se trljale o klitoris dovele su je tako blizu, tako brzo - to i ono što se dešavalo na sred sobe.

Kerolajn je dostigla vrhunac kad i Ajris, ali dok se Ajris prilično teatralno ritala i drala, na veliko

oduševljenje svoje publike, Kerolajn se trudila da ne mrdne i ne pusti ni glasa. Tresla se od slasti dok ju je on čvrsto držao, glave zabačene na njegovom ramenu, dok su joj se prsti zarivali u naslon za ruke na fotelji.

Ser Edmund se uz mumlanje brzim trzajem izvuče iz Ajris i istrese kitu svud po njoj. Smatralo se da je nepristojno ejakulirati u robinju drugog čoveka.

Zakopčavajući pantalone, kad se uspravio na noge, rekao je: „Ti uopšte nisi Anželik, zar ne? Čuo sam je kako svršava i ona to radi na francuskom. Kladim se da si ti Ajris.“ Skinuo je povez i kukuriknuo u znak trijumfa kad je video da je pogodio. „Stavi moje ime tamo, Luelin. Ko je sledeći?“, pitao je, podižući povez.

Inigo je bio sledeći. Robinje su se uz zadihano kikotanje gurkale laktovima ne bi li mu se našle na putu.

Rekston je držao iscrpljenu Kerolajn u zagrljaju, uživajući u njenoj težini i mekoći. Uhvatio je sebe kako odsutno trlja obraz o njenu kosu i namrštio se. Zaboga, pa ona je robinja, a ne ljubavnica.

Zbacio ju je s krila i dohvatio njen povodac. „Idemo.”

* * *

Kad su došli u svoju sobu, Rekston je počeo da se presvlači u odelo za jahanje i naredio Kerolajn da učini isto. Još nije nosila jahaće odelo koje je dobila, a koje se sastojalo od kratkog kaputića od jarko plave rebraste svile i haljine sa punom suknjom od iste tkanine. Učinilo joj se čudnovato konzervativno dok je visilo pored svih onih nepristojno providnih haljina i neglizhea - sve dok nije skinula sako sa vešalice i dobro pogledala haljinu.

Izrez, koji je bio obrubljen debelom zlatnom pletenicom, poput okovratnika i rukava na sakou, nije samo bio dubok; spuštao se sve do visokog struka u empir stilu, a nije bilo ama baš nikakve tkanine u predelu grudi, koje su očigledno namerno ostavljene izložene u celosti. Kerolajn se obukla leđima okrenuta Rekstonu, a potom brzo navukla sako koji se zakopčavao na dva reda velike zlatne dugmadi. „Okrenite se”, rekao je.

To je i učinila. Izgledao je zanosno i sportski, pošto se presvukao u tesne pantalone od jelenske kože do kolena, prsluk od antilopa i zgodan smeđi jahaći kaput. Kerolajn je bila skoro zahvalna što ju je terao da drži spušten pogled. Da joj je bilo dozvoljeno da pogleda pravo u njega, bila je više nego sigurna da bi joj se to divljenje ocrtavalo na licu, što bi je duboko postidelo.

Ono što se dešavalo među njima nije imalo nikakve veze sa divljenjem ili naklonošću ili nečim sličnim. Ona je bila njegovo vlasništvo, ništa više, nešto što će upotrebiti, a potom odbaciti na kraju nedelje. Nje ni slutila, kad je tek stigla ovamo, da će joj taj aranžman odgovarati onoliko koliko izgleda odgovara i njemu. Rekston je bio u pravu kad ju je optužio da igra robinju jer je prevelika kukavica da bi priznala svoje „mračne želje”. Kao robinja, mogla je da zadovoljava te želje, a da ih ne prizna za svoje sopstvene.

Odmerio ju je od glave do pete, a onda izvadio belu ešarpu za vrat iz svog kovčega i dao joj. „Dame obično nose ovako nešto kad jašu. A verujem da su tamo unutra i prikladne čizme i rukavice - i šešir sa krznom od dabrovine.”

„Jesu.” Stajala je ispred velikog ogledala petljajući oko kravate dok joj on nije prišao s leđa i lično je svezao.

„Lovački čvor, ja mislim”, rekao je, dok je obmo-tavao traku uštirkanog belog rublja oko njenog grla, preko ropske ogrlice. Ukrstio ju je spreda, jedan kraj uvukao pod sako i izravnao ga. Zastao je kad je rukom preko kravate napipao njenu levu dojku. Nežno ju je stisnuo, potom gurnuo kravatu na stranu i milovao

je po goljoj koži, a njoj su se bradavice ukrutile dok je toplim dlanom prelazio preko njih.

„Vrlo zanimljiv odevni predmet“, promrmrljao je, kad se nakratko susreo s njenim pogledom u ogledalu pre nego što su oboje skrenuli pogled. „I vrlo bezobrazno od vas, gospođice Kiting, što pokušavate da ovaj konkretni detalj sakrijete od mene.“ Prekorno ju je uštinuo za bradavicu što joj je izmamilo oštar uzdah. „Pogrešili ste što ste to učinili. Znae to i sami, zar ne?“

„Da, gospodaru.“

„Svakim aspektom onoga što vi radite ili govorite ili nosite ili *mislite* treba da rukovodim ja“, rekao je kad je dovršio vezivanje kravate. „Na trenutak ste to zaboravili. Mislím da vas treba podsetiti ko vam je gospodar.“

Poneo je par dubokih jahaćih čizama na balkon i seo na ležaljku prekrivenu jastucima da ih navuče. Kerolajn je vezivala pertle na svojim polučizmicama pitajući se, uz mešavinu strepnje i iščekivanja, kako li je mislio da dokaže svoju vlast nad njom.

„Otvorite crnu kutiju“, rekao joj je, „i uzmite gumeni penis i teglu vazelina. O, i *rin no tama*,* one male čelične kuglice. Donesite ih ovamo.“

* Japanski, zveckajuće kuglice. Seksualno pomagalo poznato i kao 'japanske kuglice'. (Prim. prev.)

9.

Kerolajn oseti grč u stomaku na sam pomen dvokrakog gumenog penisa, ali učini kao što je Rekston zapovedio. Kuglice su delovale kao da su šuplje, a iznutra se kotrljalo nešto teško što je proizvodilo lagani zvuk zveckanja.

„Ja ću uzeti kuglice“, rekao je ispruživši ruku. „Vi otvorite teglicu kreme i premažite tanji od ta dva falusa. Nemojte da štedite. Što više kreme upotrebite, ovo će vam lakše pasti.“

Prisetivši se onoga čemu je prisustvovala prve noći između Lili i Danhersta, poslušala ga je bez oklevanja, ali uz popriličnu dozu strepnje, dok je držala taj prezreni predmet za debelu dršku pri korenu.

Uzeo ga je od nje. „Ležite mi u krilo.“

Kerolajn je tako i učinila, nameštajući se prema njegovim uputstvima tako da su joj leđa bila izvijena, a zadnjica isturena uvis.

Kao da joj je čitao misli, rekao je: „Ovaj put vas neću lupkati po guzi. Izgleda da vam se to dopada, a meni nije stalo da vam ovim pričinjavam nepotrebno zadovoljstvo.“

Zadigao joj je suknje, kao da ga nije briga što joj pokrivaju glavu - ili je to možda bilo namerno. „Raširite noge što više možete, ali da ostanu naležaljci“, rekao je dok je razmicao izrez na međunožju vezenih svilenih gaća, šireći ga toliko da joj je guzica bila skoro sasvim obnažena.

Osetila je njegove prste na usminama svog polnog organa, a potom kako je u nju ubacio nešto hladno i klizavo - jednu od onih čeličnih kuglica. Druga kuglica je usledila za prvom. Osetila ih je u sebi, teške i tople, kako smesta upijaju toplotu njenog tela.

„Držaćete to unutra dok ih ja ne izvadim“, rekao je. „Stisnite se ako morate.“

Prožela ju je napetost dok joj je on razdvajao guzove jer je znala šta sledi. Nikada je tamo nije dodirnuo, niti išta gurao.

„Da, znam da vi ovo ne želite“, rekao je. „U tome, na kraju krajeva, i jeste stvar.“

Vrh namašćenog falusa gurnuo je u stegnuti otvor, dok je onaj veći falus delimično uleteo u njen polni organ. Gurnuo ga je malo; trgnula se na taj brzi upad u obe rupe. Manji falus bio je tanak kao čovečiji palac, ali delovao je masivno i nekako pogrešno u njoj.

Rekston reče: „Opustite se, gospođice Kiting. Najgore je prošlo.“

Uvodio je spravu polako, okrećući je tamo-amo sve dok oba falusa nisu duboko uronila. Onaj u njenom polnom organu pritiskao je male čelične kuglice i stvarao pritisak koji ju je snažno uzbuđivao, bez obzira što Rekston nije mario za njeno zadovoljstvo. Uvlačio je spravu u nju i izvlačio je iz nje izluđujuće sporim ritmom, sve dok nije više mogla da izdrži, a da ga ne zagrebe po butini od bolne želje za olakšanjem.

Sporo je povukao đavolski instrument uz reči: „Ne ovaj put. Ovo je bila samo demonstracija - ili njen prvi deo. Šta god poželim da vam uradim, ja ću vam i uraditi. Šta vi želite ili ne želite, ni najmanje me ne zanima." Spustio joj je suknje i podigao ju sa sebe. „Stavite šešir i rukavice, gospođice Kiting. Idemo na jahanje."

* * *

Njen prvi deo.

Kerolajn se pitala šta znači to obećanje - ili pretnja - dok su ona i Rekston izlazili na šumsku stazu jašući jednog konja koji se sporo kretao, a ona sedela napred, na prevelikom sedlu koje je on tražio od konjušara zajedno sa najmirnijim i najstaloženijim ustrojenim konjem.

Nije morala dugo da se pita. Kad su odmakli oko petsto metara niza stazu, zaklonjeni prastarim drvećem koje kao da je bilo živo zbog ptičijeg cvrkutanja, osetila je kako se njegova slobodna ruka pomera iza nje; otkopčavao je svoje pantalone od jelenske kože. Prožeo ju je drhtaj uzbuđenja zbog mogućnosti da pronađe olakšanje od uzavrele požude koja ju je držala u šaci. Bile je to zbog *rin no tama* kuglica. Šta god da se kotrljalo u njima, vibriralo je sa svakim tupim udarcem kopita velike životinje. Efekat je bio izvanredan. Klatila se na ivici orgazma još otkako su počeli da jašu.

Rekston reče: „Uzmite uzde, gospođice Kiting, i pazite da ih ne potežete. Sebastijan se kune da će ta zver jednostavno pratiti stazu laganim kasom bez obzira na sve, ali nema smisla to isprobavati, zar ne?"

„Nema, gospodaru."

„Sviđate mu se."

Kerolajn ne bi uspela da smogne odgovor na to sve i da joj je to bilo dozvoljeno.

„Dok je sedlao konja, prošaputao je da sam ja pravi srećnik jer ste vi najlepša od svih robinja."

Kerolajn se iznenadi što je povučeni Sebastijan rekao tako nešto. Mladi konjušar, koji nije znao engleski, govorio je vrlo malo kad su ona i Rekston došli po konja. Bio je solidno građen i visok skoro kao Rekston, sa izvesnom grubo izvajanom lepotom lica i tihog, opreznog ponašanja. Da je obučen kao vikont, u jahaće odelo i kožne rukavice, bez poteškoća bi prošao kao gospodin, ali čoveka je u svetu određivala odeća; gruba jakna od domaćeg platna i kožne radne rukavice bez prstiju ne čine gospodina.

„Stavite stopala u uzengije i podignite se", rekao je Rekston.

To je i učinila, a srce joj je divlje lupalo. Pre nego što su izašli iz sobe, stavio je u džep nešto iz crne kutije, ali nije videla šta.

Podigao joj je suknje otpozadi i tu gomilu svile, rublja i čipke prebacio preko svojih mišica dok je širio razrez na njenim gaćama. „Spustite se - polako", rekao je, vodeći je snažnom rukom na njenom kuku.

Osetila je kako joj zavlači svoju muškost među guzove sve dok mu glavić nije došao do otvora koji nikada ništa nije primio do onog gumenog falusa -falusa koji je bio znatno uži nego onaj među Rekstonovim nogama. Nagonski se trgnula napred.

„Ne to." Lagano ju je povukao unazad, pritisnuo kukove napred i zabio se u nju. Vrisnula je.

Isprva je pomislila da se zabio do balčaka, ali onda je uvidela da je u njoj tek nešto više od glavića.

„Sedite dole i izvucite stopala iz uzengija", poučio ju je, držeći joj kukove obema rukama dajе umiri. „I budite opušteni ako ne želite da ovo boli."

Vratio je svoja stopala u uzengije, koristeći ih za ravnotežu dok je polako ulazio u nju. Delovalo je kao da se u nju zabija drveni štap, centimetar po centimetar, ali ona se nije plašila nelagodnosti, najvećim delom zbog toga što je iznutra bila tako ldizava - što je, kad pogleda unazad, skoro sigurno i bio razlog da Rekston na njoj upotrebi onaj debelo premazan veštački penis.

Kada se sasvim zario u nju, a ona bila udobno smeštena uz njega, ponovo je preuzeo uzde i drugom rukom je obavio oko struka. Kad je prevazišla šok zbog toga što je tako neprirodno zaskočena, Kerolajn je uhvatila sebe kako uživa u tom osećaju duboke i apsolutne invazije. Svaki korak tog konja po vijugavoj stazi punoj okuka malo bi ih zbio pa bi se on promeškoltio napred-nazad u njoj i protresao male čelične kuglice.

„Oh!" uzviknula je Kerolajn kad je iznenada shvatila da se bliži vrhuncu. Svršila je žestoko, ritajući se i vrišteći. Njega su ritmično potresali grčevi na mestu gde su njih dvoje bili spojeni.

Zastenjao je. Mišići njegovih butina su se stegli kao kamen; prste je zario u njen struk. Mislila je da će tada svršiti i on, ali izgleda da se trudio da odoli.

Nastavili su, on sav zadihan, a i ona, takođe, dok su male čelične kuglice odrađivale svoju čaroliju, a još jedan orgazam se prolamao. Ovaj put mu je stenjanje bilo isprekidano dok je njeno telo stiskalo njegovo. Osetila je na leđima kako mu se grudi uzdižu; celo telo mu se ukrutilo.

Ona je opet svršila i ovog puta to je bilo pogubno po Rekstona. Zauriao je dok mu je seme prskalo u pulsirajućim talasima koji su se rvali sa njenim drhtavim orgazmom taman kad se prethodni smirio.

„Bože", prošaputao je on dok se borio za vazduh. Oboma im je trebalo malo vremena da dođu do daha. Kada se odmaknuo od nje, otkrila je da joj u stvari nedostaje da on bude u njoj - pogotovo budući da su je kuglice održavale u stanju pojačane osetljivosti.

U tišini su nastavili niza stazu koja je vijugala kroz nepregledne šume oko kružne putanje koja kao da nije imala ni smisla ni svrhe. Nakon nekog vremena, Rekston povuče uzde i okrenu konja niz neki uski pu-teljak kroz šumu koja bese toliko bujna da ga Kerolajn sama nikad ne bi primetila.

Rekao je: „Možete da govorite, ako želite, gospođice Kiting." To nije bila privilegija koju joj je davao često niti lako.

Kerolajn reče: „Vi ste veoma pokvaren čovek."

Grudi su mu se zatresle od prigušenog smeha - a onda je uzdahnuo. Kerolajn nije morala da mu vidi lice da bi znala da su se preko njegovih očiju ponovo navukli oni zastori.

„Verujem da ovo iskustvo nije bilo bolno“, reče on.

Kerolajn je oklevala, nije bila sigurna kako na to da odgovori, jer u početku jeste bilo neke nelagode.

„Je li?“, upitao je, zvučeći skoro zabrinuto.

Kerolajn se zakikotala.

„Jesam li rekao nešto zabavno?“

„Ne, gospodaru. Samo, vaše pravo lice se tako retko probije kroz tu fasadu hladne ravnodušnosti koju glumite.“

„To nije fasada, gospođice Kiting. Vi to mislite zato što vas, kao i većinu ljudi, a pogotovo žena, zaslepljuje osećajnost. Želite da verujete da su svi ljudi, duboko u sebi, dobri i brižni. Ali nisu, a ja sam dokaz za to.“

„Vi to kažete ne zato što nemate osećanja“, rekla je, „nego zato što imate, a to vas uznemiruje. Volela bih da znam šta vam se to dogodilo pa se toliko bojite da pustite ljude da vam se približe. Da li je u pitanju bila neka žena?“

„Ponovo predite na ćutanje.“

* * *

Mora da je to taj Nemeton, pomislila je Kerolajn kad su sjahali na nekoj travnatoj čistini okruženoj ogromnim, čudnovato izobličenim hrastovima. Bilo je kasno popodne, ali dani su bili veoma dugi u to doba godine i sunce je bilo jarko pa je bacalo oštre, crne senke po čistini.

„Dokle ćete jahati?“ pitao je onaj konjušar na francuskom.

„Samo do Nemetona“, odgovorio mu je tada Rekston.

Sebastijan ih je iznenađeno pogledao. „Znate za to mesto?“

Rekston je rekao: „Slučajno sam naleteo na njega prošle godine, kad sam istraživao šume.“

Iako je ta čistina bila na osami, poljari su se očigledno brinuli o njoj, budući da je trava bila sveže pokošena. Četvorougona kamena ploča isklesana od lave stajala je u središtu čistine pored vatrenog grotla koje je delovalo kao da dugo nije upotrebljavano. Gornja strana ploče bila je razjedena od starosti, a na njoj je bila urezana neka složena kombinacija krugova i čvorova koji su okruživali reči DIBU E DEBU.

„To je oltar“, rekao je Rekston dok je prebacivao konjske uzde preko grane na drvetu. „Kelti koji su nekada ovde živeli smatrali su hrastovo drveće za svetinju. Za njih je ovo bilo sveto mesto. Koristili su ga za orgijske rituale, između ostalog.“

Orgijske? Kerolajn bi ga pitala za to da joj je bilo dozvoljeno da govori. Za ovo kratko vreme koliko ga je poznavala Rekston je, uprkos svojoj razvratnoj prirodi,

prikazao upečatljiv fond znanja što je ukazivalo na to daje ozbiljno shvatao svoje studije - u nekom trenutku.

On reče: „Druid, ili visoki sveštenik, seo bi ovde.”

Kerolajn ga je sledila do najvećeg i najbizarnije čvornovatog hrasta. U dnu, sa jedne strane, nalazila se neka kockasta stena.

„Vi ćete sesti tu.” Potapšao je neku izbočinu na stablu gde su se ukrštale dve debele grane koje su rasle paralelno u odnosu na tlo, a međusobno pod pravim uglom.

Pre nego što je stigla to da pojmi, podigao ju je i poseo na tu izbočinu koja je ličila na policu i bila možda metar iznad zemlje.

„Šta to...” Ugrizla se za jezik kad ju je prostrelio pogledom.

„Ne terajte me da vas kažnjavam, gospođice Kiting.” Ispružio joj je noge duž svake od onih raširenih grana, zadižući joj suknje da bi mogao toliko da ih raširi. „Usudujem se da kažem da će ova mala pauza sama po sebi biti dovoljno naporna. I ne, ovo nije kazna. To je samo drugi deo one demonstracije koju sam započeo pre nego što smo napustili zamak”

Ah, da. „*Ovo je samo demonstracija - ili njen prvi deo*”, rekao joj je dok je iz nje izvlačio onaj prokleti gumeni penis. To što joj sada radi, šta god daje, predstavljalo je nastavak njegovog poučnog prikaza vlasti nad njom. „*Šta god poželim da vam uradim, ja ću vam i uraditi. Šta vi želite ili ne želite, ni najmanje me ne zanima.*”

Već je nad njom izvodio sodomiju. To što ju je naterao da uživa u tome ne poništava činjenicu da je to učinio protiv njene izričite volje. Kakva li joj je još poniženja spremao?

Skinuo je rukavice, odvezao kravatu, zagrizao jedan kraj i pocepao je čitavom dužinom, napravivši dugačku, usku traku. Obišao je oko drveta i obe ruke joj povukao iza leđa tako da obgrle masivno stablo, a potom zakačio lisice jednu za drugu uz pomoć trake od rublja. Mora da je jako stegnuo; jedva da je mogla da pomera gornji deo tela. Pocepao je ostatak svoje kravate na dva dela i privezao joj tim trakama noge za grane na kojima su ležale, preko čarapa između kolena i podvezica.

Vikont joj je skinuo šešir i posadio ga na onu stenu, a potom iz kaputa izvadio malu gumenu lopticu iz crne kutije; znači to je izvadio odande pre nego što su otišli iz sobe.

Rekao je: „Otvorite usta, gospođice Kiting.”

Zurila je u njega.

Zgrabivši je za vilicu, otvorio joj je usta i unutra ubacio lopticu. Ispunila joj je usta i potisnula jezik unazad tako da joj je bilo nemoguće da govori čak i da je bila dovoljno nepromišljena da pokuša.

Potom joj je skinuo ešarpu, pocepao je na dve trake i jednu od njih joj vezao preko donjeg dela lica da drži lopticu na mestu. Drugom joj je vezao oči.

Osetila je njegove šake na svom kratkom kaputiću, kako otkopčavaju dugmad. Otkopčao gaje da bi obnažio njene grudi, a onda joj zadigao suknje i podsuknje što je više mogao i razmaknuo izrez na njenim gaćama. Kao da je zbog nedostatka vida Kerolajn još jače osećala njegove prste kako joj se trljaju o

najosetljiviji deo tela. Sitne dlačice na tom mestu su je golicale; opet je naviralo ono uzbuđenje koje ju je obuzimalo malopre.

Kerolajn je izvijala kukove preklinjući bez reči.

Rekao je: „Izvinite, ali ja se vraćam nazad u sobu na jednu lepu, dugu kupku, da operem ovu prašinu od našeg malog jahanja. Ali možda će vam udovoljiti neko od ostale gospode." Usledilo je škljocanje metala o metal koje je Kerolajn sa užasom prepoznala kao otkopčavanje priveska.

Divljački je mahala glavom dok joj je on kačio Crno srce na ogrlicu. Njegov jedini odgovor beše da zavuče dva prsta u nju i izvadi one male čelične kuglice. „Ne bih želeo da uživate previše", rekao je, a onda ga je čula kako odlazi preko trave.

Prestala je da se pomera i osluškivala je, pokušavajući da zaključi gde se on nalazi i šta radi. Začulo se škripanje kože, kad se smestio u sedlo, a potom tiho coktanje jezika i spor topot konjskih kopita koja se udaljavaju.

Kerolajn je drmusala trake kojima je vezana, uzalud pokušavajući da vikne. *Neće me ostaviti ovako zadugo*, mislila je u očaju. *Samo pokušava da mi održi lekciju.*

Bila je to dramatična lekcija. Pokazao joj je ne samo da nad njom ima apsolutnu moć nego i da ni malo ne mari da li će drugi muškarci biti intimni s njom. Osećala se kao Rini Faults, što je ležala onako raskrečena u onom dovratku da je svako iskoristi kako je hteo - osim što je u Rininom slučaju ona bila blagoslovena neznanjem o tome daje ponižavaju.

Suze su se nakupile u Kerolajninim očima, ali povez ih je upio pre nego što su uspele da joj se sliju niz obraze. Gutala je knedle da zatomi poriv da zaplače, ali izgleda da nije mogla prestati da drhti.

Čula je neki tih, tup udarac i sledila se. *Molim te, budi Rekston. Molim te...*

Odněkud s njene desne strane mjauknula je mačka. To mora da je na granu skočio onaj sivi mačor koga je povremeno viđala kako luta okolo.

Čula je tiho mačje kretanje dok joj je prilazio. Smestio se vrlo blizu njene glave; skoro da je mogla, mada ne baš, da oseti njegovu toplotu i golicanje njegovih brkova. Začuo se neki tihi zvuk nalik na struganje i znala je, pošto je odrasla s mačkama, da on to trlja glavu o grubu koru drveta. Sedeo je tu neko vreme, preo i pravio joj društvo. Njegovo prisustvo ju je umirivalo. *Bar nekome je stalo do mene*, budalasto je pomišljala.

Nakon nekog vremena, čula je blago stresanje kad se on protegao od glave do pete. Opet je mjauknuo, kao da se pozdravlja s njom i potom se odgegao odatle.

Kerolajn se osećala smirenije nakon što je mačor otišao, jače. Nije imala čega da se plaši, zaista nije. Rekston će se uskoro vratiti po nju. Mora.

Ali nije. Vreme se odužilo. Bilo je teško u njenoj trenutnoj situaciji proceniti koliko je prošlo otkako je otišao; delovalo je kao večnost. Od najveće pomoći joj je bio kvalitet svetlosti koja je prodirala kroz njen beli laneni povez i koja je znatno izbledela kad je sunce utonulo za planine u daljini. Vazduh se ohladio, a simfonija cvrkuta i ćurlikanja se podigla svuda oko nje.

Bio je sumrak i za sada je uspela da ostane nena-pastvovana. Naravno, Nemeton je bio skriven duboko u šumi i očigledno nije bio mesto za koje znaju svi posetioci zamka.

Rekston je znao da tu niko neće slučajno naleteti na nju, uvidela je. Samo je hteo da je preplaši, da dokaže svoje.

Čula je topot kopita na prašnjavoj stazi kroz šumu. Vraćao se. Hvala bogu da se vratio.

Sjahao je i nekoliko trenutaka kasnije čula je, ili osetila, njegove korake po travi dok je hodao prema njoj.

Koža na glavi ju je peckala. Zašto prilazi tako sporo? Zašto bi, osim ako je ne posmatra i upija prizor nje tako vezane, zapuštenih usta i nogu širom raširenih i zavezanih za ovo drvo... kao daje to prvi put daje vidi ovakvu?

Zle slutnje su se pojačale kad je prišao blizu. Rekston je imao izvesni suptilan, ali prepoznatljiv miris, topao i prijatan. Muškarac koji je sada stajao među njenim nogama oko sebe je širio zadah nečeg zemljanog, možda čak i pomalo pokvarenog. Osećao se trag ambara - ili štale.

Stisnuo joj je grudi šakom koja je delovala nekako čudnovato zverski. Dlanovi su mu bili pokriveni kožom. Nosio je debele rukavice, shvatila je - bez prstiju.

Bože, ne, pomislila je dok je on otkopčavao pantalone, a rukavice i njegov kaput od grubog platna joj žuljali butine s unutrašnje strane. Ne može biti da se ovo dešava. Molim te ne daj da se ovo desi.

10.

Kerolajn se otimala i ritala, divljački odmahujući glavom kad se zario u nju. Pokušala je da vrišti, ali, naravno, ni glasa nije pustila. Stezao joj je butine dok ju je uzimao, zaletao se u početku sporo pa sve oštrije i dublje.

Jecaj joj je potresao grudi, ali zbog zapušenih usta nije se čuo. Ridala je dok se borila, povez joj je bio natopljen suzama; nema sumnje da njen napasnik nije čak ni shvatao da ona plače. Svaki njen grčeviti udah postajao je sve plići zbog zapušenog nosa. Panika ju je obuzimala kako joj je ponestajalo vazduha. Osetila je isti onaj divljački očaj kao kad se davila u Temzi.

Konjušar se umirio, a onda je osetila kako joj njegove šake skidaju povez sa zapušenih usta. Ispljunula je lopticu i borila se za vazduh.

On se naglo odmakao od nje; osetila je kako joj njegove šake u rukavicama grebu butine dok se zakopčavao. Usledilo je cimanje lanene trake kojom joj je bila pričvršćena leva noga dok je on petljao oko čvora. Čula je tiho krckanje, a potom kako joj hladni čelik klizi po butini preko čarape kad je presekao poveze. Osloboodio joj je i desnu nogu, a onda obišao oko drveta i isto to uradio s njenim rukama.

Kerolajn je strgnula povez sa očiju i spustila noge koje su je izdale čim su joj stopala dotakla tlo. Srušila se nekontrolisano jecajući.

Zaronivši lice u šake kad je on stao ispred nje preklinjala ga je promuklim, plačnim glasom: „Idite. I-idite. *Laissez-moi tranquille. Je vous prie...**”

„Gospođice Kiting.”

Naglo je podigla pogled.

Lord Rekston je povukao nogavice svojih pantalona i čučnuo tako da su im oči bile u istom nivou. Pružio joj je maramicu.

Uzmicala je sve dok leđima nije udarila u drvo. Nosio je konjušarev kaput od domaćeg platna, njegove rukavice bez prstiju. Odmahivala je glavom, van sebe od neverice.

„Pozajmio sam ove stvari od Sebastijana”, rekao je.

„Šta? Ali...” Spustila je pogled na Crno srce na svojoj ogrlici, samo da bi otkrila da je to neki obični privezak. „Z-zašto?” promucala je dok je trljala svoje vlažne obraze. „Zašto biste uradili tako nešto? Samo da biste dokazali da možete da me podvrgnete svakoj svirepoj noćnoj mori koja vam padne na pamet?”

* Franc. Ostavite me na miru. Ja vas prele... (Prim. prev.)

Oteo mu se težak uzdah. Pomislila je da namerava nešto da kaže, ali samo joj je ponovo ponudio maramicu uz reči: „Evo, uzmite...”

Odgurnula je njegovu ruku. „Kopile jedno. Čudovište.”

Ustao je i smrknuo je pogledao odozgo. Tiho je rekao: „Vidite?”

* * *

„Ovo obećava da će biti prava predstava”, rekla je Narcisa Kerolajn te večeri dok su sedele jedna do druge u jednom ćošku svećama osvetljene trpezarije, povodaca obmotanih oko nogu desertnog stola koji su ispunjavali tradicionalni overnjanski slatkiši: kolač od višanja, torta sa orasima, brioš sa voćnim punjenjem, pašteta od kajsija i slatke ražene palačinke punjene breskvama i borovnicom. Nekoliko drugih robinja bilo je privezano po drugim delovima te ogromne prostorije dok su ostale bile sa svojim gospodarima za dugačkim trpezarijskim stolom.

Na stolu, među kartama za igranje i bocama pića, stajala je svilenkasta Jasmin i navlačila kožni pojas opremljen sa dva ispolirana falusa od abonosa. Jedan je namastila i zabila u sebe; drugi je štrcao spreda kao kakva džinovska erekcija.

„Gde je nabavila tu stvar?”, pitala je Kerolajn Narcisu. „Nisam to videla u crnoj kutiji.”

„Sama je to donela. Ti znaš da je ona jedan od momaka, zar ne?”

„Hajde prvo da vidimo kako obrađuje svoju drugaricu Lord”, uzviknuo je gospodin Čarls Briks, bogati proizvođač parnih mašina koji je kupio Narcisu, na njeno veliko nezadovoljstvo. On se bavio trgovinom, niko i ništa po njenim merilima. Pošto mu se smučila njena oholost, počeo je svakim danom da postupa sve grublje i grublje prema njoj i da je sve više kažnjava. Takav obrt događaja ju je oduševio - i to toliko daje pristala da nastave aferu i po povratku u London.

„Ne Lorel”, rekao je Danherst. „Ja želim daje vidim kako jaše neku curu koju nikad nije, neku koja ga još nikad nije primila od druge devojčure.”

„Sve u svoje vreme”, rekao je Jasminin gospodar, Bo Bramel. „Počće od Lorel - ukoliko nam Don Oriz udovolji i pozajmi nam svoju prelepu robinju.”

„Naravno.” Ceremonijalan i elegantan, Eženio Ortiz je ustao i pomogao Lorel da se popne na sto prekriven damastom.

Dve žene su se bacile jedna drugoj u zagrljaj sa uvežbanom lakoćom, ljubile su se kao stare ljubavnice što su očigledno i bile dok su jedna drugoj milovale zadnjicu.

„Ne tako, zaboga”, zarežao je Danherst na Jasmin. „Ona je robinja, tako i postupaj prema njoj.”

To osećanje je delila i nekolicina ostalih muškaraca. Pogledali su u pravcu gospodina Bramela, koji je slegnuo ramenima i rekao Jasmin: „Ovo ti je prilika da izigravaš gospodara.”

Dve robinje su razmenile kratke, ali recite poglede. Lorel je skoro neprimetno klimnula glavom. Sa osme-hom iščekivanja, Jasmin je uzmaknula za jedan korak i dva puta oštro udarila drugu ženu po grudima. „Na kolena, kučko!"

Svi muškarci obratiše pažnju osim lorda Rekstona koji je sedeo pri kraju stola, pio džin i pušio cigaru. Nije se pridružio ostalim muškarcima u njihovoj uobičajenoj partiji vista kasno uveče niti u nepristojnom razgovoru koji je išao uz to. Niti je izgledalo da je vrlo zainteresovan za Jasmininu malu priredbu. Samo je želeo da pije. Te noći se nalio više nego što gaje ikada videla daje popio.

Narcisa, koja je očigledno primetila u kom pravcu Kerolajn gleda, prošaputa: „Dejvid je ispraznio pola one boce otkako mi ovde sedimo, a izgleda da ne usporava."

Dejvid. Kerolajn nikada nije razmišljala o njemu po njegovom krštenom imenu. Naravno da ga žena koja mu je nekad bila ljubavnica, ma kako kratko, tako zove

Okrećući se prema Kerolajn sa čednim osmehom, Narcisa reče: „Baš si prava mala srećnica što te kupio neko takav."

„Misliš?"

„Delila sam postelju s njim, draga moja. Kad treba da se odradi posao na prednjoj kapiji, Dejvid je bez premca. Samo da nije takav hladnokrvni drkadžija. Taj piša ledenu vodu i sere grudve od snega."

Pre te večeri i one bezdušne šarade u Nemetonu, Kerolajn bi možda i branila svog rezervisanog i zamišljenog „gospodara". A sada, njena procena Dejvida Cajlda, lorda Rekstona bila je po svoj prilici ista kao i Narcisina. Nešto se zatvorilo u njoj kad je shvatila da je udesio da je navede na pomisao kako je uzimaju protiv njene volje. Zaista je bio čudovište. Kerolajn je sada bio cilj da jednostavno pregura sutrašnji i poslednji dan Nedelje ropstva i zaradi svojih devedeset hiljada gvineja. Čudo jedno, koliko je retko pomišljala na novac u toku ove protekle nedelje. Sada je to bilo *jedino* o čemu je razmišljala, jer je predstavljalo jedini razlog da ostane ovde i trpi takve kao što je Rekston.

Nisu progovorili ni reč dok su jahali nazad do zamka. Kad su se našli u svojoj sobi, on je tražio da im sobarica donese vino i paprikaš sa šafranom i napuni kadu. Kao da hoće da dokaže da nije sve to zahtevao iz ljubaznosti, rekao je: „Pridružićemo se ostalima dole malo kasnije večeras. Ne bih želeo da moja robinja izgleda kao kakva sušičava mala gmizavica iz kaljuge Sejnt Džajlsa."

„Šta da obučem, gospodaru?"

„Crne čarape i one crne plišane papuče."

Sačekala je malo da on nastavi. Pošto nije, rekla je, sa dobro odglumljenom sabranošću: „Da, gospodaru."

Kerolajn se cele nedelje nadala da nikada neće morati da bude potpuno obnažena pred drugima.

Uprkos povremenoj golotinji među robinjama - a i nekim gospodarima, kad je već reč o tome - njoj je ta mogućnost bila mučna. Rekston kao da je to osećao, pošto nikada ranije nije ni zahtevao tako nešto od nje. Ali sada se sve promenilo. Izgleda da je bio odlučan u nameri da pokaže kako njena osećanja za njega

nemaju nikakvog značaja. Što se nje tiče, Kerolajn je resila da se nikad više ne prepusti očajanju kao one večeri u Nemetonu. Njena greška je bila u tome što joj je stalo. Za svoje dobro, mora da bude isto tako ravnodušna i bezosećajna kao i Rekston sve dok ne ode odatle.

Kad ju je poveo u trpezariju samo u čarapama i cipelama, podigla je glavu i držala se pribrano. Većina muškaraca ju je odmeravala od glave do pete sa otvorenom radoznalošću. Očekivala je to. Bilo je tu nekoliko zadivljenih komentara - ništa grubo osim od ser Edmunda Berda. „Eto vidite?“ rekao je dok ju je Rekston vezivao za nogu od stola. „Znao sam da je plavuša.“

Tu šalu su svi pozdravili smehom osim Rekstona i Danhersta, koji je tako zurio u Kerolajn da je zadrhtala.

Rekston se namrštio kad je, sat kasnije, Čarls Briks privezao Narcisu tako blizu Kerolajn. Nema sumnje da je vikont sumnjao da će njegova robinja i njegova bivša ljubavnica završiti pričajući o njemu - jer robinjama je bilo dozvoljeno da razgovaraju dok čekaju svoje gospodare, sve dok održavaju propisane položaje i budu tihe. Kerolajn je pomislila da će ih on možda razdvojiti, ali nije, verovatno zato što je do tada već bio previše naroljan da bi se maltretirao.

„Jel' Dejvid cevči cele nedelje?“, upita Narcisa.

„Cevči?“

„Sliva džin niz grlo. Bio je pijandura i kad sam ja bila s njim, ali ne ovolika.“

„Tako je, ti mala drndalice. Duboko ga usisaj.“

Jasmin je stajala na stolu, raširenih nogu i u ruci stiskala punu šaku Loreline kose dok je ova obavljala felacio na velikom falusu od abonosa. Jednom rukom Lorel se samozadovoljavala, po Jasmininom naređenju; drugom je rukovala falusom na način koji je izgleda žestoko uzbudivao Jasmin, s obzirom na njene sve brže zamahe i ubrzano disanje.

„Jesi li zato raskinula sa lordom Rekstonom?“ upitala je Kerolajn. „Zbog tog opijanja?“

„O, draga moja, nikad ja ne bih raskinula. On možda jeste bio kopile, ali može po celu noć. Bila bih toliko iscrpljena sutradan da ne bih ni ustajala iz kreveta. Ne, on je to okončao. Ja sam počinila neoprostivu grešku i rekla mu da se zaljubljujem u njega. Ustao je iz mog kreveta, obukao se i otišao. Nikad se više nisam videla s njim osim ako bismo naleteli jedno na drugo negde na balu ili u operi. Naravno, viđamo se i ovde, ali on se ponaša kao da sam ja nevidljiva. Nije mi rekao ni reč cele nedelje.“

Jasmin i Lorel su zajedno svršile, a publika im je zahvalno aplaudirala. Lorel su spustili sa stola i zamenili sa Ester. Jasmin joj je zapovedila da zauzme položaj po naredbi „iščekuj“, širom raširenih nogu, s rukama na zglobovima, a potom ju je uzela onim falusom dok ju je bičevala po guzici vrhom svog biča.

„Jesi li ovde upoznala lorda Rekstona?“, upita Kerolajn. „Na prošlogodišnjoj Nedelji ropstva?“

„O, gospode bože, ne. Ja sam ovamo i došla prošle godine samo zato što sam znala da će on biti tu. Tada nije bilo prošlo toliko vremena otkako me je odbacio pa sam valjda želela da znam kako će reagovati kadvidi da sam seksualna robinja

drugog čoveka. Bila sam budala. Nije pokazao ni najmanji trag ljubomore. Jedva da je i primetio da sam tu, baraba jedna. Ja sam doduše otkrila da prilično uživam u Nedelji ropstva tako da nisam protraćila vreme skroz uzalud."

Narcisa je bila od onih koje čavrljaju bez prestanka. Vajolet je imala pravo. Bila je prava ptica brbljivica.

„Pa, kako ste se onda upoznali?“, pitala je Kerolajn.

„Oh, poznajem Dejvida od rane mladosti. Upoznala sam ga preko njegove rođake, Klarise Lefevr, kad smo bili deca. Dobro, ona je u to vreme bila Klarisa Bensli. Ona i ja smo bile najbolje drugarice, i još uvek smo. Odrasle smo u istoj ulici u Londonu. Klarisina majka, Dejvidova tetka, odgajala ga je nakon što mu je umrla majka. Šarlah, znaš. Dejvid ga je dobio u Grejton Holu, svom porodičnom domu, kad je imao šest godina, od udisanja noćnog vazduha iako mu je rečeno da to ne radi. Njegova majka je poslala sluge i porodicu od kuće da se ne bi zarazili, ali ona je ostala da ga neguje. Negovala ga je dok nije ozdravio, ali ona je umrla od šarlaha. Bio je sam u kući s njenim lesom nedelju dana jer je lord Rekston - pokojni lord Rekston, Dejvidov otac - čekao da mu leđi Rekston javi kad da se vrate svi. Na posletku je došao kući da bi zatekao suprugu kako se raspada u njihovom krevetu, a Dejvida sklupčanog na stogu sena u štali kako zuri u prazno i odbija da govori. Grozota jedna."

Ostavši bez reči, Kerolajn je pogledala prema lordu Rekstonu, koji je punio čašu džinom. Malo je prosuo na stolnjak dok je nesigurno odlagao bocu.

„Njegovom gospodstvu je dojadilo da se Dejvid pretvara daje nem", nastavila je Narcisa. „Tako nešto čoveku može da ide na živce. A takođe nije mogao ni da se otme osećaju da je Dejvid odgovoran za smrt svoje majke. To mu je i rekao, a uz to i da ga njegovo prisustvo u kući bolno podseća na..."

„Rekao je šestogodišnjem detetu da je ubilo svoju majku?"

„Pa, na neki način jeste. U svakom slučaju, otac ga je poslao u London da živi sa Benslijevima, a zadržao je njegovog starijeg brata Aleksa, kod kuće uza se. Dejvid nije prozborio ni slova u prvih nekoliko nedelja kako je počeo da živi sa Klarisom i njenom porodicom, nijedne jedine proklete reči. Rekla sam Larisi da bi trebalo prosto da spakuju malog dripca u Betnal Grin i završe s tim."

„To mi deluje kao prilično... zrela primedba od deteta tog uzrasta", reče Kerolajn. Zrela i bolesno okrutna.

„Rekla sam da je *Dejvid* imao šest godina. Nisam spominjala koliko sam ja imala godina, niti imam nameru."

„Ah."

„Nekoliko godina kasnije", reče Narcisa, „Dejvidov otac ga je poslao u Iton - Aleks je već bio tamo. Dejvid je sledio Aleksa i na Oksford, a onda je polagao pravosudni ispit i odslužio svoj advokatski pripravnički staž kod ser Čarlsa Apkota. Po Klarisi, Dejvida je pravo privuklo zbog 'iluzije altruizma', tako da gaje prilično ohladilo kad je video da Burnam i Apkot nisu zainteresovani da trčkaraju po kaljuzi sa prljavcima iz zajedničkog smeštaja ili kojekakvima koji krše zakon. Kupio je čin u Kraljevoj gardi i nagovorio brata da uradi isto to.

Klarisa je uvek govorila da Dejvid ne bi mogao ni da se popisa bez Aleksa da mu pridrži pišu."

„Je li tada bilo udvaranja između tebe i Dejvida ili je to došlo kasnije?"

„Udvaranja?", reče Narcisa kroz posprdni kikot. „Dušo, između mene i Dejvida nikad nije bilo udvaranja, mi smo se samo jebali - ali ne do prošle godine. Ogi je još bio živ - moj pokojni muž. Ja u stvari jesam pokušala da zainteresujem Dejvida za neki diskretan mali sastanak pre par godina - izrastao je on u prilično robustan primerak, kao što znaš - ali već je bio veren sa tom malom Mađaricom u koju se luđački zatreskao tako da nisam mogla da ga pokolebam."

Jasmin je ispuštala niz ekstatičnih jecaja, žestoko zabijajući falus u Ester dok je njeno zadovoljstvo raslo. Ester je zamenila Anželik na Jasminin zahtev, pošto joj je Bramel dozvolio da bira sledeću partnerku, a pojas je zamenio izrezbareni stub od slonovače istesan tako da liči na muški organ sa dva glavića, po jedan na svakom kraju. Izvadivši malu bočicu ulja, koju je očigledno donela sa sobom zajedno sa ovim čudnim stvarima, Jasmin ju je istresla na oba njihova tela, kao i na dvostruki falus. Naredila je Anželik da se zavalj unazad i raširi noge pa je gurnula jedan kraj falusa u tu malu vitku Francuskinju i spustila se na drugi kraj. Dve žene su ljuljale svoja klizava tela zajedno u senzualnom zaboravu dok su se ljubile i milovale, a Anželik je demonstrirala iznenađujući stepen elana. „Oh, *oui, baisez-moi! Baisez-moi!*"

Lorel, koja je stajala pored don Ortiza, stegnute vilice skrenu pogled dok su joj se oči caklile.

„Izgleda da će Jasmin sutra dobiti jezičinom", reče Narcisa, „i to ne onako lepo."

„Ono malopre, što si pomenula, da je Dejvid bio veren..." počeo Kerolajn. „Je li on... nije oženjen, je li?" Ta mogućnost joj nikad nije ni pala na pamet.

„O, bože sačuvaj, ne. Ta veridba se završila prilično jezivo, ali sve dok se nije završila, Dejvid je slinio nad njom kao kakav školarac. Bila je prilično lepuškasta - tamnija plavuša krupnih sivih očiju - a znala je i kako da se oblači i ponaša, ali bila je niko i ništa, obična građanka, i to još strana."

„Kako su se upoznali?" pitala je Kerolajn.

„Ona je bila kćerka njegovog profesora filozofije. Jednog dana, on je pao mrtav od moždanog udara i ostavio Nataliju sa dva šilinga u torbi i bez mesta za život. Dejvid je nagovorio Aleksa i njegovu ženu da je prime - oni su se skućili u Grejton Holu sa lordom Rekstonom zbog Aleksovih obaveza u vojsci. Dejvid je uvek izbegavao Grejton Hol zbog svog oca, ali počeo je češće da dolazi u posetu sad kad je Natalija bila tu i konačno ju je pitao da se uda za njega. Nekoliko meseci kasnije, njega i Aleksa su poslali za Vaterlo, Aleksa je metak pogodio u glavu, a Dejvid..."

„Aleks je poginuo kod Vaterloa?" pitala je Kerolajn, uspravivši se.

* Franc. Oh, da, jebi me! Jebi me! (Prim. prev.)

„To se obično desi kad metak nekom uđe u glavu. Dejvid je doneo telo kući. Išla sam na sahranu. Bio je neverovatno rastrojen, ali na onaj njegov jezivi, uzdržan način, jedva da je progovorio i reč sa bilo kim osim Natalije celog vikenda. Klarisa ga je slučajno čula kako joj govori da je ona sve što mu je ostalo u životu i da nosi Aleksovu smrt na savesti jer on nikad ne bi ni kupio taj čin da ga Dejvid nije nagovorio - što je i bilo prava istina, naravno."

Kerolajn se grizla za jezik da ne kaže Narcisi šta misli o njoj jer bi ova prestala da priča. Saznavala je o lordu Rekstonu više nego što je ikada i pomišljala da će saznati, a sigurno daleko više nego što bi joj on ikada sam otkrio.

„Dejvid je pokušao da nagovori Nataliju da se smesta uda za njega", rekla je Narcisa, „ali ona je insistirala da sačekaju. Ja sam znala zašto mu se toliko žuri. Od tugovanja muškarci postanu pohotni - i žene, takođe. Videla sam to toliko puta. Umre draga osoba, a sve što čovek želi je da se jebe. Dejvid nije želeo da kompromituje slatku, nevinu Nataliju pre prve bračne noći, ali imao je potrebe. Ponovo sam mu ponudila lepo, diskretno, malo gužvanje, ali rekao mi je da se zakleo na vernost Nataliji kad su se verili. Tako da se vratio u gardu. Me-sec dana kasnije, opet su ga pozvali u Grejton Hol. Po dolasku je otkrio da je njegovom ocu srce prepuklo dok se probijao kroz podsuknje neke mlade radodajke." Sa zavereničkim osmejkom, Narcisa je dodala: „Zamisli koliko se Dejvid iznenadio kad je otkrio da je ta radodajka niko drugi do njegova voljena Natalija."

Kerolajn je ostala bez vazduha u plućima. Ona zatvori oči.

„Ova se presamitila od izvinjavanja i plačnih objašnjenja", reče Narcisa, „ali Dejvid nije hteo ni da čuje. Od svih muškaraca, da ga prevari baš s njim. Bio je slomljen, besan. Isterao ju je iz kuće, naravno. Grejton Hol je sada bio njegov. Pošto je Aleks bio mrtav, on je nasledio titulu. E, tu počinje prava melodrama."

Ima još?

„Posle nekih dva meseca, Natalija je dopuzala nazad do Dejvidove kuće u Londonu i predala mu se na milost i nemilost. Ispostavilo se da ju je matori jebač ostavio u drugom stanju. Bila je upropaštena, to jest, biće, čim trudnoća počne da se poznaje. Preklinjala je Dejvida da je izdržava dok beba ne stigne, a posle toga će se ona vratiti u Mađarsku i on može da odgaja dete kao svog štićenika, pošto će mu to biti polubrat ili polusestra. Tada je bio besan, verovatno, i ne baš raspoložen da ovo sluša. Rekao joj je da je sama sebe dovela u nevolju i da baš ima drskosti da dolazi kod njega po pomoć nakon svega što mu je učinila."

„Odbio ju je?"

„Jeste. Sutradan ujutru su ga pozvali u osmatračnicu u Ulici Njukasl. Izvukli su leš neke žene iz Temze nizvodno od mosta Sautvork. Na mostu je ostavila pismo sa njegovim imenom pa su se nadali da on može da je identifikuje."

Kerolajn je zurila u Narcisu i prisećala se one noći kada je i sama izvučena iz Temze. „Ona... ona se utopila?"

„Nije prva upropašćena devojka koja je to učinila. Bacaju se sa tih mostova u jatima."

„*Oh, mon dieu!!*“, uzviknula je Anželik dok su se ona i Jasmin izvijale zajedno kao kakvo glatko, divlje biće. „*Oh, Je jouis! Je jouis!***“ Svršila je uz niz oštih, zadihanih jecaja koji su odzvanjali i kod Jasmin dok je dostizala još jedan potresan vrhunac. Kad se uspravila i sela, prevrnula je Anželik na stomak i postavila je u položaj po naredbi „klekni“, a da se nijedna od njih nije skinula sa falusa. Oslanjala se o isturenu zadnjicu druge žene dok je pružala ruke da je miluje po polu i grudima, a obe su stenjale od senzualne pomame.

Svaka osoba koja je sedela za stolom, uključujući i gospodu i robinje, opčinjeno je zurila u u dve gipke male nauljene žene - osim Rekstona. On je sedeo i buljio u prazno poput kakvog starca koji je zaboravio gde se nalazi i koji bi voleo da mu neko može pokazati put do kuće.

* * *

„Natalija?“, rekao je Rekston, čudnovato sporim i otežanim govorom. Jebeni džin.

Bilo je mračno kao u paklu, a on je bio mrtav pijan. Čuo je kako se njena nakvašena haljina vuče po podu, ali sve što je zaista mogao da vidi od nje beše ona dugačka, mokra, umršena masa plave kose - sve dok nije kročila u ćilibarski oreol ulične lampe.

Vrisnuo je, ustuknuvši pred prizorom njenog na-dutog lica sa tamnim pečatima, mutnih očiju i razjapljenih usta. „Isuse! O, bože. Natalija!“

„Gospodaru“, rekla je.

„Ne. Bože, ne.“ Tresao se. „Natalija...“

„Gospodaru, probudite se.“

Drmusala ga je. Gurala je njegovo rame i govorila: „Gospodaru. Dejvide. Imate...“

Odgurnuo ju je i seo, drhteći i preznojavajući se u mraku. „Isuse. O, jebote.“

Bio je u krevetu, ali imao je na sebi odeću, izuzev cipela i kaputa. Gde se to, kog đavola, nalazi?

„Gospodaru, jeste li dobro?“

Neka žena se uspravila u krevetu pored njega, neki senoviti oblik u tami. Pružila je ruku ka njemu.

Otpuzao je od nje, pao sa kreveta i s treskom se srušio na tepih. Gundajući, jedva se podigao na noge. Uprkos tami, jer bila je to noć bez skoro ikakve

* Franc. O, moj bože. (Prim. prev.)

** Franc. Oh, svršavam! Svršavam! (Prim. prev.)

mesečine, polako je raspoznavao sobu koja se polako vrtela oko njega - *La Chambre Romain**.

Rekston oseti grč u stomaku. Sjurio se u kupatilo i ispovraćao u klozet.

Naslonio se na zid, dahćući. A onda je povraćao još. Kad je napokon bio gotov, isprao je usta i vodom poprskao lice dok su mu se ruke tresle kao u kakvog starca. Više nije bilo baš tako mračno. Mora da je Kerolajn upalila neke sveće u sobi.

Ona mu je bila izula cipele i iskobeljala ga iz kaputa nakon što se srušio na krevet obeznanjen, prisetio se odjednom. Nije mogao da se seti mnogo čega od onog što se dešavalo ranije te večeri, uključujući i povratak u sobu.

Ne, jeste se sećao nečeg. Sećao se da se spotakao na stepenicama i da ga je Kerolajn vodila ostatak puta pridržavajući ga oko struka dok je on mumlao i vikao i udarao o zidove.

„Isuse Hriste." Prošao je rukama kroz kosu mokru od znoja, prisativši se kako su mu njeni hladni prsti milovali čelo dok je tonuo u dubok, pijani san. Tada je poželeo da ona nastavi tako da ga dodiruje zauvek, nežno, blago, kao da joj je ljubavnik.

Bože, kakva si ti budala, Rekstone. Jebeni idiote. Zar nikad nećeš naučiti?

„Gospodaru?" Stajala je na vratima kupatila u lanenoj košulji bez rukava i gledala ga onim krupnim, svevidećim očima. „Mogu li išta da učin..."

„Možete da zavezete i prestanete tako da me gledate. Samo prestanite... prestanite..." Zaurlao je od nemoći i udario zid, a pesnica mu je naletela na staklo od ogledala iznad umivaonika i ono se razbilo u eksploziji reflektujućih krhotina.

„O, gospodaru - vi krvarite." Pružila je ruku prema njegovoj, koja beše rasečena preko tri prsta.

„Samo prestanite!" Zategao je pesnicu. „Hoćete li me prosto ostaviti na..."

Ustuknula je i zurila u njega, očiju razrogačenih od strepnje.

„Oh, sranje", prošaputao je on. Nikada nije udario ženu, nikad nije bio ni blizu, a evo ga ovde sa krvavom pesnicom podignutom uvis dok mu svaki nerv poskakuje od ludog, džinom pogrejanog besa. „Bežite od mene, dođavola", rekao je. „Bežite odavde. Idite."

„Mislite...?" Pogledala je prema vratima koja vode u predvorje.

„Idite!", zaurlao je stisnuvši obe pesnice.

„Ja... poslaće me kući ako me vide izvan ove sobe bez vas."

„O, jebi ga." Progurao se pored nje i dohvatio povodac iz crne kutije, ali pijano se spetljao kad je pokušao da ga zakači za njenu ogrlicu. „Vi to uradite."

Kad ga je pričvrstila, on ga dograbi i širom otvori vrata.

„Kuda me vodite?" pitala je dok ju je vukao niz hodnik.

„Jesam li rekao da možete da govorite?“ „N-ne, ali...“
„Onda začepite tu jebenu brnjicu.“

* * *

Frederik Vederol, markiz od Danhersta, koga je probudila lomljava stakla u susednoj sobi, stajao je pokraj prozora svoje spavaće sobe i posmatrao Rekstona kako u jednoj ruci nosi fenjer, a u drugoj povodac i skoro vuče onu malu kučku, Rouz, preko travnjaka zapadno od zamka. Vikontov korak bio je neobično težak i čudnovat. Nije ni čudo, koliko je džina popio te večeri.

Nastavili su stazom prema severu i nestali u mračnoj šumi koja je okruživala štalu i garažu za kočije pored nje. Danherst je sebi nasuo dupli viski i ispio ga dok je zurio u noć.

Šta bi on dao da uhvati tu malu pičkicu nasamo i da joj održi lekciju - da im oboma održi lekciju, i njoj i onoj hulji koja se u sve meša, Rekstonu. Kao da se Rekston prema njemu nije dovoljno sramno poneo prošle godine - naredio da se njegova soba pretraži i pokušao da mu zabrani pristup na Nedelju ropstva - ove godine se nameračio da ga raskrinka i napravi od njega budalu pred ostalima. Jedini muškarac ovde, dovoljno bogat da nadmaši Danherstovu ponudu za željenu Rouz, učinio je to isključivo zato što je hteo daje se Danherst ne dočepa. Danherst je na kraju završio sa Lili, koja je nekako - i dalje to nije mogao da dokuči - okrenula ćurak i najčudnovatije ga ponizila.

U pismu koje mu je Lili ostavila ujutru obećala je da nikom neće ispričati kako se on ponižavao u njenim rukama ako bude bio „dobar dečak“ do kraja Nedelje ropstva. *Ako makar i posumnjam da si povredio neku od robinja*, napisala je, *svaka duša ovde će saznati šta se tačno desilo u tvojoj sobi one večeri*. Upozorila ga je, nakon onog incidenta kad je Sefron izgubila trku, da je veoma blizu da ispuni tu pretnju i da mu je bolje da ne prelazi granicu ili će biti svašta.

Problem je bio u tome što Lili nije bila jedina koja zna šta se dogodilo te noći. Postojao je svedok - Rouz. Danherst je ovde imao dovoljno prijatelja da zna kako bi najverovatnije bio upozoren kad bi ona počela da priča okolo staje videla, ali šta će se desiti kad se oboje vrate u London? Preneće tu sočnu tračariju kroz kikutavi šapat nekoj prijateljici koja će je šapatom proslediti dalje do troje ili četvero drugih ljudi i tako će započeti neumitno propadanje njegove reputacije. Ne bi prošlo mnogo, a već bi ga zvali Guzoljub ili Mis Fredi - iza leđa, ako ne i u lice.

Neki tračak svetlosti ukaza se iz šume. Danherst polako spusti čašu kad je video da je to Rekston, sam. Vikont je počeo da prati sopstveni trag unazad preko travnjaka samo da bi zastao, rukom se oslonio na neko drvo i spustio glavu. Ostao je tako oko pola minuta, a onda se okrenuo i uputio nazad ka stazi.

„Ne“, prošaputao je Danherst.

Kao da ga je čuo, Rekston je ponovo zastao i prošao rukama kroz kosu. Okrenuo se na suprotnu stranu i odlučno zakoračio prema zamku.

Danherst se nasmešio.

11.

Još jedan dan, mislila je Kerolajn dok je sedela u mrklom mraku štale, usred hrpe slame. Sutra će biti poslednji dan Nedelje ropstva. Ako bude mogla da istrpi ovo - *njega* - samo još dvadeset četiri sata, moći će život da počne ispočetka.

Rekston je privezao njen povodac za merdevine koje su vodile do senika u zadnjem delu konjušnice. Povodac nije bio prikopčan za njenu ogrlicu, samo zakačen, a ostavio joj je i odvezane ruke. Da je htela, mogla je lako da se odveže, ali zašto bi? Da je uhvate kako luta okolo sama, nevezana, poslali bi je kući praznih šaka. A povodac joj i nije pričinjavao nekakvu stvarnu neprijatnost. Bio je dugačak; imala je prostora da se kreće i da legne na slamu - pod pretpostavkom da je u stanju ponovo da zaspi.

Konji u četrnaest boksova, naredanih duž prolaza, popločanog kamenom, u sredini, probudili su se uz njištanje i rzanje kad ju je Rekston doveo ovamo. Neki od njih su i dalje bili budni - čula je žvakanje sena i povremeno frktanje - ali većina njih je izgleda opet legla.

Taj zemljani miris štale bio je neprijatan podsetnik na ono što joj je Rekston uradio u Nemetonu. Čisti, osvežavajući bes koji je gajila prema njemu posle toga malo se povukao pred onim što joj je Narcisa ispričala - samo da bi se iz sve snage obnovio kad ju je dovukao ovamo i zavezao kao psa samo zato što mu je ukazala malo ljubaznosti.

Zaista, bila mu je zahvalna što ju je ostavio ovde. Bilo je to poučno podsećanje na prezir koji je prema njoj osećao. Ponovo je počinjala da razvija slabost prema njemu, nakon što je napokon naučila da prema njemu gaji isto toliko malo osećanja koliko i on prema njoj. Neka svetlost zatreperi kroz pukotine na glavnim dvokrilnim vratima na udaljenom kraju prolaza. Izgleda da se lord Rekston predomislio oko toga da je ostavi ovde.

Nije važno, govorila je sebi. Nemoj da smekšaš prema njemu. On to ne zaslužuje, samo ćeš sebi da naneseš bol.

Vrata se uz škripu otvoriše. Ušao je lord Danherst, u jednoj ruci noseći svetiljku, a u drugoj svoj štap za šetanje. Kerolajn skoči na noge.

Krupni markiz, koji je bio u potkošulji, hladno se smešio dok je polako koračao prema njoj. „Izgledaš drugačije bez šminke na licu“, rekao je. „Mlađe.

Čovek bi skoro poverovao da si neka čista, slatka mala devica kao što se pretvaraš, a ne kurva kakva oboje znamo da jesi."

„Bolje vam je da odete pre nego što se lord Rekston vrati", rekla je što je mogla hladnokrvnijim glasom. „On je samo otišao po neku... ćebad. Vratice se svak..."

„Ne iznenađuje me što si lažljivica." Postavio je fenjer na pod i počeo da odvrće dršku od slonovače na svom štapu za šetnju. „Ipak, moram reći da sam od nekog kao što si ti očekivao da bude malo veštiji u tome."

„To... to je istina", rekla je dok je on drhtavim prstima pokušavao da otkači povodac sa njene ogrlice.

„Lažeš!" Iz štapa je izvukao crnu palicu i njome zamahnuo prema njenim mišicama.

Bolju prostreli; vrisak joj zagluši uši. On je zamahnuo ponovo i ponovo, a ona se srušila na slamu i pokrila glavu. Rebra su joj krčkala. Rame joj je pulsiralo od bola. Svi konji su sada bili budni, nekolicina je uzbunjeno njištala, a jedan ili dva su udarala kopitom o vrata svog boksa.

Podigla je pogled i ugledala ga kako odvezuje njen povodac sa merdevina, pošto je odložio onu palicu za koju je utvrdila da je izrađena od indijske gume. To je, znači, bilo to oružje koje je upotrebio na Daliji, ono što nisu mogli da nađu u njegovoj sobi zato što je sve vreme bilo skriveno u njegovom štapu za šetnju.

„Ne možete to da radite", rekla je kad je on povukao povodac i podigao je na noge. „Ja ne nosim Crno srce. Kad Rekston sazna da ste..."

„Neće." Okrenuvši se, Danherst je dohvatio neku alatku koja je visila na obližnjem zidu - nož za seno, dugačak trideset centimetara.

Zgrabila je šaku koja je držala njen povodac i zagrizla je do kosti. Urličući od bola, on ispusti povodac.

Kerolajn potrča prema stražnjim vratima štale, koja su se nalazila samo nekoliko metara dalje. Uhvatio ju je za rame, okrenuo prema sebi i pritisnuo joj onaj veliki nož na grlo kad ju je pribio uza zid.

„Kad se Rekston ujutru vrati", rekao je Danherst, „videće da te nema. Tražiće te, ali ti se nećeš pojaviti. Pretpostaviće da ti je svega dosta i da si pobegla - kao i ostali. Svi će otići kući, ni ne sluteći da su te u stvari ostavili ovde, zakopanu duboko u šumi gde niko nikad neće..."

Šutnula ga je u prepone, oštro i snažno, kao što ju je Obri naučio. On se presamitio, ali kad se okrenula da beži, zabio je nož u nju.

Kerolajn se zateturala i u tupom zaprepašćenju spustila pogled na nož koji je štrcao na levoj strani njenog stomaka. Okrenula se prema vratima i osetila kako ju je zgrabio za kosu. Smogla je svu snagu, dohvatila dršku noža s obe ruke i iščupala ga, a krv se prolila po kamenom podu.

Danherst ju je okrenuo. Ona zamahnu sečivom. On uzmaknu, urlajući, dok je pokrivao okrvavljeno lice rukama.

Kerolajn otrča iz štale, jednom rukom pritiskajući svoju bolnu ranu, a drugom stiskajući nož. Zahvaljujući svetlosti lampe iz štale mogla je videti prašnjavu stazu koja se gubila u gustoj, crnoj šumi.

„Ti mala kučko!" vrištao je Danherst dok je trčao za njom. „Jebena mala pičko!"

Kliznula je u šumu i probijala se što je brže mogla kroz zamršeno grmlje. Prilično dugo se mahnito spoticala, ali taman kad je zaključila da je on više ne prati, čula ga je iza sebe kako se približava. Skrenula je prema zvuku žuboravog potoka i zagazila, računajući da će se Danherst nećkati da ga pregazi u cipelama. Našla je neko ogromno drvo i čučnula iza njega, mr-šteći se od bola. On je odlutao kroz šumu u suprotnom pravcu, psujući i preteći joj.

Nakon izvesnog vremena u kome je vladala tišina, iz daljine je povikao: „Nećeš daleko odmaći, sa tom rupom u crevima. Nećeš nikad izaći čak ni iz ove šume. A za nekoliko sati, kad sunce izađe, ja ću se vratiti da te nađem i zakopam dobro i duboko."

Kerolajn je još malo čekala, a onda se nesigurno podigla na noge. Znala je da se mora vratiti u zamak pre nego što na smrt iskrvari, ali bila je tako ošamućena i dezorijentisana da je na posletku samo besciljno lutala. Iznova i iznova, saplitala se o kamenje i otpale grane, ali uspentrala bi se na noge i nastavila dalje. Kad je zora svanula, uputila se u pravcu izlazećeg sunca, ubeđena da zamak mora da je na istoku, ali šuma je samo postajala sve gušća i teža za snalaženje.

Naslonila se na neko drvo da dođe do daha. Nož joj više nije bio u ruci; mora da ga je negde ispustila. Osvrnula se okolo; drveće se ljuljalo. Glava joj pade na zemlju.

Ustani, nejasno je pomislila. *Ustani*. Ali telo joj je bilo tako teško, a tlo ispod nje delovalo je čudnovato meko, kao perjani dušek. Srce joj je lupalo u grudima i osetila je neku čudnu hladnoću. Bila je sva mokra - eto zašto.

Kerolajn pogleda svoju košulju, tamnu od krvi. *Ne ovako*, pomislila je. *Molim te, bože, ne ovako*.

* * *

Darije je vijugao po šumskom tlu dok se nebo razdanjivalo, povremeno je zastajao da razvuče usne i okusi vazduh dok se približavao mirisu krvi - ljudske krvi. Kada je miris postao nadmoćan, ugledao je delić nečeg belog usred paperjastog mora paprati.

Bila je to žena, ona što su je zvali Rouz, koja je bila vezana za Veliki hrast u Nemetonu prethodnog dana, ležala je sklupčana na boku, sklopljenih očiju i ruku obavijenih oko tela. Koža joj je bila bleđa poput lanene košulje, makar u gornjem delu, pošto donji deo košulje beše, u njegovim mačijim očima, skoro crn. Izgleda da je izvor krvi bila rana na levom boku koja i dalje krvari. Leva mišica joj beše prošarana modrim masnicama. Njene noge i - u manjoj meri - ruke, bile su prekrivene ogrebotinama. Darije je mogao da vidi kako joj se grudi pomeraju sa svakim brzim, plitkim udahom. S obzirom na to koliko je krvi izgubila, bilo je pravo čudo što je uopšte živa.

Neće još dugo. Ako se krvarenje zaustavi, možda će imati priliku da preživi, ali neće se zaustaviti samo od sebe.

Za Darija, koji je bio proklet moćima da život iščupa od skore smrti, u ovakvoj situaciji nikada nije bilo ispravnog postupka. Kada bi iscelio ovu ženu, zaobišao bi prirodan tok stvari, što bi moglo imati nesagledive posledice. Od neposrednijeg i ličnijeg značaja bila je, pak, mogućnost da će se ovaj „dar“ otkriti i da će zbog toga biti prepušten na milost i nemilost svima koji imaju neku bolesnu dragu osobu. To se dešavalo ranije, pretvaralo ga bukvalno u roba zarobljenog u noćnu moru bola i slabosti, jer svako isceljenje je uzimalo danak na njemu; što je gora boljka, to bi on ostao iscrpljeniji posle nje. Ne bi li izbegao tako paklen život, napustio je svoju domovinu i lutao preko pola sveta, gde se nije znalo za đinove* i gde je mogao da živi u miru i samoći. Čak ni njegovi ovdašnji srodnici, natprirodna bića u Grot Kašeu, pojma nisu imali da Darije može da leci bolesti i sanira povrede. Težim putem je naučio da ne postoji niko, bilo to ljudsko ili natprirodno biće, kome se bezbedno može poveriti.

Ako zaustavi krvarenje ovoj ženi, mnogo će rizikovati. S druge strane, iskustvo ga je učilo da ako ne učini ništa - ako ode i pusti je da umre - mučiće ga griza savesti.

Darije je okrenuo glavu na jednu stranu pa na drugu, usredsredivši sluh na bilo kakav nagoveštaj koraka ili ljudskog glasa u daljini. Okusio je vazduh da vidi oseća li se miris bilo kojeg drugog ljudskog bića osim ovog. Ništa.

Mjauknuo je. Rouz se nije mrdnula. Približio se njenom licu i ispustio prodoran urlik. Njeni kapci zatreptase, a potom se umiriše.

Seo je, zadržao dah i poželeo ljudski oblik. Preobražaj je bio trenutani i potresan kao i uvek. Držao je sklopljene oči, a rukama se oslonio na čvrstu zemlju dok vrtoglavica ne popusti, za stajanje bilo potrebno samo nekoliko sekundi. Puneći pluća vazduhom, otvorio je oči i zatreptao od oštih boja, nalik na dragulje, svuda okolo.

Nežno je prevrnuo Rouz na leđa i pomilovao njeno hladno, voštano lice, osećajući prazninu koja mu je govorila da je ona zaista potpuno nesvesna njegovog prisustva. Držeći ruke tik iznad njenog tela, prelazio je dlanovima naniže primetivši dva polomljena rebra sa kojima će morati da se pozabavi kad završi sa svim ostalim - ako mu preostane snage.

Rana na njenom boku, koju je načinio neki veliki nož, zakačila joj je slezinu - otud neprekidno krvarenje. Zatvorivši oči, Darije je usredsredio svu svoju vitalnu energiju na pokidane krvne sudove u ovom malom organu, zapečaćivao ih kao pri spaljivanju rane, a šake su mu bile sve vrelije i drhtavije dok je radio. Kad je to obavio, spojio je zasečena tkiva, radeći prema gore od slezine ka koži, koja je prilično lepo srasla.

* Natprirodna bića, duhovi, iz arapske folklorne tradicije. (Prim. prev.)

Ostaće joj ožiljak od nekih pet centimetara, ali on će tokom narednih nedelju dana da bleedi sve dok ne iščezne. Naravno, zbog gubitka krvi će biti slaba neko vreme, ali preživeće.

Odvojio je trenutak i da spoji ona rebra, a onda pao na tlo i počeo da se trese od iscrpljenosti.

* * *

Rekston je stajao u štali i zbunjeno zurio u mesto gde je ostavio Kerolajn vezanu. Nije bilo ni nje ni bilo kakvog traga da je ikada i bila tu osim što je gomila .lame na kojoj ju je ostavio iz nekog razloga razbacana po podu.

Dohvatio je neke grabulje i pokupio slamu, koja je deimično zapala među blokove od vulkanskog kamena kojima je bio popločan prolaz. Čučnuo je i dotakao kamen; bio je moker. U jednom uglu pronašao je drvenu kofu preko koje je bila prebačena mokra krpa za pranje.

Gde je, kog đavola? Zašto je prala pod? Samo da se nije onako prokletu nalokao sinoć. Glava ga je bolela kao da je steže par džinovskih ruku pa mu je bilo nemoguće da razmišlja.

Ustao je i zatekao neku sivu mačku kako ga gleda kroz otvorena vrata stražnjeg ulaza. Viđao je tog mačora i ranije; Inigo ga je zvao Darije. Njuškao je neki list, jedan od mnogih koji su bili raštrkani po prašnjavoj stazi koja je vodila iz štale.

„Ne verujem da *ti* znaš šta se desilo s njom“, promrmljao je Rekston i okrenuo se da ide. Napravio je tri koraka kad se skoro sappleo o životinju koja je šmugnula ispred njega. Proklete mačke. Uvek se motaju pod nogama.

Nešto mu je bilo u ustima - onaj list. Darije ga je ispustio na pod i mjauknuo.

Rekston je viđao da mačke donesu tek ubijenog miša ili pticu omiljenom ljudskom biću kao nekakvu počast, valjda, ali ovo mu je bilo prvi put da vidi neku mačku kako predstavlja floru, a ne faunu. List kao da je bio javorov ili sa platana, žarko zelen, osim male crvene tačkice blizu grane. Prilično je rano, pomisli Rekston, da lišće počne da menja boju, čak i za planinski kraj kakav je Overnja.

Darije ponovo njušnu list. A onda podiže pogled prema Rekstonu.

Rekston je kleknuo i podigao list. Prešao je prstom preko one male crvene tačkice.

Razmazala se. „Isuse Hriste.“

Mačor se vratio do stražnjih vrata, pogledao u Rekstona i mjauknuo.

Rekston je zurio u njega, zbunjeno i sa strepnjom.

Ovaj se odgegao do ruba šume, okrenuo se i ponovo zamjaukao.

Pošao je za njim.

12.

O, bože moj. O, Isuse."

Kerolajn se s mukom podizala iz tame, naprežući se da se pomeri, da otvori oči.

Nešto joj je lagano pritiskalo grudi. Osetila je golicanje dlaka i kako se neko uvo prislanja uz nju. „Hvala bogu", odahnuo je.

Začuo se zvuk cepanja, neki pažljivi prsti su dodirivali ranu od noža na njenom boku.

Obuhvatio je njenu glavu šakama, pomilovao je po licu. „Kerolajn."

Pomislila bi da je to Rekston, ali to je bilo nemoguće; on je ne bi zvao Kerolajn. Na silu otvorivši oči, zaškiljila je na tamnu priliku koju su s leđa osvetljavali sunčevi zraci.

„Šta se desilo? Ko vam je ovo...?"

Kapci joj se sklopiše.

„Kerolajn", rekao je promuklim, napetim glasom. „Ostanite uz mene. Je li to bio Danherst? On ima neku posekotinu. Rekao je da je pao dok je držao brijač. Je li on?"

Pokušala je da odgovori. Usta joj nisu radila, ali otkrila je da može pomeriti glavu dovoljno da klimne.

On promrmlja nešto što ona nije mogla da čuje, a onda je privi uza se i reče joj da će biti dobro, da će sve biti u redu, a glas mu se gubio dok je ona ponovo tonula u zaborav.

* * *

Zacvilela je kad je podignuta. Sve ju je bolelo.

„Znam", rekao je. „Znam. Uskoro ćete biti u lepom, mekom krevetu."

* * *

„Trebalo bi da je mrtva."

Kerolajn je otvorila oči i pogledala unaokolo. Nalazila se u *rimskoj sobi* i ležala na sred velikog kreveta prekrivenog crvenozlatnom posteljinom.

„Ne razumem, doktore Kouts." Bio je to Rekstonov glas. „Kako je moguće da je rana počela tako brzo da zarasta?"

Kerolajn je okrenula glavu u pravcu njegovog glasa, a sopstveni vrat joj je delovao čudnovato tanak i slab. Podigla je ruku ispod pokrivača da ga dotakne. Ogrlice nije bilo. Kao ni okova na rukama i nogama.

„Prava misterija, to vam priznajem“, odvrati lekar, koji je stajao sa Rekstonom i gospodinom Ridelom na balkonu, sva trojica su se naslanjala na ogradu i bila okrenuta leđima od Kerolajn. „Ali teško da je to prvo... čudo, ako hoćete, s kojim sam se susreo kao lekar. Jednom sam porodio dečaka koji je rođen sa tumorom na kičmi. Takav rak je uvek fatalan - ne može ništa da se učini. To sam rekao njegovoj majci, ali ona se svejedno molila za njegov oporavak. Jednog jutra, mali dečak se probudio, a tumor je nestao kao da ga nikad nije ni bilo. On sada ima petnaest godina, zdrav i robustan mladić.“

„Ja ne verujem u čuda“, reče Rekston.

„Na sreću po gospođicu Kiting“, odgovorio je lekar, „bog ne dozvoljava da ga to zaustavi. Ona je imala mnogo sreće da preživi ovo što je pretrpela - pa makar i uz veliki gubitak krvi. Neko vreme će biti previše slaba da putuje. I, ovaj, nemam predstavu koliko dugo nameravate ovde da ostanete, gospodaru, ali osećam obavezu da vas posavetujem da mlada dama trenutno nije u stanju da učestvuje u intimnim odnosima...“

„Za šta vi mene smatrate?“, upita Rekston.

Oba muškarca skrenuše pogled.

Gospodin Ridel preseče neprijatnu tišinu. „Arčer mi reče da gospođica Kiting slobodno može da ostane ovde dok se potpuno ne oporavi. Što se tiče njenih obaveza po ugovoru... iako je njeno služenje okončano pre zvaničnog završetka Nedelje ropstva večeras u ponoć, to se nije desilo njenom krivicom. Vi razumete, Rekstone, da i dalje imate obavezu da u celosti isplatite iznos kupovine od sto hiljada gvineja.“

„Naravno.“

„Ako smem da pitam“, nastavi Ridel, „da li je bilo nekog... posebnog razloga da je ostavite u štali sinoć? Da li je učinila nešto što vam nije bilo po volji?“

Rekston uzdahnu. „Bio sam pod gasom.“

Lažov, pomisli Kerolajn. Da, bio je pijan, ali nije to učinio zbog toga. Učinio je to iz istog razloga iz kojeg ju je zavezao u Nemetonu juče popodne i napastvovao je prerušen u konjušara. Učinio je to da je odgurne kako bi prema njoj mogao da se odnosi kao da je ona neka *stvar*, a ne osoba. Zato joj je stalno pokrивao lice onom kapuljačom ili povezom preko očiju. Eto zašto ju je terao da izvodi sve ono što je dobro znao da će je zaprepastiti, da ona ne bi iskomplikovala stvar time što će prema njemu gajiti išta osim negativnih osećanja.

To je bila lekcija koju ona nikako nije uspevala da nauči, ali sada, konačno, shvatila ju je ozbiljno. Koliko god da je imala razumevanja za nesrećne okolnosti koje su Rekstona naterale da se izoluje od društva, činjenica je da je postao istinski rezervisan i bezosećajan čovek. Svaki gest topline ili brige s njene strane, bez izuzetka, bio je okrutno kažnjen. On više nije bio sposoban da se istinski veže za drugo ljudsko biće.

„Vidite?“, rekao je nakon što je dokazao kakvo je u stvari čudovište, onomad u Nemetonu.

Tada nije videla, ne zaista. Sada jeste.

* * *

„Onda ćete to učiniti?" pitala je Lili, dok je sedela na ivici Kerolajnine postelje kasnije tog popodneva.

Otvorila su se vrata. Lord Rekston, neobrijan i neočešljan, u odeći od juče u kojoj je prespavao, uđe noseći pretrpan poslužavnik sa užinom.

„Da", Kerolajn tiho reče.

„Dobro", prošaputa Lili. „Nećete zažaliti."

Rekston pozdravi Lili i na noćni stočić pored Kerolajn postavi poslužavnik. Na njemu je bio bokal čaja i tanjir sa biskvitima i koktel-sendvičima. „Maznuo sam ovo iz *le Salon Bleu**."

„Mogu li porazgovarati s vama na trenutak, gospodaru?" reče Lili.

Pogledom je prelazio s jedne žene na drugu, sa oprezom u očima. „Naravno."

Lili poljubi Kerolajn u obraz i obeća joj da će se vratiti kasnije, a potom se ona i Rekston povukoše u hodnik. Ona je zatvorila vrata spavaće sobe radi privatnosti, ali stajali su toliko blizu njih da su se njihovi glasovi mogli čuti, doduše prigušeni.

„Možda", reče Lili, „bi bilo najbolje, s obzirom na Kerolajmino stanje i njenu potrebu za mirovanjem, da vi spavate negde drugde."

„Da li je ona to tražila? Kerolajn?"

Nakon što je za trenutak oklevala, Lili reče: „Jeste, gospodaru."

Malo je potrajalo dok je odgovorio. „Dobro onda", rekao je.

Nastupio je tako dug period tišine nakon što se Lili pozdravila da je Kerolajn pretpostavila da je i Rekston otišao, dok se vrata nisu ponovo otvorila.

Prišao je njenoj postelji, a da je nije direktno pogledao. Napunivši jedan tanjirić, rekao je: „Morate jesti ako hoćete da povratite snagu."

„Nisam gladna", rekla je, „ali popiću malo čaja."

„Samo krem, je li tako?" pitao je dok joj je sipao.

„Tako je", rekla je, iznenađena što on to zna.

Dodao joj je šolju i tacnu i spustio se u crvenu kožnu fotelju. Češkajući se rukom po vilici potamneloj od brade, rekao je: „Danherst je mrtav."

Spustila je šolju i pogledala ga.

„Nisam to učinio ja."

Nije da nije pokušao, doduše. U toku svoje posete, Lili je ispričala kako se Rekston suočio sa lordom Danherstom za doručkom, nakon što je doneo Kerolajn nazad u zamak tog jutra. Izvukao je markiza iz njegove stolice i divljački ga izudarao. „*Da ga Inigo i Katbridž nisu zadržali*", rekla je Lili, „*ubio bi tog podlaca*." S obzirom na to kako su se njih dvojica međusobno vređala, nema sumnje daje Rekston bio zahvalan za izgovor da okrvavi šake na Danherstovom licu.

* Franc. Plavi salon (Prim. prev.)

Rekston reče: „Senjerova švajcarska garda okovala ga je u lance u podrumu s namerom da ga preda lokalnim vlastima pa da mu se sudi za pokušaj ubistva. Arčer mu je rekao da ga verovatno neće obesiti, ali lako bi mogli da ga strpaju u zatvor do kraja života ili skoro do kraja. On je rekao da nema nameru da trune u nekom zabačenom francuskom zatvoru i očigledno je to mislio ozbiljno. Stavili su mu noge u gvozdene okove koje su lancem privezali za jedan veliki kameni stub. Zahtevao je stolicu da ima gde da sedne, pa su mu dali. Kad su stražari otišli, on je pocepao kravatu da napravi omču, stavio je oko vrata, popeo se na stolicu i privezao je za gvozdeni prsten ugrađen visoko na stubu. A potom je nogama odgurnuo stolicu."

Kerolajn je ošamućeno klimnula glavom. Otpila je gutljaj čaja, a potom vratila solju na poslužavnik i rekla: „Umorna sam. Želela bih da spavam."

On reče: „Ja sam mislio da možda..." Protrljao je šake o pantalone - nervozni gest kakav ne bi očekivala od muškarca poput njega. „Vi i ja se jesmo upoznali pod prilično jedinstvenim okolnostima, to je sigurno, ali mislio sam da, možda..." Duboko je udahnuo i rekao: „Bio bih veoma počastvovan ako biste pristali da budete moja supruga."

Zurila je u njega, pokušavajući da se domisli iz kog razloga on ovo radi.

On reče: „I dalje biste mogli da predajete, ako biste želeli. Ja... ja bih mogao da vam izgradim školu. Jasno mi je da je sve... pa, mislim, teško da smo imali ono što bi se moglo nazvati normalno... udvaranje, ili bilo šta slično. Prodati ste mi kao robinja. Ne može biti mnogo nenormalnije od toga. Ali za ovih proteklih..."

„O, bože", promrmljala je. „Naravno: Naravno. Ako se oženite sa mnom, to će vas spasti od plaćanja sto hiljada gvineja. Pa, pretpostavljam da biste i dalje bili dužni da platite onih deset hiljada provizije, ali uštedeli biste ostatak." Buljio je u nju.

„Znam ja šta za vašu klasu znači brak", rekla mu je. „To je ugovorni sporazum. Nema nikakve veze s ljubavlju ili čak naklonošću. Dobićete naslednika i oreol poštovanja, a da ne morate da se odričete ičega - ni džina, ni opijuma, ni kurvi, ni ljubavnica..."

„Isuse", prošaputao je on vrteći glavom.

„Smirite se, gospodaru. Nema potrebe da se vezujete neželjenom bračnom vezom da biste uštedeli devedeset hiljada. Ne želim ih. Možete da ih zadržite."

„Ne može biti da ste ozbiljni. Vratili biste se u bedu Sejnt Džajlsa samo da ne biste uzeli moj novac?"

„Ne vraćam se u London. Idem u Rusiju."

Zinuo je u nju kao da je rekla da ide na Mesec.

„Lili mi je pričala o nekoj porodici koju poznaje Senjer dez Ombre. U neakvom su srodstvu sa carskom porodicom. Verujem da je supruga careva rođaka. Imaju dve male kćerke i traže guvernantu. Lili i *le seigneur** su o tome već razgovarali, on je voljan da garantuje za mene.

* Franc. gospodar (Prim. prev.)

Ona mi kaže da Rusi jako vole guvernante Engleskinje, tako da, ako mi ova porodica ne ponudi zaposlenje, neka druga sigurno hoće."

„Odrekli biste se tog novca nakon svega kroz šta ste prošli protekle nedelje da ga zaradite?"

„Baš zbog svega kroz šta sam prošla ja ga se i odričem. Kada bih ga uzela, bilo bi to večno podsećanje na to kako sam ga zaradila, kako sam... kako sam se ponižavala, šta sam vam sve dopuštala..." Skrenula je pogled, dok su joj oči gorele. „Volela bih da je bog dao da nikad nisam ni došla ovamo. Kad bih mogla da dam sedam godina svog života da izbrišem ovih prethodnih sedam dana, ne bih oklevala."

„Kerolajn..."

„Ne zovite me tako!" Nagnuvši se napred, drhtavim glasom je rekla: „Zašto biste me tako zvali? Zašto sad, posle...? *Zašto?*"

Izgleda da ga je ovaj njen ispad ostavio bez teksta. Podigao je ruke u gest umirivanja i rekao: „Sasvim ste u pravu. Prekoračio sam granicu. Ali, gospođice Kiting... što se tiče novca, preklinjem vas da porazmisli..."

„Molim vas idite", rekla je, više nego uverena da se nalazi na ivici suza i gnušanja prema njemu da bi je on gledao kako plače zbog njega. „Tako sam umorna. Osećam se kao da me je smrskala neka stena. Samo želim da spavam." Pomerila se na krevetu da legne i trgnula se na probadanje bola u boku.

Ustajući i posežući prema njoj, on reče: „Evo, dajte da ja..."

„Nemojte. Samo me ostavite na miru - molim vas. Samo želim da spavam."

* * *

Kerolajn otvori oči pitajući se šta ju je to probudilo?

Neki zvuk, nalik na dahtanje.

Ležala je mirno u polumraku jer je svitalo i pažljivo osluškivala, ali nije ga ponovo čula. Stežući zube od bola, okrenula se na drugu stranu, prema balkonu. Dvokrilna vrata su bila zatvorena, ali kroz mutno staklo je mogla da vidi Rekstona kako sedi na ležaljci, leđima okrenut njoj. Isprva je pomislila da on to mora da se smeje, pošto su mu se ramena tresla, ali onda je spustio glavu i prstima prošao kroz kosu. Čitava leđa su mu se tresla i to nije prestajalo. Ponovo je začula ono dahtanje.

U neverici, prebrzo se uspravila što je izazvalo novi ubod bola. Pritiskajući rukom ranu, ili ono što je od nje ostalo, razgrnula je prekrivač i pažljivo ustala iz kreveta. Njen svileni ogrtač ležao je u dnu kreveta; navukla ga je preko košulje za spavanje.

Grčevi koji su drмали Rekstona izgleda da nisu popuštali. Kerolajn ga je gledala još minut, a onda je otvorila vrata i izašla na balkon.

Kad je čuo da se vrata otvaraju, Rekston se uspravio i prstima pročešljao kosu, potajno usput obrisavši obraze. Pročistio je grlo i rekao: „Ne bi trebalo da ustajete. Doktor Kouts vam je rekao da treba da ostanete u krevetu.”

„Probudila sam se i... videla da ste ovde.”

Vikont kao da je nekoliko sekundi razmišljao o tome, a onda se nagnuo napred i oslonio laktovima na kolena. Pomalo stidljivo, rekao je: „Nisam plakao otkako... od svoje šeste godine.”

„Kada vam je umrla majka”, reče Kerolajn.

Začudoeno ju je pogledao preko ramena, kao da se pita otkud ona to zna. Njegove oči, crvene i natečene, zasijaše od iznenadne spoznaje. Kad se ponovo okrenuo, ljutitim tonom je rekao: „Kordelija.”

„Ko?”

„Kordelija Bekenridž. Narcisa.”

„Da. Narcisa. Dala je prilično iscrpnu sliku života i dela lorda Rekstona.”

„Reč 'iscrpna' nju prilično dobro opisuje, ja mislim.” Uzdahnuo je i odmahnuo glavom. „Vratite se u krevet, Ker... gospođice Kiting. Potreban vam je odmor, a ja nisam dobro društvo. Bože, šta vi mora da mislite o meni...”

Kad je sela na ležaljku iza njega - oprezno, pošto uopšte nije bila sigurna da je ovaj razgovor dobra ideja - rekla je: „Nije sramota dati oduška svojim osećanjima.”

„Nisam mislio na to”, reče on. „Mislio sam - kakvo mišljenje sigurno imate o meni kao čoveku, posle ove protekle nedelje. Bože, skoro sam vas ubio.”

Pružila je ruku da mu dodirne leđa, a potom je povukla. „Niste mi ovo uradili vi nego Danherst.”

„Ali ja sam mu vas predao. Pogledajte dokle sam vas doveo. I sami ste rekli da ste slomljeni. To je moje delo. Imate pravo što me se gnušate. Samo bih voleo...” Pesnicama je protrljao čelo. „Samo bih voleo da mogu voleti jednu prokletu osobu na ovom svetu, a da ona ne završi... Isuse.”

Okrenuvši se na stranu u ležaljci, tako da može da je vidi, rekao je tihim, ledenim glasom: „Sutra ću otići odavde. Prestaću da kaljam vaš život, ali morate nešto da znate. Kada sam vas pitao da se udate za mene, to nije bilo zbog devedeset hiljada gvineja. Shvatam zašto me nećete - zašto biste? Ali zaslužujete da znate da ste... gospode, vi niste od onih žena koje bi muškarac pozeleo da oženi zbog novca, ili zato što je zgodno, ili zbog bilo koje od tih besmislenih...” Grlo mu se pomeralo dok je gutao knedlu; drhtao je.

„Vi ste od onih žena kojima muškarac pokloni srce pa makar to bilo poslednje što želi na ovom svetu, pa makar ga to prestravilo. Vi ste od onih zbog kojih želi da bude bolji čovek, koje želi da zadrži u blizini i zaštititi i s kojima želi da podeli svoj život iako je mislio da ništa od toga nikada više neće osetiti, ili čak poželeti.”

„Ili imati potrebu za tim”, nežno reče Kerolajn. Jedva je mogla i da ga vidi od suza koje su joj se nakupile u očima. „Ali i vi ste ljudsko biće, Dejvide, baš kao i mi ostali. Svi mi imamo potrebu za...”

„Recite to ponovo.”

Kerolajn je znala na šta je mislio. Rekla je: „Dejvide.“ Grlo joj se steglo. Podigavši ruku da ga pomiluje po licu, šaputala je: „Dejvide... Dejvide...”

On sklopi oči i spusti glavu tako da mu se čelo oslanjalo na njeno. Jedna vrela suza slila joj se niz obraz. Nije znala da li je njegova ili njena.

„Žao mi je, Kerolajn“, rekao je. „Žao mi je zbog...”

„Nema potrebe da...”

„Ima. Moram to da kažem. A vi ste prokleta pošteno zaslužili pravo da to čujete.“ Zgrabivši je za ramena, rekao je: „Nema opravdanja za moje ponašanje prema vama i nemojte reći da je sve u redu, jer nije.”

„Opraštam vam.”

„Ja ne zaslužujem vaš opro...”

„Pitajte me ponovo.”

Zurio je u nju kao da nije mogao da poveruje svojim ušima. „Nakon što sam se onako čudovišno poneo prema vama?”

„Nosili ste masku čudovišta, ali sada kada ste je skinuli, nalazim da mi se prilično dopada čovek koji se skrivao iza nje.”

„Zaista?” reče on. „Vi... vi...”

„Pitajte me ponovo, Dejvide.”

Obujmio je njeno lice svojim krupnim šakama i rekao: „Hoćete li se udati za mene, Kerolajn?”

Ona se nasmešila. „Da se udam za čoveka koji me nikada nije ni poljubio? Nisam sigurna da je to tako dobra...”

Svojim usnama je poklopio njene, a njoj je srce zastalo. Taj poljubac je bio dubok i dug i bolno nežan.

Čvrsto ju je grlio, trljajući svoje bockavo lice uz njeno i zaronivši joj nos u kosu. „Jedva čekam da se oporavite pa da mogu da vodim ljubav s vama - zaista da vodim ljubav, a ne... kao pre. Obećavam da vas više nikada neću podvrgavati tako nečemu.”

Uz nestašni osmeh, ona reče: „Verujem da bih razumela ako budete morali da prekršite to obećanje s vremena na vreme ukoliko budem vrlo, vrlo nevaljala... gospodaru.”

„Opa, gospođice Kiting“, zasmejao se on, „kakav skandalozan predlog.“ Spuštajući glavu radi novog poljupca, rekao je: „Verujem da će ovo biti jedan vrlo zanimljiv brak.”

Magični čas

Voljom si izgubljen, voljom si i pronađen,
voljom si slobodan, vezan i zarobljen.

*Angelius Silesius**

* * *

„Magični čas”: Kratak period oko svanuća ili sumraka kada se brzo menjaju svetlosni uslovi za snimanje, od toplog narandžastog sjaja do jasnog plavetnila koje dozvoljava snimanje noćnih scena pre nego što padne mrak.

* Pseudonim nemačkog mistika i pesnika, Johana Šeflera (1624-1677), u značenju Šleski Glasnik. (Prim. prev.)

1.

Kasno popodne
Avgust ove godine

Dobro došli nazad u zamak od Nakaza.

Zaustavila sam svoj mali iznajmljeni plavi „reno“ pred kapijom i spustila prozor dok je stražar šetao preko pokretnog mosta.

Zamak od Nakaza: tako sam prozvala Grot Kaše tokom tronedelnog božičnog raspusta koji sam provela tamo kad sam imala šesnaest godina da bi mama mogla da ide na Havaje s Dagom. Bila je to moja prva i poslednja poseta; odbila sam sve tatine pozive da ponovo dođem. Koliko je on znao, to je bilo zato što su me isprepadali i zamak i njegovi stalni gosti. Bilo me je previše sramota da mu kažem pravi razlog. U svakom slučaju, konačno je shvatio nagoveštaj i prestao da me poziva pre nekih desetak godina.

Sve do juče.

Stražar, glomazna gorila u crnoj polo majici i crnim pantalonama, reče: »*Bonjour mademoiselle. Etes-vous perdue?*»^{*} To je decenijama, a možda i stolećima, bio njihov uobičajen pozdrav nepoznatima.

Izvukla sam malu pozivnicu sa pozlaćenim rubom iz džepa na farmerkama, izvadila je iz male koverta i predala mu. „Ne prepoznaješ me, je li, Luk? Je li ovo od pomoći?“ Skinula sam slamnati šešir i ovlaš prstima počesljala svoju moderno stepenasto ošišanu kosu koja je ostala isto onako plava poput kukuruzne svile kao kad sam rođena.

„*Mon dieu!* Madmoazel Arčer! Tako mi je žao. Prošlo je toliko vremena.“

„Devetnaest gosina“, rekla sam uzimajući nazad karticu. „Otac je tražio da dođem. Nadam se da je kod kuće.“

„Ma naravno“, rekao je dok mi je otvarao vrata automobila. „Zar bi vas pozvao da ne namerava da bude tu?“

„Ja sam... ovaj, stigla sam ranije nego što je očekivao.“

„*Vidi ako možeš da raščistiš raspored negde početkom septembra*“, rekao je tata prilikom jučerašnjeg poziva. Da li sam to umišljala ili je ono njegovo aristokratsko britansko otezanje u govoru zvučalo naročito tromo?

^{*} Franc. Dobar dan, gospođice. Jeste li se izgubili? (Prim. prev.)

Rekla sam: „To je za tri ili četiri nedelje. Tata, toliko se brinem za tebe. Ima skoro godinu dana otkako si dolazio u Njujork, a obično me posetiš bar na svakih par meseci.”

„Imamo nekoliko grupa gostiju koje nam dolaze u toku sledećih nedelja. Zaista bi bilo najbolje da sačekaš do septembra.”

„Ustvari, ovaj vikend mi savršeno odgovara. Upo-nedeljak ujutru u Londonu imam sastanak sa nekim klijentima za koje dizajniram katalog kupaćih kostima. Danas je petak. Mogla bih sutra da sletim na aerodrom u Olnau i provedem veći deo subote i nedelje s tobom, a potom u nedelju uveče odletim u London.”

„Ne bi želela da dođeš kad imamo goste, ja neću imati vremena. Sačekaj sledeći mesec.”

Luk mi je rekao da ću verovatno naći oca u biblioteci, a da će on parkirati auto u garažu i uneti moj prtljag.

* * *

Plavuša koja je žvakala žvaku i stajala u hodniku ispred otvorenih vrata biblioteke nosila je dugačku haljinu koja je bledo podsećala na edvardijansku osim što je imala dubok izrez koji je prikazivao veštačke sise monumentalnih razmera. Lice joj je bilo pod debelim slojem šminke, kosa duga i talasasta, zategnuta na potiljku: kombinacija Brižit Bardo i Edit Vorton*.

Rekla sam: „Izvinite, ali da li ste videli Emeta Ar...”

„Psst!” Prinela je prst svojim debelo namazanim usnama i prošaputala, bruklinskim naglaskom: „Snimaju.”

Provirila sam kroz vrata u biblioteku; vilica mi se razjapi. Troje ljudi se trkeljaisalo na stolu usred ogromne, prostrane sobe, okruživala ih je gomila reflektora, a dvojica muškaraca su kružila nad njima sa digitalnim filmskim kamerama na ramenima. Jedna žena - riđokosa - beše vezana na stolu raširenih nogu i ruku, a neki frajer ošišan na keca na njoj trpao ju je dok je lizao picu tamnokosoj ženi koja je klečala ispred njega. Ova poslednja je jedina bila obučena, ili poluobučena, pošto je bila udešena u satenski kombinezon sa korsetom, čarape na haltere, visoke štikle i dugačke rukavice, sve crne boje. Lupkala je Ošišanog po dupetu štapom za jahanje i vikala: „Jače! Brže! Unesi leđa u to!”

Lili? Isprva je nisam prepoznala, sa toliko ajlajnera i crvenog karmina, ali taj baršunasti glas sa egzotičnim naglaskom nije se mogao promašiti.

„Jesi li ti flaferka?”

Okrenula sam se i zatekla onu edvardijansku plavušu kako me odmerava od glave do pete dok je pravila veliki ružičasti balon.

„Flaferka?”

Pukla je balon, nabola jezik uz obraz i podigla pesnicu do usta što je univerzalni simbol za pušenje. „To je devojka koja priprema tipove za njihove scene. Pretpostavljam da nisi.”

„Ja sam ovde samo gošća.”

Plavuša pruži ruku. „Ja sam Džusi Fišer*.”

„Izabel Arčer.” Rukovala sam se s njom, pokušavajući da se setim jesam li spakovala sredstvo za dezinfekciju ruku. Nije me pitala, kao što ljudi ponekad jesu, da li sam dobila ime po junakinji Henrija Džejmsa. Da jeste, bila bih zapanjena.

„Rez!” proderao se neki čovek iz biblioteke. „Eme-lin! To je bio tvoj znak! Šta je, *jebo* te!”

Plavuša je prošištala: „Sranje” i zalepila smotuljak od žvake za dovratnik. „Izvini, Lari! Moj bedak.”

„Nastavite od 'Jebi tu kučku, zabij joj ga'”, reče on.

Riba u gotskom fazonu sa bar pet pirsinga na licu podigla je klapu do jedne od kamera i rekla: „Druga scena, drugi kadar, sedmi put.”

„Akcija!” viknuo je Lari.

„Jebi tu kučku!”, rekla je Lili. „Uteraj joj!”

Džusi otvori suncobran i ušeta u biblioteku.

Suncobran, u zatvorenom prostoru?’

„Arči!” vrisnula je kad je jedan član ekipe u njenom pravcu usmerio mikrofon na štapu. „Šta to radiš?”

„Emelin!”, reče Ošišani. „Nisam te očekivao.”

„Očigledno. Prostače jedan! Bezdušna izdajico!”

„Izgleda da je naš Arci bio vrlo nevaljao.” Pružajući Džusi jahaći štap, sa strane gde je drška, Lili reče: „A nevaljale dečake treba naučiti pameti.”

„Rado.” Prišavši stolu, Džusi istrgnu Lili štap iz ruke i sa oklevanjem reče: „Izvini, Lari, ali gde ja ono stanem?”

„Rez!”

Zakoračila sam u dovratnik da bacim pogled na Larija koji je sedeo na ivici pisaćeg stola pored prenosivog računara. Imao je trideset i nešto godina i nosio je naočare sa okvirima od kornjačevine; izgledao je više kao učitelj nego kao reditelj pornića.

U ćošku iza njega sedeli su Elik i Inigo u foteljama jedan pored drugog i kikotali se dok su šapatom razgovarali. Inigo, koji je nosio majicu sa Beti Bup, široke prugaste bermude, narandžaste starke i naočare za sunce, odvrtao je čep sa boce tekile. Elik, u izbledejoj crnoj majici kratkih rukava i farmerkama, bosonog, i dalje je plenio onim šarmom zlatnog boga. Poput Lili, i oni su izgledali kao da nisu ostarili ni dana u poslednjih devetnaest godina. Mora da ima nečeg u toj vodi Grot Kašea.

Neki pokret odozgo mi privuče pogled. Podigla sam oči i videla svog oca kako se naslanja na ogradu galerije i maše mi da mu se pridružim.

Popela sam se uza stepenice jugoistočne kule, razmišljajući o tome koliko je čudno što moj kultivisani i „oh tako ispravan” otac sedi i gleda kako se snima bezobrazni filmčić.

* Eng. Juicy Fisher - sočna ribarka. (Prim. prev.)

Što je još čudnije, ovo se ne bi ni dešavalo da on to nije udesio. Pošto je bio *administrator* Adrijena Morela, tridesetšestogodišnjeg gospodara Grot Kašea koji je bio Senjer dez Ombre, sve što se dešavalo u zamku bilo je u krajnjoj liniji tatino maslo. Imao je poznanstva širom sveta i tokom svojih čestih putovanja, delio je pozivnice ljudima koji su, kako je on to govorio, „obećavali“. Nikada mi nije objasnio šta misli pod time, ali znala sam da to ima neke veze sa Elikom, Lili, Inigom - i, oh, da, onim samotnjakom Darijem koga sam samo nakratko srela tokom one posete od tri nedelje.

Moj otac ih je zvao „Foleti“*, pretpostavljala sam da im je to prezime. Pretpostavljala sam da su u nekakvom srodstvu sa Adrijenom, mada Elik i Lili mora da su nekakav daleki rod - mislim, međusobno, s obzirom na to koliko su bili zatreskani. Gledala sam na njih kao na „uvrnutu porodicu Robinson“, tako ućaurene u svojoj maloj izolovanoj dolini, gde su izmišljali svoja pravila i igrali po njima - sa naglaskom na „igrali“. Delovali su mi ekscentrično, misteriozno i razmaženo - jer šta god su želeli, bilo im je obezbeđeno bukvalno bez ikakvog truda s njihove strane.

Nisu imali posao, nije delovalo da su mnogo zain-teresovani za bilo šta osim da se zabavljaju. Kad god sam pitala tatu u čemu je stvar s njima, rekao mi je da će mi odgovoriti na sva pitanja kad pristanem da ga nasledim kao *administrator* - čime bih postala deveta generacija Arčerovih koja to radi, pošto je prvi bio lord Henri Arčer, drugi sin markiza od Hedonšoa, koji je u tom svojstvu služio od 1742. do svoje smrti 1801. Moj odgovor je uvek bio neka varijacija na temu: „Aha, odseliću se u neki zabačeni francuski zamak da budem dadilja gomili bogatih, razmaženih čudaka... kad se pakao zaledi.“

Tata me je tog Božića upozorio da ne provodim previše vremena uz te Nakaze i da nikad ne idem u zgradu kupatila niti pećinu. Nakon što je prošlo dve trećine te posete, čula sam ga kako govori Inigu: „Za nedelju dana, ona će otići, imaćemo zabavne nove posetioce, i vi možete 'ispoljavati svoje herojske dimenzije' kao što kažete, koliko vam duša želi. U međuvremenu, veoma bih cenio ako biste prekinuli tu prokletu kuknjavu o tome kako ste prokletu napaljeni, pogotovo pred Izabel. Mislite li da ćete uspeti?“ Taj mali govor bio je upečatljiv, osim po njegovoj upotrebi reči „prokletu“ i „napaljeni“ i po njegovoj osornosti. Sa Nakazama, kao i sa Adrijenom, uvek je bio pun poštovanja, zaista, Inigo je bio toliko iznenađen njegovim tonom da je prasnuo u smeh i rekao: „Svaka čast, Arč!“

Na odmorištu drugog sprata pronašla sam vrata koja izlaze na galeriju. Dok sam gledala niz nju, s leve strane su mi bili redovi i redovi polica sa knjigama okomiti u odnosu na prednji zid zamka, isprekidani prozorima kroz koje je sijala puterasta svetlost popodnevnog sunca. Između rafova i ograde na desnoj strani nalazio se nekakav dugačak uski prostor nalik na tavanski, gde su tu i tamo po persijskim ćilimima bile raštrkane fotelje. U jednoj od njih sedeo je moj otac.

* Franc. Follets - duhovi, natprirodna bića, vilenjaci. (Prim. prev.)

Tatin pozdravni osmeh imao je i neku zlokobnu „šta ti radiš ovde" nijansu, a na jagodicama su mu se poznavale blede ružičaste linije; očigledno gaje bilo sramota zbog onoga čemu sam prisustvovala dole. Dohvatio je ogradu i ustao dok sam ja prilazila. Njegova nekada tamna kosa znatno je osedela otkako sam ga poslednji put videla, a njegovo sveprisutno odelo iz Ulice Sevil Rou* nije izgledalo onako besprekorno skrojeno kao inače. Imao je samo šezdeset tri godine, ali izgledao je dobrih deset godina starije.

„Hej, tata, jesi gledao neki dobar pornić u poslednje vreme?" Poljubila sam oca u oba obraza, što je bila najveća fizička bliskost do koje smo ikada dogurali; nije baš bio od onih koji vole da se grle.

„Šta si to uradila sa kosom?", upitao je.

„Koštalo je dvesta dolara tako da bolje ne počinji."

„Baš je dobro što te vidim", ozbiljno je rekao, „ali voleo bih da si sačekala."

„Zdravo, Izabel." Glas je bio dubok i nežan i imao galsku aromu.

Srce kao da mi je stegnuto pa pušteno, vrlo brzo. Okrenula sam se i ugledala Adrijena Morela - razlog što me devetnaest godina nije bilo u Grot Kašeu.

* Eng. Savile Row - poznata ulica sa krojačkim radnjama u Londonu. (Prim. prev.)

2.

Adrijen je stajao ispred prozora, pored stola pretrpanog knjigama i papirima, uključujući i izdanje u kožnom povezu sa oslikanim stranicama od pergamenta koje beše otvoreno pred njim. Čim mi je pogled pao na njega, on gaje zatvorio i obišao oko stola, pružajući ruku.

Poslednji put kad sam ga videla bio je vižljast, osećajan sedamnaestogodišnjak. I dalje je imao one krupne zavodljive oči i onu neukrotivu smeđu kosu koju kao daje nemoguće očešljati, ali sazeo je u muškarca. U očima mu se ogledala prošlost koje tamo ranije nije bilo; ramena su mu bila šira, jača. Na sebi je imao kaki pantalone i jarko plavu košulju sa zavrnutim rukavima, što je bilo daleko od njegove adolescentske uniforme koja se sastojala od širokih dukserica i iscepanih farmerki.

„Adrijen." Rukovala sam se s njim smešeći mu se u oči iako sam bukvalno posrtala od napora da održim prirodnost u izrazu lica i ponašanju kao i mirnu ruku. „Prošlo je mnogo vremena."

„Zaista jeste. Sada govoriš engleski sa američkim akcentom."

„Osim kad sam uzbuđena", rekoh ja. „Znaš ljuta, ili... šta već."

„Rez!" drao se Lari odozdo. „Emelin, jače ga osini. I, Feni, ovde ti ulaziš. Priđi Emelin s leđa i trljaj se o nju dok ona bičuje Arčija. Prvo ide ona replika kako od muškaraca ima više štete nego koristi, a onda joj ti otkopčаш haljinu, izvadiš joj sise i opipavaš ih. Budi uverljiva."

Sa uzdahom, Adrijen reče: „Drago mi je da te opet vidim, mada pretpostavljam daje trebalo da poslušаш oca i dođeš u neko prikladnije vreme."

Bacila sam pogled dole na glumce i snimateljsku ekipu glumeći ravnodušnost. „U stvari, na neki način je baš zanimljivo videti kako se pravi jedan od tih filmova."

„Ja se izvinjavam, u svakom slučaju."

Muškarci nisu sedali dok ja nisam sela. Ta vrsta viteštva zadržala se, koliko ja znam, samo još na jednom mestu na planeti: u Grot Kašeu. Uprkos tome što je relativno mlad, Adrijen je verovatno bio još tradicionalniji od mog oca.

Pitala sam za porno film, a stari mi je rekao da je on u stvari izvršni producent te prokletinje.

„Zasnovan je na ovome." Adrijen je izvukao neku knjigu sa jedne gomile na svom stolu i dodao mi.

Bilo je to tanko izdanje u kestenjastim koricama iskrzanih ivica, a na njemu je pozlaćenim slovima bilo odštampano EMELININA EMANCIPACIJA. Otvorila sam stranu sa naslovom. Autor je bio „Anoniman".

Moj otac reče: „Autorka, ako je to ona na koju ja sumnjam, provela je ovde nekoliko dana 1902. godine. Knjigu je objavila izdavačka kuća Saturnalia Pres godinu dana kasnije. Radnja je smeštena u neki zabačeni zamak sa rimskim kupatilom. Pominje se i pećina, mada se nijedna scena ne dešava tamo. A neki od

likova, pogotovo Tobajas, upadljivo liče na" – razmenio je jedan brz pogled sa Adrijenom - „ljude koji su tada ovde živeli."

„To je prvo izdanje", rekao mi je Adrijen dok sam ja prelistavala knjigu. „Ponudeno je na aukciji u Sa-debiju u Njujorku na stotu godišnjicu objavljivanja knjige. Darije je uputio poredničku ponudu telefonom - on skuplja knjige koje su antikviteti. Omot joj je još uvek bio u iznenađujuće dobrom stanju, pa ga je on skinuo i sklonio na čuvanje."

Klimnula sam ne podižući pogled, jer nisam htela da ga gledam u oči išta duže nego što je apsolutno neophodno. Privlačnost koju sam osećala prema Adrienu Morelu bila je duboka, usijana hemijska reakcija nad kojom nisam imala nikakvu kontrolu - i koju Adrijen očigledno nije delio. Nije bila jednostrana u početku, ili sam bar ja tako mislila. Kad smo se upoznali pre devetnaest godina, osetila sam se kao da se spajam sa svojom drugom polovinom. Poput mene, i Adrijen je bio jedina suočen sa svetom koji se pretumbao naopačke.

Prethodne zime njegovi roditelji i njihov *administrator*, moj deda, iznenada su poginuli kad se privatni avion Morelovih srušio u francuskim Alpima. U šesnaestoj godini, Adrijen je nasledio *gospodarenje* nad Grot Kašom, dok se moj otac, nedavno penzionisani poručnik britanske kraljevske avijacije, našao u ulozi Adrienovog *administratora* mnogo ranije nego što je očekivao da će zauzeti taj položaj. Živeli smo u londonskom Čelsiju, gde je moja majka, Amerikanka, samozvana „vidovnjakinja koja se moli boginji", po imenu Medlin Lemb Arčer, izigravala nju ejdž proročicu takvima kao što su princeza Dajana i njeni sledbenici. Kada ju je moj otac obavestio da ćemo se preseliti u neku osamljenu dolinu u najzabačenijem francuskom distriktu - a da bi za mene verovatno bilo najbolje da se školujem u internatu dok ne krenem na koledž - odmah je zatražila razvod. U roku od mesec dana preselile smo se u njen rodni Njujork gde se spandala sa bivšim dečkom, Daglasom Tilnijem; venčali su se čim je razvod okončan.

Kad sam tog Božića došla u zamak i upoznala Adrienu, on mi je, uprkos mladosti, delovao kao stara i pomalo melanholična duša. Pošto su njegovi roditelji smatrali da ne bi bilo prikladno da ga izlažu dešavanjima u Grot Kašu, podizali su ga u luksuznoj vikendici za lov, ušuškanoj u šumi podaleko od zamka. Pošto je obrazovanje sticao od privatnih učitelja, a ne u školi, nije sklopio mnogo prijateljstava sa drugim mladim ljudima.

Ja sam bila podjednako usamljena u to vreme, pošto mi je bilo teško da steknem prijatelje u nadmenoju, društveno podeljenoj privatnoj školi u koju me majka upisala. Adrijen i ja smo se odmah prepoznali kao srodne duše i sve vreme koje nam je bilo na raspolaganju provodili smo zajedno, u razgovoru, planinarenju, skijanju i slušanju muzike. Nacrtala sam njegov portret i dala mu, a on je izgledao ga da ga je to iskreno dirnulo. Rekao mi je da je to nešto najličnije i najlepše što mu je ikad iko dao.

Jedne noći, dok smo sedeli ispred kamina u velikom predvorju, on me uhvatio za ruku i držao je. Osetila sam da želi da me poljubi, ali nema hrabrosti pa sam na posletku ja stisnula petlju i poljubila njega. Bila je tu i neka siva mačka koja je

dolazila i odlazila kao kakav duh i baš tada je stvarno glasno mjauknula, sela ispred kamina i zabuljila se u nas. Adrijena kao da je to prilično poremetilo i rekao joj je da se gubi, ali ona nije reagovala. Atmosfera je bila prekinuta, a i on je delovao nervozno, pa sam na kraju jednostavno otišla u krevet.

Sutradan ujutru, Adrijen je prema meni postao neobjašnjivo hladan, a takav je i ostao tokom preostala tri dana mog boravka. Kad sam ja htela da se družimo, obično je bio zauzet. Kada i jesmo razgovarali, nikada nije sedao pored mene, nego na neku udaljeniju stolicu. Nije hteo da šeta po šumi ni da skija niti da radi bilo šta drugo od onoga što smo ranije radili zajedno. Jednom sam ga uhvatila kako gleda u mene i pomislila da sam možda videla neku turobnu senku u njegovom izrazu lica pre nego što se okrenuo, ali ostao je onako rezervisan kao i pre. Bilo me je sramota što sam pogrešno protumačila njegovo zanimanje za mene kao nešto više od prijateljstva i bila sam besna na sebe što sam uništila ono što smo imali. Onog jutra kad sam odlazila, dok je otac utovarivao moj prtljag u kola, primetila sam kako se razmiče zavesa na prozoru Adrijenove radne sobe na najvišem spratu kule na kapiji. Podigla sam pogled; zavesa se zatvorila.

„Izabel?“, rekao je Adrijen. „Da li bi želela?“

„Molim?“

„Da li bi želela da pozajmiš tu knjigu? Izgleda da ti je prilično zarobila pažnju.“

„Oh. Ovaj, naravno. Hvala.“

Tata reče: „Bila je to Inigova ideja, da se knjiga pretvori u film u kome će Folet iigrati glavne uloge. Pa, ne Darije, naravno. On se nikad ne bi uplitao u ovako nešto. Ali Elik i Lili su mislili da to zvuči kao sjajna zabava. Momak koga sam unajmio da režira, Lari Perent, pokušava da pređe sa filmova za odrasle na mejnstrim. Hoće da snimi neki nekonvencionalni filmčić, ali ne može da dođe do sredstava zbog svoje pornografske biografije. Ponudio sam da finansiramo taj njegov nezavisni film, ako on pristane da režira *Emelininu emancipaciju* u zamku i okolici, a Inigo, Elik i Lili dobiju uloge po svom izboru. Nije odmah pristao, jer je sebi obećao da više nikada neće snimiti još jedan tvrdi pornić - stvarno mu se nije dopadala ta zamisao - ali na kraju je popustio. Skoro je završio sa snimanjem. Trajalo je samo par nedelja.“

Adrijen reče: „Inigo je odabrao da igra lika zvanog Tobajas koji... podučava Emelin ljubavnim veštinama. Njegovog prijatelja Erika će iigrati Elik, a ljubavnicu glavnog protivnika, Lukreciju, Lili.“

„Nešto mi nije jasno“, rekoh ja. „Tata, sećaš se kad sam dolazila ovamo za onaj Božić i donela fotoaparat, a ti si mi ga oduzeo dok ne odem, kako bi bio siguran da neću slikati Folet? Rekao si da oni mrze da se slikaju, pa čak i kad sam ja obećala da neću slikati njih, ti si rekao da ne smeš da rizikuješ. Što i dalje ne razumem, ali nema veze. Mene zanima kako to da su ljudi koji mrze da se slikaju voljni da se snimaju *u toku seksa*, pogotovo što će taj film verovatno biti distribuiran na de-ve-deu, što znači da će ga gledati svakojaki ljudi.“

„To neće biti nikakav problem“, rekao je on.

„Ali...“

„Izvinite me, molim vas, oboje", rekao je Adrijen i ustao da krene, sa onom oslikanom knjigom pod rukom, „moram da se pobrinem za neke stvari. Baš lepo što te opet vidim, Izabel. Nadam se da ćeš neko vreme ostati s nama."

„Hvala, Adrijene, ali letim za London sutra uveče."

„Žao mi je što to čujem, *Adieu*."

Moj otac je posmatrao Adrijena dok ovaj nije nestao ispod stepeništa, a onda, kao da je čekao, promuklo se zakašlja.

„Tata, jesi li dobro?"

„Ne bi trebalo da ga zoveš Adrijen."

„Ma, daj."

„Trebalo bi da ga zoveš *mon seigneur**, kao ja." „To je ulizivanje."

„To je poštovanje. A kad budeš *administrateur*, od tebe će se očekivati da mu se obraćaš na taj način, tako da slobodno možeš da počneš i sad."

„Tata, molim te, ne počinji s time."

Spustio je pogled i zamišljeno protrljao vilicu. „Dođi", rekao je dok se izvlačio iz fotelje. „Prošetaj sa mnom do mojih odaja."

Nije to bila duga šetnja, ali dok smo došli do tamo, on je krkljao. Prvo što je uradio kad smo ušli u njegov apartman - koji je ličio na neki klub, u kombinaciji kože i mahagonija - bilo je da otvori ormar i odande izveze nešto što je isprva ličilo na šivaću mašinu u sanduku, samo višu. Seo je i sa toga odmotao neku plastičnu cevčicu na čijem je kraju bila kanila za nos. To je ubacio u nozdrve i zavio iza uveta pre nego što je uključio mašinu koja je proizvodila tiho zujanje. Zavalio se sklopljenih očiju i duboko disao.

Spustila sam se na njegov kauč i sedela sa glavom među šakama dok on nije isključio mašinu i sklonio onu kanilu.

Podigavši pogled, rekla sam: „Pričaj sa mnom, tata."

„To se zove idiopatska pulmonalna fibroza", racionalno je rekao dok je namotavao plastičnu cev oko šake. „Idiopatska znači da ne znaju šta ju je prouzrokovalo. U suštini, moja pluća su krajnje upaljena, sa ožiljcima od kojih su postala kruta. Lečim se kao nehospitalizovani pacijent u Univerzitetskoj bolnici Klermon-Ferana, gde me kljukaju kortikosteroidima i imunosupresantima što nema apsolutno nikakvog efekta. Prestar sam za transplantaciju pluća - granica je šezdeset godina. Kažu mi da je ovaj moj oblik izuzetno agresivan i da ću otegnuti papke u roku od godinu dana." „Šta?"

„Prema mom pulmologu, moja dugovečnost će biti obrnuto proporcionalna nivou stresa i napetosti u mom životu. On hoće da ostanem opušten, da sve-dem putovanja na minimum..."

„O, bože moj", rekla sam dok su me oči peckale.

„Ako počneš da plačeš", rekao je blago, smireno, „moraću te zamoliti da odeš. Mnogo uspešnije se mogu nositi sa svojim emocijama nego sa tvojim."

* Franc. moj gospodaru. (Prim. prev.)

„Oh, jebi ga." Duboko sam uzdahnula u naporu da se saberem. Želela sam da mu se bacim u naručje, ali znala sam za jadac.

„Izabel, draga moja, da li moraš da psuješ kao kakav sekač?"

„Tata, šta je, kog đavola, sekač?", upitala sam sa notom histerije u glasu.

„Mislim, ceo život to govoriš, a ja i dalje pojma nemam šta je sekač, jebote."

„Onaj ko seče. A takođe i onaj ko preterano psuje."

„Adrijen ne zna, je li tako? Ni bilo ko drugi?"

„Bože, ne. Nema potrebe za takvom dramom. Jedini razlog što tebi govorim je što moraš da se pripremiš za obaveze koje te očekuju."

„O, bože moj", zajejala sam i presamitila se jer mi je sve postalo jasno - zašto me otac pozvao ovamo, šta je bio cilj ove posete. „Tata... o bože, toliko te volim, i volela bih... volela bih da mogu da ti kažem ono što želiš da čuješ, da sam spremna, voljna i sposobna da preuzmem tvoje mesto kao *administrateur*, ali to prosto... nije suđeno, tata. To se neće desiti. Žao mi je. Zaista jeste, ali moraćeš drugačije to da resiš. Pomoći ću ti. Naći ću nekog..."

„Arčeri su služili kao *administratori* visokim druidima Grot Kaša još od..."

„Visokim... šta?"

„Znaš na šta mislim."

„*Druid*? Misliš keltski sveštenik? Znaš daje mama počela sebe da naziva druidesom? To je tako jebeno ponižavajuće, ne mogu ti opisati."

„Samo razmisli o tome, molim te. Preklinjem te."

„Tata..." Odmahnula sam glavom. „Neću se predomisлити. Imam svoj život u Njujorku. Imam prijatelje, uspešnu slobodnjačku karijeru i iznajmljujem najbolji stan u delu Menhetna sa stabilnom stanarinom."

„Sve što tražim je da razmisliš o tome. Hoćeš li to učiniti za mene?"

Klimnula sam glavom i rekla mu ono što je želeo da čuje. „Okej. Dobro. Razmisliću o tome."

3.

Sedela sam u bazenu te noći i kupala se u umirujućoj vodi i mesečini sa otvorenog krova na zgradi kupatila, pitajući se kako da pomognem svom ocu, šta da mu kažem o toj *administratorskoj* raboti, šta da uradim da sve ovo popravim. Uprkos razvodu i tome što je moja mama dobila starateljstvo, oduvek sam se osećala veću bliskost sa ocem. Među nama je postojalo neko razumevanje koje nisam delila sa majkom. Razumela sam ga i oduvek sam osećala da i on razume mene. On je bio sigurnosna igla moga sveta.

Grlo mi se stezalo, oči su me pekle. Tata možda i prihvata svoju smrt u svom tipičnom blaziranom maniru, ali ja nisam mogla ni da zamislim šta ću bez njega. Mogućnost da ga izgubim u meni je stvorila nekakvu crnu provaliju. Već sam se osećala ucveljeno.

U mraku izvan zgrade kupatila, ugledala sam neku sićušnu narandžastu tačku kako se sve više približava. Istog časa sam začula zvuk stopala u japankama i trenutak kasnije, Adrijen se ukazao na vratima.

Zastao je i zurio u mene. „Izabel. Zdravo.“ Nije imao košulju i nosio je iste one kaki pantalone od ranije, koje su mu bile toliko nisko na kukovima da sam mogla da vidim vrh sivih bokserica. Torzo mu je bio čvrst i prelepih proporcija, a grudi pomalo maljave. Crna cigareta mu je gorela u ruci. Zaštitnički sam se obgrlila rukama, iako sam nosila zatvoreni kupaći kostim, hvala bogu, umesto da sam se kupala *nu naturale** kao što sam razmišljala.

„Ti...” Glas me je izdao. Progutala sam knedlu i rekla. „Ti pušiš?”

Klimnuo je glavom i otišao do pepeljare na stolu od kovanog gvožđa daje ugasi. „Priljava navika, znam. Žao mi je što sam te uznemirio. Vratću se i pustiću te da...”

„To je smešno, Adrijene. Ja ću se vratiti. Nema nikakvog razloga da ti moraš...”

„Izabel?” Došao je do ivice bazena, fiksirajući me tim tihim, prodornim pogledom. „Jesi li dobro?”

„Dobro sam, samo...” Prstima sam začesljala svoju mokru kosu unazad, boreći se da zadržim kontrolu. „Ja sam, ovaj, umorna, valjda.”

Čučnuo je i umočio ruku u vodu. Naglo je podigao pogled. „Rekao ti je? Za svoja pluća? Pluća *su* u pitanju, je li tako?”

„Ti... ti znaš? Otkud...?”

„Recimo samo daje teško takvu tajnu sačuvati od mene. Da li je veoma ozbiljno?”

*Franc. u prirodnom stanju, kao od majke rođena. (Prim. prev.)

Klimnula sam glavom dok mi je brada podrhtavala. „On... on...” Kroz jecaj sam rekla: „On umire.”

„*Mon dieu.*” Adrijen je zbacio japanke, u pantalo-nama uskočio u bazen i uzeo me u naručje, šapućući: „Pssst, pssst. Ne plači. O, bože, Izabel, žao mi je. Tako mi je žao.”

Grlio me je dok sam jecala, milovao mi mišice i leđa i šaputao umirujuće stvari.

Kad sam se smirila, postala sam svesna kolika je prisnost sklopčati se tako u njegovom naručju u toj lekovitoj vodi pod mesečinom i osećati njegovu kožu na svojoj, njegovu toplotu, njegov dah. Ona ucveljena praznina u meni preobratala se u nešto opipljivo, u ispraznost ne samo duše nego i tela.

Protrljao je lice o moju kosu i prošaputao moje ime. Osetila sam vrelo peckanje po vlasištu kad mi je poljubio glavu. Njegova bodljikava vilica očešala mi je obrvu, a potom je usledio nežan, peckav dodir njegovih usana. Poljubila sam ga u vrat.

Umirio se, samo su mu se grudi pomerale. Položila sam mu ruku preko srca i osetila kako udara poput bubnja. Ponovo sam ga poljubila u vrat, a potom u ivicu vilice.

Savio je ruku oko mene, dohvatio me za potiljak da mi podigne glavu i svojim usnama poklopio moje. Bio je to žestok i gladan poljubac, imao je ukus slanih suza i duvana, tuge i kajanja. Osetila sam kako mu se diže i sela mu u krilo opkoračivši ga i pritiskajući se uz njegovo telo kao da želim da se ono sjedini s mojim.

Sve se desilo tako brzo, s nekom šlepom, mučnom žestinom. On je potezao kaišice mog kupaćeg kostima; ja sam otkopčavala dugmad na njegovim pantalonama i zinula kad je glatki stub njegove erekcije iskočio među nas. Izgubivši strepljenje u procesu skidanja mog kupaćeg, jednom rukom mi je smaknuo gaćice u stranu, drugom dograbio za bok i gurnuo.

Suze su mi opet zapekle oči kad je ušao u mene i proterao onu prazninu. Njegovi zaleti su bili duboki i energični, skoro nasilni, a ja sam zatekla sebe kako ih dočekujem sa jednakim žarom. Voda je pljuskala iz bazena na mermernu platformu. Ščepao me za glavu i ljubio, stenjući mi u usta sa svakim trzajem dok su oni postajali sve brži i nestrpljiviji. Srce mi se nadimalo od bola dok je zadovoljstvo raslo sve do trenutka kad sam se osetila kao da bi moglo da eksplodira. Kada sam shvatila da će on svršiti, i ja sam svršila. Bilo je to kao da me tresnula struja od hiljadu volti.

Držao me je, tresući se i dahćući, dok su se drhtaji smirivali, a srca i pluća nam se vraćala na svoj stari ritam.

„Nisam ništa koristio”, rekao je, pomalo bez daha. „Zaštitu.”

„Ja sam na piluli”, promrmljala sam u krivinu njegovog vrata.

Klimnuo je. „Ja, ovaj, zdrav sam. Znaš.”

„I ja.”

„Ipak...” Blago je zavrteo glavom.

Podigla sam glavu da ga pogledam.

Nije me pogledao u oči, mokrim viticama kose očešao se o moje čelo i obraze i opet podigao kaišice mog kupaćeg kostima. Posegnuo je rukama između nas, odmakao se od mene i zakopčao pantalone.

„Misliš da je ovo bila greška", rekla sam.

Izgledao je kao da se trudi da sroči neki odgovor.

Odbacila sam se o njega i izašla iz bazena, boreći se protiv poriva da opet briznem u plač. Šta sam mislila, da je posle devetnaest godina, on odjednom razvio osećanja prema meni?

Na brzinu navlačeći svoj frotirski bademantil, rekla sam: „Molim te, samo nemoj da mi kažeš da je ovo bio seks iz sažaljenja, čak i da jeste. Ne bih to mogla da podnesem u ovom trenutku."

„Bože, Izabel." Došao je do ivice bazena najbliže meni i rekao: „Kako možeš to da pomisliš?"

„Zašto ne bih?" Okrenula sam se i otišla.

4.

Pročitala sam *Emelininu emancipaciju* sinoć", rekla sam svom ocu sutradan ujutru uz čaj i pogačice za malim stolom na balkonu njegovog apartmana koji je gledao na središnje dvorište zamka.

„O, jesi li? I šta misliš?"

„Staromodno je."

Podigao je solju i srknuo čaj. „Napisano je pre više od sto godina. Ipak, ima tu zabavnih trenutaka, rekao bih."

„Pa makar i nenamerno. Film izgleda ne prati knjigu baš strogo. U knjizi, kad Emelin uhvati Arčija i one dve žene u biblioteci, ona se usere."

„Izabel, zar ne možeš da kažeš: 'Ona se uznemiri'?"

„Dobro, uznemiri se. Toliko se jebeno uznemiri da se onesvesti na mrtvo ime, a to je jedno sto sedamnaesti put da se to dešava. Ona je, kao, totalno naivna, isprepadana devica kad je Tobajas uzme pod svoje, ovaj, džinovsko krilo, i tek na samom kraju ona postaje gospodarica Emelin, vučica iz zamka."

„Tvoja poenta je?"

„Kad sam juče gledala kako se snima scena u biblioteci, trebalo joj je otprilike dva minuta od: 'Arči, prostače!' do one vrelog prizora 'devojka na devojku'. O čemu se tu radi?"

On se zavalio u svoju fotelju i slegnu ramenima. „Lari je adaptirao scenario po knjizi. Dao sam mu odrešene ruke da izabere koji god hoće pristup, samo da Foletti dobiju uloge koje odaberu."

„Mi o vuku." Klimnula sam glavom na dvorište ispod nas prema kojem sam bila okrenuta. Tata pogleda preko ramena i ugleda Larija Perenta, njegovu ekipu i jato glumaca u rimskim togama - Elika, Iniga i Lili među njima - kako marširaju preko dvorišta prema centralnoj fontani.

Ponovo se okrenuvši, rekao je: „Verujem da je to pretposlednja scena u rasporedu. Ne snimaju ih po redu, znaš. Popodne će uraditi scenu u pećini, a onda završavaju."

„U knjizi nema scene u pećini."

„Ja sam to predložio pre nekoliko dana. Ima jedan izuzetan kristalni bazen na oko pola milje od ulaza, rekao sam Lariju da mislim kako bi to bila sjajna pozadina za scenu između Emelin i Tobajasa. Soka od narandže?" upitao je, podižući mali bokal od kristala.

Klimnula sam, gurajući svoju čašu prema njemu.

Na sunce s tim, govorila sam sebi. Bila je to bela laž, a ne prava, pa ako mu pomogne da pozivi duže i zadovoljnije, u čemu je šteta? „*Prema mom pulmologu, moja dugovečnost će biti obrnuto proporcionalna nivou stresa i napetosti u mom životu.*"

„Hm, tata, razmišljala sam o onome o čemu smo razgovarali juče, da ja preuzmem položaj kao *admi-nistrateur* nakon što, hm..."

Nagnuvši se napred, rekao je: „Da?”

„Ja, hm...” Nisam mogla da ga pogledam u oči pa sam spustila pogled na svoju čašu soka. „Uradiću to.”

„Oh, Izabel.” Pružio je ruku i stisnuo moju, što me je zapanjilo. Nisam mogla da se setim da je ikada inicirao neki gest te vrste. „Ne možeš ni da zamisliš koliko mi to znači. To mi je visilo nad glavom kao kamen. Toliko me je bolelo i da pomislim da će iko drugi osim Arčera služiti kao *administrateur* posle svih ovih godina. A nisam imao pojma kako da nađem zamenu da si ti odlučila da to ne uradiš.”

„Znam, tata. Sad možeš da se opustiš. To će biti sređeno.”

„Toliko toga moram da ti ispričam, u toliko toga da te uputim. Pretpostavljam da ćeš i ti biti isto onako nepo-verljiva kao ja kad sam prvi put čuo istorijat ovog mesta i kako su Foleti stigli ovamo - i zašto ih Adrijen Morel i njegovi preci čuvaju poslednjih dve hiljade i više godina.”

Nakrivila sam glavu. „Dve hilja...”

„Akcija!”

Pogledala sam dole u dvorište i ugledala scenu orgija koje su se odigravale u fontani dok kamere snimaju. Ona crvenokosa iz scene u biblioteci bila je presavijena preko ivice bazena i primala ga je u kućecem stilu od Elika dok je on ljubio Lili, koja je klečala pored njega, a neki drugi tip ju je tucao otpozadi. Inigo je stajao u dnu statue i sisao flašu tekile dok je „Feni” sisala njemu. U međuvremenu izgleda da gaje primala u dupe od tipa koji je igrao Arčija.

Ja rekoh: „U toj sceni treba da pada kiša.”

„Vreme nije sarađivalo”, odvratio je tata dok se dizao od stola, „pa je Lari odlučio da može i bez kiše. Hoće samo da ga završi. Pođi sa mnom. Hoću nešto da ti pokažem.”

* * *

„Zar ne misliš da bi prvo trebalo da pokucaš?”, pitala sam dok je tata, teško dišući od šetnje, jednim od bezbroj ključeva sa ogromnog priveska otključavao vrata Adrijenove radne sobe u kuli na kapiji.

„On će biti u Lionu do večeras”, reče on bez daha, „sastaje se sa arhitektom oko nekog renoviranja. A da ne bi mislila da provaljujem, ja imam slobodan pristup njegovoj radnoj sobi - samo ja.” Širom je otvorio vrata i rekao: „U ovu sobu nikada ne sme da uđe nijedan civil osim *administratora*.”

„Civil?”

„Nenadareni?”

„Hm..”

Požurujući me da uđem unutra, rekao je: „Jedini razlog što tebe puštam da uđeš je što si moj legitimni naslednik.”

O, čoveče. „Tata, stvarno ne znam da li bi trebalo da ja... Vau!” promrmrljala sam osvrćući se unaokolo.

Bila je to velika prostorija sa prozorima na sve četiri strane. Kroz prozore na južnom zidu videla sam put koji je vodio do kule stražare na čijem vrhu se nalazi ova soba. Sa prozora na severu pružao se pogled na dvorište. Zidovi su bili od sirovog kamena, što je unosilo neku srednjovekovnu atmosferu, mada se od njih nije videlo mnogo s obzirom na mnogobrojne slike, crteže, fotografije i tapiserije koje su se gurale međusobno.

Jedan od crteža bio je i onaj portret Adrijena koji sam ja izradila olovkom na Božić. Bio je zastakljen u velelepnom ramu sa zlatnim listovima i trostrukim paspartuom. Vidi ti to.

Bilo je tu bezbroj polica i ormarića, istrošena kožna sofa i dva dugačka radna stola međusobno pod pravim uglom u severnom ćošku. Na jednom stolu je stajao stabilni računar, laptop, štampač, aparat za fotokopiranje, glomazni skener i jedna ezoteričnija mašina koju sam prepoznala iz kancelarije jednog od mojih klijenata kao savršen uvezivač, a funkcija mu je bila da proizvodi knjige u mekom povezu profesionalnog kvaliteta. Dijagonalno, u ugao između dva stola, bio je zavučen samostalni automatski rezač papira. Na drugom stolu bili su uredno poredani brojni rukopisi i urolani pergamenti koji su izgledali prastaro, jedna hrpa knjiga - gornja je bila *Masa i električni naboj u teoriji vrtloga materije* - i gomila spiralno uvezanih beležnica. Na korici one na vrhu bilo je crnim markerom ispisano:

ETE 14 A.D.
LMRIVEE D'INIGO
BATIMENT DU BAIN PUBLIC
LA MORT DE LAUGUSTUS

„Leta 14. pre Hrista“, mrmljala sam, „Inigov dolazak, izgradnja kupatila, smrt Avgusta.“ Prišla sam bliže da pregledam beležnice ispod nje. Druga je bila označena: 1500.-1600., DOMENIKO VITURI/KURTIZANE; Treća: 18. VEK, KLUB PAKLENOG OGNJA; a četvrta, najzanimljivija od svih: POSETE VAMPIRA.

U istočnom uglu sobe nalazio se masivni sto od orahovine pretrpan knjigama i papirima. Na zidu nasuprot njega stajao je stakleni ormarić u kome je bio štap za šetnju koga je izglancalo vreme, izrađen od jedne čvornovate hrastove grane i teška zlatna ogrlica koji su izgledali kao da bi trebalo da budu u muzeju.

Naslanjajući se na sto, moj otac reče: „Ovo je pripadalo Brantigernu Zaštitn...“ Reći mu se izgubiše u teškom napadu kašlja. Kad je to prošlo, oči su mu izgledale neusredsređeno.

„Tata, jesi li dobro?“

Klimnuo je. „Malo mi se vrti u glavi. Proći će.“

Pomogla sam mu da dođe do kauča, i on se svom težinom svalio, tresnuvši o naslon. „Evo.“ Dodajući mi privezak sa ključevima, pokazao je blago ukočenom rukom na zastakljenu policu sa knjigama i rekao: „Otvori to i izvadi prvi tom.“

Unutra su bile knjige u mekom povezu sa naslovima TOM I, TOM II, TOM III i tako dalje.

Moj otac reče: „Knjige na drugoj polici su moji prevodi na engleski, ako bi više volela da ne moraš da ih čitaš na francuskom.”

Izvukla sam prvo izdanje na engleskom i ponovo zaključala policu.

„Adrijenovi preci bili su starešine i duhovne vođe u ovoj dolini još od pre Hrista”, rekao je. „Kad su Rimljani zauzeli Galiju, jedan mladi druid po imenu Brantigern ostao je sa malom grupom svojih saplemenika ne bi li zaštitili Darija.”

„Onog pustinjaka?”

„On živi ovde preko dva milenijuma”, reče moj otac. „On je din.”

„Hm, kao *Sanjam o Džini**.”

Pogledavši me *onim pogledom*, rekao je: „Ne, nije kao *Sanjam o Džini*. On pripada jednoj pradačnoj i cenjenoj rasi, kao i Elik, Lili i Inigo, koji su stigli ovamo kasnije. Elik je nordijski vilenjak koji je takođe - zbog genetske mutacije - i ono što zovemo duzije, što znači da je uzastopni hermafrodit.”

„*Hermafrodit*⁷. Jer sam ga upravo videla golog i svi njegovi delovi izgledaju prilično muški - i u dobrom radnom stanju, mogla bih da dodam.”

„Ključna reč je 'uzastopni', što znači da on ima sposobnost, kao izvesne životinje, da promeni pol u reproduktivne svrhe. Lili je bila Boginja mladog meseca u starom Vavilonu, ali tokom većeg dela njenog života smatrali su je za vešticu ili sukubu. A Inigo je satir.”

„Okej, zar satiri nemaju, ono kao, krznene bokove i kopita i rogove? I rep?”

„Hirurškim putem je uklonio rep, rogovi su mu veoma mali, a ako pogledaš najranije grčke prikaze satira, videćeš da oni imaju normalne humanoidne noge.”

„Oh, pa dobro, to sve objašnjava.”

„Većina ljudi smatra Folet seksualnim demonima, inkubima i sukubama - ili ih je smatrala, dok se vero-valo u takva bića - jer su njihove telesne potrebe prejake. Pa, ne toliko kod Darija, osim ako dotakne ljudsko biće i upije *njegove* telesne potrebe - on nosi sopstveni krst. Eto zašto je, kada je u blizini ljudi, obično u obliku sive mačke. Ponekad i u obliku plavog kosa, ali obično mačke.”

„A-ha. Znači, on menja i oblik?”

„Za stare, predislamske Semite, đinovi i *jesu bili* poznati po tome što menjaju oblik. Kao što rekoh, on izbegava ljude, ali ostali uživaju u seksualnim susretima, bukvalno, što intenzivnijim to bolje. Kad bi bili bez toga, bilo bi to isto kao da su bez hrane i vode, a čim utole glad ona se već vraća i oni su stalno u grozničavom stanju požude dok ne nađu neko drugo ljudsko biće da se spare.”

Da li je moj rezervisani i pristojni otac upravo rekao „grozničavo stanje požude”? Da li je stvarno vero-vao u sve ovo bla-bla-truč o vilenjacima i *satirima* koji menjaju pol, za boga miloga? Da li mi zaista *vodimo* ovaj razgovor?

* Eng. I dream of Jeannie - naziv popularne američke serije iz šezdesetih godina 20. veka o zavodljivoj ženi koja je duh iz boce. (Prim. prev.)

„Ako su tako napaljeni sve vreme; zašto se jednostavno..." Napravila sam pokret milovanja iznad međunožja poznat kao univerzalni simbol masturbacije.

„Inigo može da nađe oduška na taj način, ali ne i Lili i Elik. U stvari, Elik je zbog svoje fiziologije posebno ranjiv. On bi skoro sasvim sigurno umro kada bi bio lišen ženskog ljudskog bića na duži period. Moraju biti ljudska bića - on ne može da opšti sa Foletima. Inigo i Lili bi verovatno poludeli kad bi duže vreme bili primorani na čednost. Eto zašto će ti, kao *administratoru*, dužnost biti da obezbeđuješ telesnu hranu za Folete, redovno i konstantno. Najvećim delom, to se svodi na obezbeđivanje gostiju sa kojima mogu da se upuštaju u moćne seksualne susrete."

„Da im budem svodnik, drugim recima."

Pogled mog oca se zaledi, kao što se dešavalo kad u sebi tiho proključa, što nije bilo često; inače je bio prilično opušten tip. „Tvoja upotreba te reči je uvreda i za mene i za Folete, starateljstvo nad njima je ništa manje nego sveti poziv. Da bi se pravilno brinula o njima, moraš o njima razmišljati kao o bogovima i boginjama koji se održavaju seksualnom energijom, što je jedna prirodna i lepa životna sila, osim možda za zatucane Filistejce."

„Izvini, tata. Nisam htela da te uvredim." *Bogovi i boginje...* Gubio je razum. To je od bolesti, mora da jeste. Nedostatak oksigena u njegovom mozgu...

Blažim tonom je rekao: „Znam da se na to treba priviknuti, na tu ideju o živim bogovima, jer više niko ne veruje. Ja o Foletima razmišljam kao o prinčevima i princezama svrgnute kraljevske porodice. Nemaju zvanični kraljevski status, nemaju vlast ni nad kim, ali ipak njihovim venama teče kraljevska krv."

„Hm, tata..." Bepomoćno sam vrtela glavom. „Jesi li razgovarao o svemu ovome sa Adrijenom?"

Nasmešio se. „Šta misliš ko me je uputio u sve ovo? Kada su Adrijenovi roditelji umrli, zajedno sa mojim ocem, i ja preuzeo položaj *administratora*, nisam znao skoro ništa o Foletima ili rodoslovu Morelovih. Ali Adrijen jeste. Saznao je od svoga oca i iz pisanih izveštaja *čuvara* koji su prošli pre njega - a on se sada trudi da to pretoči u jedan sveobuhvatan dokument pod naslovom *Histoire Secrete de Grotte Cachee*."

„Ovo?", rekla sam, pokazujući na knjigu u mojoj ruci.

„To je prvi od mnogih tomova koji će nastati pre nego što bude završio. Osim što je izučavao lokalnu istoriju i saznanja, Adrijen je imao i specijalne tutore koji su ga pripremali za njegov sveštenički poziv. Oni su mu pomogli da prepozna i razvije Dar. "

„Kakav dar?"

„To je u stvari splet nadarenosti, ekstrasenzornih sposobnosti koje je nasledio od svojih predaka, druida, koji mu pomažu da štiti Folete i brine o njima."

„Ekstrasenzornih? Misliš na vidovitost?"

„Ne može da čita misli, ako misliš na to, ali može da oseti neke stvari o ljudima preko njihovih aura, koje su njemu prilično izražajne. On prima izvanredne uvide preko svojih snova, a može bacati i izvesne čini - fraze na starogalskom jeziku - koje imaju efekat čarolije, u nedostatku bolje reči. U

pradavna vremena, zvali bi ga prorokom i priznavali za sveštenika kakav i jeste i zato on sebe i ljude poput sebe naziva druidima i druidesama."

„Kao što je mama?", rekla sam blago prevrćući očima.

„Tvoja majka *jeste* druidesa." Ni za živu glavu ne bih uspela da smislim kako da odreagujem na ovo.

„Ona je rođena s tim darom", rekao je on. „Neki ljudi se rađaju s tim, obično zato što su im oba roditelja nadarena, jer je to recesivni gen. Ako je samo jedno od roditelja nadareno, verovatnoća da potomstvo bude nadareno je prilično mala. U svakom slučaju, kod tvoje majke je problem što nikad nije dobila pravu obuku kao Adrijen. Njeni talenti su neusredsređeni i slabo razvijeni, ali ona oseća njihovo prisustvo na nekom nivou. Većina nadarenih ljudi ne oseća ni to jer je naša kultura isuviše arogantna i skeptična da bi priznala postojanje sposobnosti koje su izvan onoga stoje očigledno. Obično su toliko skloni poricanju da ih čak i iznimno nadaren druid koji je obučen da čita aure, poput Adrijena, ne bi prepoznao kao pripadnike svoga soja. U svakom slučaju, eto zašto se tvoja majka uplela u sav onaj cirkus od tumačenja tarota i buljenja u kristalnu kuglu."

„O, da, *to* je cirkus, ali ovo sa satirima i vilenjacima i đinima..."

„Đinovima."

„Šta?"

„Množina od đin..." Gromko se nakašljao nekoliko puta, a potom se iscrpljeno zavalio u sedište. „Pročitaj tu knjigu, Izabel. Ona će ti reći sve što treba da znaš."

5.

I tako ja, Brantigern Anekstlomarus, zapisujem saznanja našeg naroda, ne za oči Rimljana, niti za oči bilo kojeg čoveka, nego samo za bogove i boginje. Neka naši običaji i tajne zauvek budu sačuvani od onih koji bi nam spalili bogove i izrugivali se našim istinama. Uvek neka tako bude.

* * *

Ovim sam završila popodnevno čitanje. Prvi tom Adrijenove *Tajne istorije Grot Kašea*, u kojoj druid Brantigern zapisuje verovanja i istoriju svog keltskog plemena od njihovog nastanjivanja u dolini preko galskih ratova i prvih decenija rimske okupacije.

Zatvorila sam knjigu i spustila je na krilo, čvrsto je držeći da ne sklizne u bazen javnog kupatila u kome sam brčkala noge. Bilo je to intrigantno štivo, ta knjiga, ali i pomalo uznemirujuće, pogotovo oni delovi o tome kako ljudi iz plemena služe kao čuvari „bogova“ sa kojima sam se ja upoznala i komunicirala. Prvo je tu bio Darije, njihov „bog vatre“ iz neke nepoznate strane zemlje koji je vekoVima živio duboko u njihovoj „začaranoj pećini“. Potom je došao Elik, „dobročudni duzije sa severa“ i na kraju Inigo, koji je regrutovan među robove rimskih osvajača da pozira za stubove javnog kupatila. Nigde se nije spominjala Lili. Mora da je ona došla kasnije.

Sama istorija mogla je jednostavno da bude plod istraživanja, ali ta rabota oko Darija, Elika i Iniga... Nije stvar u tome što su oni obožavali bogove; imali su ih na desetine. Ali konkretno ovi bogovi i dalje su živeli u Grot Kašeu. Ja sam ih upoznala, zaboga. Da li je zaista trebalo da poverujem da oni nisu ljudi nego božanska bića opsednuta seksom, stara hiljade godina?

„Lagala si svome ocu.“

Okrenula sam se i ugledala Adrijena kako stoji na vratima u srebrnasto sivom odelu sa kravatom iste boje i sa rukama u džepovima. Mora da se vratio sa tog svog sastanka u Lionu. Pitala sam se koliko dugo tu stoji.

„Nemaš nameru da zauzmeš njegovo mesto kao *administrateur*“, rekao je blago prekornim tonom. „To si mu rekla samo da ga umiriš.“

„Zašto si tako siguran u to?“

„Uopšte nisam bio siguran sve dok nisam došao ovamo i video te. Priznajem da sam osetio olakšanje. Tako je najbolje.“ Dok je skidao sako, bacio je pogled na knjigu i rekao: „Biće daje malo previše da se svari sve odjednom, pretpostavljam.“

Držao se opušteno i pribrano, i to namerno, kao da pokušava da izbriše ono što se desilo upravo na ovom mestu prethodne noći. Ako je juče bilo teško pogledati ga u oči, danas je to predstavljalo pravu agoniju.

Podižući knjigu, rekoh: „Šta je ovo, kao neki vi-šetomni epsko-fantastični roman u kome se stvarna istorija meša sa mitološkim...”

„To nije fikcija.” Adrijen je iz unutrašnjeg džepa sakoa izvukao paklu crnih cigareta „sobranije” i zlatni upaljač pre nego što gaje prebacio preko naslona tapacirane stolice od gvožđa. Seo je i otpustio kravatu.

„Znači, ti kažeš da je sve to istina? Čak i onaj deo o Foletima?” Isuse, pomislila sam, cela ova stvar je Adrijenova samoobmana, a moj nekada racionalan otac je nekako potpuno uvučen u to. Ali s obzirom na njegovo krhko zdravlje i saznanje da bi mu se od stresa stanje samo pogoršalo, je li vredelo da pokušavam da ga urazumim ili bi prosto trebalo da ga pustim da veruje u šta veruje?

Adrijen reče: „Ta knjiga je činjenični i neposredni opis života i istorije rimskih robova kao što ga je zapisao Brantigern Zaštitnik. Ja sam je samo preveo sa galskog na francuski, a tvoj otac je potom preveo na engleski.”

„Ne zabrinjava te što običan 'civil' gleda ovaj 'oh tako tajni' dokument?”

„Ti nikad ne bi otkrila ono što si saznala ovde”, rekao je sa mirnom ubeđenošću.

„Šta je, to si saznao iz moje aure?”

„To znam zato što si ti pouzdana, poverljiva osoba koja je isuviše posvećena svom ocu da bi izdala nešto što je njemu važno, čak i posle njegove smrti.”

„Nećeš mu reći da ja u stvari ne nameravam da ga nasledim, jelda? Tako je bolestan. Nije mu potrebno takvo...”

„Naravno da neću. Ali dobro je što ja znam. Tako da mogu početi da se raspitujem okolo za neku za-menu. Nemaš ništa protiv?”, upitao je i otvorio paklu.

Odmahnula sam glavom. „Nemoj da mu kažeš ni da znaš za njegovu bolest, molim te. Ne dok sam ne kaže. On je tako povučen, tako ponosan i uzdržan.”

Adrijen zapali crnu cigaretu sa zlatnim vrhom i kroz oblak dima reče: „Prvi put sam video da s tvojim ocem nešto nije u redu pre godinu dana,” kad je njegova aura počela da tamni. Par puta sam to pomenuo u prolazu, a on je poricao pa sam odustao od te teme. Poznajem ga dovoljno dobro da bih znao kada da držim jezik za zubima.”

„Za to sam ti zahvalna. Hvala ti.” Pogledala sam na sat i rekla: „Moram da krenem za aerodrom za manje od sat vremena. Pošto tata više ne može mnogo da putuje, volela bih da ga posećujem na svakih nekoliko nedelja, ako se ti slažeš s tim.”

Adrijen spusti cigaretu, a nagoveštaj nečeg sirovog i neutešnog mu se pojavi u očima. „Boli me što to uopšte moraš da pitaš. Ja sam...” Oborio je pogled, vilica mu se zategla i blago je zatresao glavom kao da želi da opomene sebe da ne kaže previše. Podigavši pogled, rekao je: „Ovde si uvek dobrodošla, Izabel. Uvek. Nikada ne moraš da pitaš.”

Klimnula sam glavom i skrenula pogled. Povukao je dim cigarete, a potom još jedan.

Pokazujući prema ulazu u pećinu na hrapavoj površini stene koja je obrazovala stražnji zid javnog kupatila, rekao je: „Koliko dugo već snimaju unutra?"

„Počeli su pre nego što sam ja došla, znači - preko sat vremena."

„Trebalo bi da ih obidem. Tvoj otac je nameravao to da učini, ali znao sam da bi ga premorilo pešačenje od zamka dovde."

Pogledao je prema pećini i blago zaškiljio, kao da se koncentriše.

Rekla sam: „Šta ti to..."

Podigao je ruku da me ućutka. Nekoliko sekundi kasnije, nasmešio se i rekao: „Čini se da je ovaj mali projekat pri kraju."

„Šta, znači ti si kao Supermen, možeš da gledaš kroz čvrstu stenu?"

„Ne kroz stenu, ne, i svakako ne sa ove udaljenosti. Prilično su duboko zašli u pećinu, mada su se uputili nazad ovamo. Glasovi su druga stvar, doduše. Mogu da putuju daleko, kroz svakakve materijale."

„Okej, Adrijene, očigledno si nekako uspeo da nagovoriš tatu da se igra demona i druida s tobom, ali ja nisam tako podložna salonskim trikovima - pogotovo onim usranim koji ne dokazuju ništa."

„Šta kažeš za ovaj?" Adrijen je mahnuo rukom u pravcu pećine i rekao: „*Uediju rowerogutu.*"

„... izgubio USB memorije? Izgubio si jebene USB memorije?"

„Nisam ih izgubio, Lari. Sinoć sam ih stavio u futrolu za kameru, kao i uvek, ali jutros ih nije bilo. Hteo sam da odem u grad da nabavim nove, ali..."

„*Zašto onda nisi, jebote?*" vrištao je Lari. „*To nam je bila jedina podrška.*"

„Zato što sam ti bio potreban iza jebene kamere ceo dan!"

„Najebali smo! Totalno smo sjebani! Shvataš li ti koliko smo jebeno najebali?"

Adrijen ponovo mahnu rukom. Razgovor se prekide kao da je pritisnuo dugme.

„Kakav je bio ovaj?" upita on.

„Taj je bio mnogo bolji", rekla sam ošamućeno.

„Inigo ga zove 'zvučnik koji okružuje'. Znači, Lariju su *kilote'u* procepu jer, dok je malopre snimao scenu u kristalnom bazenu, elektromagnetni vrtlog u pećini izbrisao mu je sve digitalne snimke iz kamere i sa laptopa. Imao je snimljen taj materijal na dve različite memorije, ali izgleda da su one nestale. Sve što je snimio otkako je ovde, nestalo je." Široko je zamahnuo rukom kroz vazduh, a onda povukao dim cigarete. „*C'estla vie.*"

„Elektromagnetni vrtlog?"

„Čula si za takve vrtloge u Sedoni, u Arizoni i u Maču Pikču?"

Klimnula sam.

* Eng. surround sound - popularan sistem za ozvučenje bioskopa. (Prim. prev.) ** Franc. culottes - gaće. (Prim. prev.)

„Često ih povezuju sa vulkanima, a takođe i sa magnetnim meteorima zakopanim u zemlji. U slučaju Grot Kašea, ovde imamo meteorit ukopan skoro direktno ispod ugašenog vulkana." Nakrivio je glavu prema zidu od stene. „Što se dublje zađe u tu pećinu, to je jači efekat vrtloga."

Još uvek pod utiskom one Adrijenove demonstracije s glasovima, rekla sam: „Znao si da će mu se, ako bude snimao scenu u toj pećini, izbrisati sve što je do tada snimio. A pretpostavljam da ni nestanak tih memorija nije slučajnost."

Adrijen je slegnuo ramenima i nasmešio se dok je gasio cigaretu.

„Naravno", rekoh ja. „Foleti dobijaju nov i uzbudljiv oblik 'telesne ishrane', a ne moraju da žrtvuju svoju privatnost. Vrlo pametno od vas, *mon seigneur*."

„Sve je to maslo tvoga oca. Ne znam da li bih se i sam setio te smicalice sa vrtlogom."

„... jebote, da kažemo Arčeru kad pita gde je film?" Iz pećine je dopirao glas Larija Perenta, nepojačavan „zvukom koji okružuje". „O, mi smo ti žestoko i zagarantovano sjebani, prijatelju moj."

„*Bonjour*", pozdravio ih je Adrijen kad su iz pećine počeli da izlaze Lari, njegova ekipa, Inigo i Džusi Fi-šer, saginjući se da prođu kroz nizak otvor. -

Lari je poslao ostale napred, smrknutog izraza lica. „Hej, gospodine Morel. Je li, hm, gospodin Arčer tu negde?"

„Ako je reč o materijalu koji je nestao iz kamere i laptopa, o tome možete da porazgovarate sa mnom."

Lari je na trenutak zinuo, a onda zatvori usta. „Vi znate?"

„Slučajno sam čuo."

Gledajući prema pećini. Lari reče: „Aha, ali..."

„Duboko u pećini postoji elektromagnetni vrtlog", reče Adrijen. „Nije trebalo da vam predlažemo da tamo snimate. U stvari, sve je to naša krivica u potpunosti."

„To je... pa, to je baš uvidavno s vaše strane, ali... ovaj..."

„Ali vas pogađa što ste izgubili kreativni proizvod u koji ste uložili toliko vremena i truda."

Jedan osmeh koji je govorio *ma važi*, oteo se na brzinu Lariju sa usana, pre nego što je disciplinovao crte lica i rekao: „Aha. Tako je. To *stoji*, ali takođe... Mislim, ne želim da zvučim kao plaćenik. Ja *jesam* umetnik i sve, ali..."

„Pretpostavljate da nećemo finansirati vaš nezavisni film jer vi nemate film da nama date. Molim vas, nemojte da gajite takve strahove, gospodine Perent. Mislim da slobodno mogu da govorim u ime gospodina Arčera i obećam vam da ova mala nezgoda neće uticati na vašu isplatu."

„*Stvarno?*"

„Kao što rekoh, to je u potpunosti naša krivica. Kako ide onaj američki izraz? Moj bedak."

Kad je Lari otišao, rekoh Adrijenu: „Brinula sam da mi tata možda nije skrenuo s uma. Sad pomišljam da sam možda ja u pitanju."

Naslanjajući se napred na laktove, on upita: „Zašto bi to pomišljala?"

Na trenutak sam se ugrizla za usnu. „Onaj zvuk koji okružuje bio je stvaran?”

„Jeste.”

„A... Elik i Lili i Inigo i Darije...”

„Foleti. I ne, to im nije prezime.”

Odmahnula sam glavom. „Uh, jebote.”

„Da li ti je iko ikada rekao da psuješ kao sekač?”

„Znači, ono kao, Darije je u stvari mačka?”

„Kad hoće.”

„One noći, kad sam bila za Božić, kad smo sedeli ispred kamina u velikom predvorju i kad je ona mačka došla i prepadala me dok nisam otišla u krevet...”

Klimnuo je glavom. „Darije. On je, ovaj... poprimio svoje ljudsko obličje kad si ti otišla i malo popričao sa mnom o dužnostima. Nije bio strog, u stvari bio je prilično ljubazan, ali jeste me pitao želim li da se 'upuštam u nešto ozbiljno' sa nekim s kim nikada ne bih mogao... Ma dobro.”

Ustao je sa stolice, zgrabio peškir sa hrpe na klupi i doneo mi ga. „Evo ti, osuši stopala. Mora da su se do sada smežurala.

„Hvala.” Sklonila sam knjigu, podigla noge iz vode, okrenula se na dupetu i uzela peškir.

Adrijen je čučnuo, podigao knjigu i ozbiljnim glasom rekao: „Jesi li pročitala ovo do kraja?”

Klimnula sam dok sam peškirom trljala listove i stopala.

„Onda znaš da je za dobrobit Foleta od ključnog značaja da njihovi *čuvari* budu druidi - što će reći nadareni. Svaki *čuvar* još od Brantigerna imao je taj dar, a to je zato što su njihovi očevi, ili u nekim slučajevima majke, uzimali nadarene supružnike. Dok sam sastavljao *Tajnu istoriju*, naišao sam na priličan broj primera da je čuvar, zbog svete dužnosti, ostavljao ženu koju voli i umesto nje se ženio nadarenom ženom koja mu je odabrana.”

Prestala sam da brišem stopala i podigla pogled. „To je... O, bože, Adrijene, to je tako tužno.”

On je samo spustio pogled.

Rekla sam: „To je kao da su *čuvari* robovi. Potpuno ih ograničava tradicija i dužnost, kao da su zatvorenici ovog prokletog zamka.”

„Ja sam, kao i svi moji preci, vaspitavan da posvetim svoj život *dibu e debu* - bogovima i boginjama. Oni uvek moraju biti na prvom mestu. Oni su razlog što postojim.”

Ponovo sam spustila pogled i rekla: „Ko vrši taj odabir... žene?”

„Kao i kod bilo kojeg ugovorenog braka, to obično rade roditelji. Ako su roditelji pokojni, ta dužnost pada na *čuvarevog administratora*. On - ili ona - obično iza sebe ima mnoštvo putovanja i veza širom sveta, dok smo mi *čuvari* skloni da se držimo kućnog praga.”

Ustala sam i presavila vlažan peškir samo da imam čime da uposlim ruke. „Znači, ovaj, moj otac traži ženu za tebe?”

I on je ustao. „Već neko vreme, ali nadarene žene je teško uočiti. Možda će moj sledeći *administrateur* imati više sreće.”

Nije ni čudo što je rekao da mu je laknulo kad sam potvrdila da neću zauzeti mesto svoga oca kao *administrateur*. Osetila sam se kao da mi neko sedi na grudima. Duboko sam udahnula i sa usiljenom vedrinom rekla: „Bože, Adrijene, tvoj život je stvarno kao u srednjem veku. Ja s tim ne bih umela da se nosim. Dođe mi drago što se mi nikad ne možemo, znaš... 'upustiti u nešto ozbiljno'."

„Lažeš", nežno je rekao. Pogledala sam ga u oči. On reče: „Mogu da ti vidim auru, sećaš se?" „To nije pravedno", rekla sam, pomalo promuklo. „Ja tvoju ne mogu."

„To je verovatno dobra stvar."

* * *

„Pažljivo vozi do aerodroma", rekao je otac kad je Adrijen ubacio moju malu putnu torbu u gepek renoa. Pogledao je u rumeno nebo boje breskve i rekao: „Ovde brzo pada noć. To je zbog planina. One progutaju sunce."

„Ja sam izvanredan vozač, bilo noću, bilo danju", rekla sam mu. „Previše brineš."

„U pravu je", reče Adrijen. „Nisi navikla da voziš po planinskim putevima i po mraku..."

„Biću ja dobro, ljudi. Gospode." Pogledala sam na svoj sat. „Moram da krenem. Do sada je trebalo već da budem na pola puta."

„Idi onda", reče moj otac. „Nemoj da ti pobegne avion."

„Zdravo, tata." Obavili smo onaj svoj kontinentalni pozdrav uz poljubac u obraz. Možda sam to umislila, ali mislim da me je držao za ramena malo duže nego obično i možda malo jače.

„Adrijen." Pružila sam ruku. Rukovao se sa mnom. Bilo je pristojno do bola.

„Nemoj da čekaš još devetnaest godina da nas posetiš", rekao je.

„Neću."

Otvorio mi je vrata. Ušla sam, poslala tati poljubac, i krenula.

Bio je u pravu da sunce brzo zalazi. Dok sam vozila niz dugu deonicu šljunčanog puta koji je vodio iz doline, nebo je postalo ljubičasto, a potom je na horizontu zatreperila eterično plava uz jedva vidljive primese indiga.

Pogledala sam u retrovizor. Zamak koji mi je odu-vek delovao tako mračan i zabranjen, kao daje poprimio neki bronzani sjaj ispod tog nezemaljskog neba. Jedna usamljena figura stajala je na pokretnom mostu i gledala za mnom: Adrijen.

Gledala sam ga kako me posmatra dok odlazim sve dok nisam zamakla za krivinu na putu i zamak mi nestao iz vida.

Kraj

By Voki

